

မြန်မာ့အလင်း

လှိုင်းကြားဖြူ (လေးပိုင်း)

မြတ်ဗျားနင်းရဲ့ ညှို့ဝှေ့စားသံ

ပုံနှိပ်ပတ်တမ်း

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်
ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ဖြိုးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)

ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်း

မျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
'ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်'
အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကင်း

ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ ညှို့တေးသံ

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၈၊ ရန်ကင်း။

၂၇၂-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ ညှို့တေးသံ

မြက်ဖျားနှင်းရဲ့

ညှို့တေးသံ

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

လင်မယားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဇနီးမယား၏ အလိုတူညီမှုမရှိလျှင် အချင်းအမူသည် မုဒိမ်းမှု မြောက်သည် မဟုတ်တုံလော။

လက်တွေ့တွင်မူ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး ဆိုသော်ငြား ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခအား ဘယ်သူက ရုံးရောက်ဂတ်ရောက် အဖြစ်ခံချင်မည်နည်း။ ဤနည်းအားဖြင့် အိမ်တွင်း အကြမ်းဖက်ခံရမှုများ များစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေရာ နှင်းတို့အိမ်သည်လည်း တစ်အိမ် အပါအဝင်။

မြက်ဖျားနှင်း

အခန်း (၁)

ကားဂိတ်တွင် ခရီးသည် ခေါ်ယူသံများ၊ ရှေးသည်များ၏ ဈေးရောင်းသံများ၊ ခရီးသည်တို့၏ အော်ဟစ်စကားသံများဖြင့် ဆူညံဝေဆီလျက် ရှိသည်။

“သူတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမှာပေါ့ ကိုညိုရာ... သူ့ကိုကော ငါတို့နားမှာ ခေါ်ထားလိုက်တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ မဟုတ်ရင် တခြားသူတွေနဲ့ ရောယောင်ပါသွား မှာဖြင့်”

“အောင်ဒင်...မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဒီနေရာကနေ သူ့ရှိတဲ့နေရာနဲ့ ဘယ်လောက်မှ ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒ မပါဘဲ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ချီမသွားလို့ မရဘူး”

“မင်းကလည်း စိတ်လေး နည်းနည်းလျှော့ပါ။ သူ့ခမျာ မင်း မျက်နှာအရိပ်အကဲကြည့်ပြီး နေရရှာတာ။ မင်းမျက်နှာ ဒီလောက်ထိ ဆူပုတ်ခက်ထန်နေမှတော့ သူ ဘယ်လိုလုပ် ဒီနား မှာ လာထိုင်ရဲပါ့မလဲ”

အောင်ဒင်မှာ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးအား ကြည့်၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်း လက်ထပ်လိုက်သော မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် နာမည် ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မသိရသေးပါ။ ကောင်မလေးထံ မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘ညိုတေးသံ’ အား မည်သည့်နာမ်စားကိုမှ သုံး၍ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်း မရှိသလို ညိုထံမှလည်း ‘ဟေ့’၊ ‘ဟိတ်’၊ ‘ဟိုတစ်ယောက်’ စသဖြင့် အာလုတ်စကားဖြင့်သာ သုံးစွဲပြီး လက်ထပ်ထားသည့် ဇနီးဖြစ်သူအား ယုယသည့် ‘အချစ်ရေ’၊ ‘သဲရေ’ စသည့်ခေါ်သံများကို မကြားရပါ။

ထူးဆန်းသည်။

သိပ်ကို ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။

ဤဖြစ်ရပ်အား ဂန်းနစ်မှတ်တမ်းတွင်တောင် မှတ်တမ်းတင် ထားဖို့ ကောင်း၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ‘ညိုတေးသံ’ သည် သူနှင့် ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့၊ သွားခဲ့လာခဲ့ကြသဖြင့် တစ်တွဲတွဲ တွဲခဲ့

ကြသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။

‘ညို’ အကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ‘ညိုတေး သံ’ သည် မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားရကောင်းမွန်းမသိသော သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

မိန်းမတိုင်း စိတ်ဝင်စားလောက်သည့်ရုပ်ရည် ညိုတွင် ရှိသည်။

အသားခပ်လတ်လတ်၊ လူက ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်နှာအနေအထားက အနောက်တိုင်းဆန်သည်။

လေးထောင့်ဆန်သော မျက်နှာတွင် နှာခေါင်းရိုးက ခပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်တွင်းက နက်၍ ပါးရိုးက သိသာသည်။ မျက်တွင်းနက်ရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ ညိုသည် မျက်မှန်သမား ဖြစ်သည်။

ရွှေကိုင်းတပ် မျက်မှန်အကြည်နှင့် ညိုပုံစံက ကိုရီးယား မင်းသားလောက်ကတော့ သနားသည်လို့ ပြောလိုက်ချင်သေး သည်။

အားကစားတွင် ထူးချွန်၍ ကျောင်းစာတွင်လည်း နောက်မကျသူ။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးကောင်းကောင်းဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ရေပန်းစားနေသော ဆေး၊ စက်မှု၊ ကွန်ပျူတာ စသည့်လှိုင်းများကို

သူတို့ မရွေးချယ်ခဲ့ပါ။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် (မိန်း)ထဲတွင်ပင် ထူးချွန်ကျောင်းသားများအဖြစ် ဓာတုဗေဒမေဂျာကို ယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက သူ့အတွေးနှင့်သူ ဘူမိဗေဒကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး 'ညှို့' ကိုတော့ ဘာကြောင့် ဘူမိဗေဒဘွဲ့ ယူရသနည်းဟု စပ်စုခဲ့ဖူးသည်။

နှစ်သက်လိုဆိုသည့် အဖြေကလွဲ၍ ဒီကောင်ဆီက ရေရာသေချာခိုင်လုံသည့်အဖြေ မရခဲ့ပါ။ ဒါတင်မဟုတ်။ ညှို့သည် အစစအရာရာတွင် လျှို့ဝှက်တတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီး၍ သူက အလုပ်ဝင်ခဲ့သော်လည်း ညှို့ကတော့ ဘယ်အလုပ်မှ မဝင်။ ဘယ်အလုပ်မှ မဝင်သောကြောင့် အစစအရာရာ၌ ချို့တဲ့နေလိမ့်မည် မထင်နှင့်။ ညှို့တွင် ပဒေသာတစ်ပင် စိုက်ထားသလို အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည်။

တစ်နေ့ကုန် ဒီတီဆိုင်ကယ်မြင့်ကြီးနှင့် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ တံတားဦး မုံရွာသို့ လျှောက်ပတ်နေသည်။ ပြင်ဦးလွင်လည်း မချန်။

“မင်း ဒီလောက်ထိ လျှောက်သွားနေတာ ဘာကိစ္စတွေများ အရေးကြီးနေလဲ”

ဒီကောင် စပ်စုတာ မကြိုက်သည့်ကြားမှ မေးဖြစ်အောင်

မေးမိသေးသည်။

သို့သော် မိုးပါ။

ဒီလောက်ထိ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သူငယ်ချင်းက မနေ့ နေ့လယ်တုန်းက သူ့ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မို့ သူ အိမ်မှာရှိနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်သို့ ညှို့ ရောက်လာပုံက ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဒီတီဆိုင်ကယ်နှင့်ဖြစ်သော်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တော် နှက်လွင့်ခြင်းမျိုးနှင့် မဟုတ်။

သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် သူတို့ထက် လေးငါးနှစ်ခန့် ငယ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါလာခဲ့သေးသည်။

ထိုကောင်မလေးကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ပခုံးရောက်တရောက် ဆံပင်ကို ကျောဘက်တွင် စုစည်းထားသည့် မိန်းကလေးပုံစံမှာ နှင်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ဖြူနုဝင်းစက်နေသည်။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ...ညှို့”

အိမ်နောက်ဘက်သို့ ရေသွားသောက်တော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ခပ်တည်တည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို ရဲတရဲ ပြုံးပြကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။

အောင်ဒင် စပ်စုချင်စိတ်တို့ကြောင့် ညှို့ရိုရာ နောက်ဖေးသို့
ခပ်သွက်သွက် လိုက်လာကာ...

“ဟေ့ကောင်...ညှို့”

“ဘာလဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲ”

ရှေ့ခန်းဘက်သို့ မေးငေါ့ပြုပြီး ခပ်တိုးတိုး မေးတော့ ရေကို
မော့သောက်နေသည့် ညှို့က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ရေကို ပြီးဆုံး
အောင် သောက်ပြီး...

“ခိုးလာတာ”

“ဘာ”

“ဟ...ဒီလောက်အုံ့သြစရာ ဘာပါလို့ 'ဘာ' နေရတာလဲ
ကွာ။ မင်းပုံစံကလည်း မျက်လုံးပြူး...မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ သရဲ
သဘက် တွေတဲ့ပုံစံ ဖြစ်မနေနဲ့။ သူ့ကို ငါ ခိုးလာတာ”

“ခိုးလာတာ”

ညှို့၏စကားကို အောင်ဒင် သံယောင်လိုက်ရင်း ပြင်ပသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ်ခင်းကြောင်တောင်တွင် မိန်းမ
ခိုးလာသည်ဆိုသောသူ့ကို မမြင်ဖူးသလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာစားစရာရှိလဲ...ငါ နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူး”
ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း မေးသည်။

သူ ညှို့နောက်ဘက်သို့ ကပ်လိုက်ရပြန်သည်။

ညှို့သည် အုပ်ဆောင်းကို လှုပ်ကာ...

“ဟာ...ဟင်းတွေရှိပါလား...အတော်ပဲ၊ ငါ ထမင်းစား
ဦးမယ်”

“ညှို့...မင်း ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ ငါ နားမလည်
ဘော့ဘူး။ မင်း ဘာတွေ စတင်လုပ်လာတာလဲ။ ရှေ့က ကောင်မ
လေးက ဘယ်သူလဲ။ မင်း တကယ် ခိုးလာတာလား။ မင်းမှာ
ညှို့စားစားရှိတယ်လို့ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ အခုလည်း
မင်းက သူ့ကို ရှေ့မှာထားပြီး ဒီမှာ အေးဆေး ထမင်းလာစားနိုင်
သေးတယ်နော်။ ငါ သူ့ကို သွားခေါ်လိုက်မယ်”

အောင်ဒင် မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးရင်း ရှေ့ဘက်သို့
ထွက်ဖို့ပြင်တော့ ညှို့က လှမ်းတားကာ...

“အောင်ဒင်...မင်း လူမှုရေး မကျေညက်တတ်ဘဲနဲ့
သောက်ပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့။ အခုလောလောဆယ် ဝိုက်ဆာနေတဲ့
သူက သူ မဟုတ်ဘူး...ငါနော်။ သူ စားပြီးရင် စားပြီးမှာပေါ့။
ငါကတော့ ခုထက်ထိ မစားရသေးတာ အမှန်ပဲ”

“သူ စားပြီးရင် စားပြီးမှာပေါ့...ဟုတ်လား”

အောင်ဒင် သံယောင်လိုက်မိပြန်သည်။
ညှို့က ပန်းကန်စင်မှ ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ဆွဲယူပြီး

ထမင်းခူးသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲပိုင်းရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ကာ
“ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။
မနက်ဖြန် သူနဲ့ငါ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးမယ်။ မင်း
ဘက်က မင်းရဲ့အသိ (၂)ယောက်၊ (၃)ယောက်လောက် ခေါ်ပေး
သက်သေလုပ်ပေးဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်း အလုပ်က ခွင့်ယူ
လိုက်”

“နေ...နေပါဦး...သူက ဘယ်သူလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဟာ...ညို့...မင်း ရူးနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ
အံ့ဩပြီး သေအောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်နေတာလား...
လာနောက်နေတာလား။”

“ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်း ထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်
ဘူး။ ဒီမှာ အောင်ဒင်... ငါ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါနဲ့သူက
လွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ သိအောင်လည်း ငါ မင်းကို ပြောပြ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ငါ့ကို လုပ်ပေးရမှာက စောစောတုန်းက
ငါ ပြောတဲ့အစီအစဉ်ပဲ”

နောက်ထပ် အမေးစကားထွက်မလာအောင် ဒီကောင်က
ပြတ်ပြတ်ပြောတော့ အောင်ဒင်မှာ ဘာမှ ထပ်မေး၍ မရတော့
ပေ။

နောက်ရက် တနင်္လာနေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒီကောင်
ဒီစဉ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီကောင် လုပ်လိုက်
လျှင် အဆန်းတွေချည်း။

ဒီထက်ဆန်းတာက မင်္ဂလာလက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသည်နှင့်
ကားဂိတ်သို့ ဆင်းမည်။ မန္တလေးမှ မိတ္ထီလာသို့ သွားမည်ဆိုတော့

“ဒီထိတော့ ငါ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ညို့...သူ့စာတိက
မိတ္ထီလာလား”

“နိုး”

“ဒါဆို မိတ္ထီလာက ဘာလုပ်ဖို့သွားတာလဲ။ ဒီက သူ့မိဘ
မောင်ဘွားတွေကို ရှောင်ချင်လို့လား”

“နိုး”

“ဘယ်လိုလဲကွာ”

“မေးလည်း ဘာတစ်ခုမှ အဖြေရမှာ မဟုတ်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို မင်းမို့ လေကုန်ခံပြီး မေးနေတယ်။ အံ့ဩတယ်
အောင်ဒင်...ခု ငါနဲ့သူ ကားဂိတ်ကို ဆင်းမယ်၊ မင်း လိုက်ဖို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်
မြတ်အတိုင်းပါ”

အောင်ဒင် မာရေကျောရေနိုင်သော ညို့ကို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့
ဖြေလိုက်သည်။ ဟော...ကားဂိတ်သို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း

အမှတ်မရှိ ထပ်ပြောမိပြန်သည်။

ဒါလည်း ဒီကောင်က မာရေကျောရေနိုင်တုန်းပင်။ သူတို့ နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသည့်နေရာ ဂိတ်ထဲတွင် ထိုင်ကာ သူတို့ ရှိရာ လှမ်းကြည့်နေသော ကောင်မလေးမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူတို့အား လှမ်းကြည့်နေရှာသည်။

ခိုးပြေးလာသည်ဟုသာ ဆိုသည်။ ကောင်မလေးတွင် ကိုယ် တွင် ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားနှင့် လက်တစ်ဝါးစာ ပိုက်ဆံ အိတ်သေးသေးလေးမှလွဲ၍ အဝတ်အစားအိတ်လည်း မပါ။ ကျောပိုးအိတ်လည်း မပါ။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေသည်။

“ခရီးသည်များ ကားပေါ် ပစ္စည်းတင်လို့ရပါပြီခင်ဗျား မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးစတင်တော့မှာပါခင်ဗျာ”

“ဟော... ကားထွက်တော့မယ်။ မင်းတို့မှာလည်း ဘာပစ္စည်းမှ အပိုပါတာမဟုတ်ဘဲ ကားပေါ်တက်တော့လော့ ငါလည်း ခဏနေ့ ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ်တက်ချင်မှ ဖြစ်တာပါ။ မင်းကိုလည်း မပြန်ပါနဲ့လို့ ဘယ်သူက ဆွဲတားထားလို့လဲ။ ပြန်သင့်တာ ကြာပြီ”

“မင်းကတော့လား...စေတနာနဲ့ကို မတန်တာ”

သူ လက်သီးထောင်ပြု၍ ကြိမ်းမောင်းတော့ ဒီကောင်က

ဘေးတွင်ချထားသည့် အဝတ်အစားအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ မထိတထိ ပြုံးလေသည်။

တစ်ယောက်က အကြောခပ်မာမာ၊ တစ်ယောက်က မထုံ တတ်ပေ။ ဒီနှစ်ယောက် ဘယ်လို စခန်းသွားကြမည်နည်း။ တွေးကြည့်ရုံနှင့် ရင်လေးစရာ။ ဒီကောင် အခြေကျမှ မဖြေသည့် မေးခွန်းများအား ထပ်မေးရဦးမည်။

၀၀၀၀၀၀

အခန်း (၂)

သူ့ဘေးတွင် သူ့မျက်နှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် လိုက်ထားသည့် မိန်းကလေး (သို့မဟုတ်) သူ လက်ထပ်ထားခဲ့သည့် မိန်းကလေးမှာ ပါလာပေမယ့် ညှို့တေးသံ လှည့်မကြည့်။ တုံ့ပြန်မကြည့်ဘာရယ်မဟုတ်၊ ညာရယ်မဟုတ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည့် ကိုယ့်အခြေအနေကို နည်းနည်းကလေးမှ လက်မခံနိုင်။

ကိုယ့်ကို အစဉ်သဖြင့် ကြည့်နေသော သူမကို တုံ့ပြန်ကြည့်ချင်စိတ် မရှိသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်လျက် မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ကားပေါ်တွင် ပါလာသည်။

Express ကားမဟုတ်ဘဲ ဟီးနိုးပုံစံကားက Express ကားလောက် ဖင်ထိုင်ခုံတွေက မကျယ်။ Express ကားလိုလည်း သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်။

ထိုင်ခုံတွေက မြင့်ကာ ဘေးတွင် ကိုင်စရာ လက်တန်းတွေ မပါ။ ထိုင်နေရတာက ကားအမိုးနှင့် ထိလုထိခင်ဆိုတော့ အရပ်ကလန်ကလားနှင့်ဖြစ်သော ညှို့မှာ ဤကားပေါ်တွင် ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်ရပါသည်။

ကိုယ့်အရပ်ရှိသည့်အတိုင်း ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျှင် အမိုးနှင့် တွက်တိ ထိနေသည်။ အနည်းငယ်လွတ်အောင် ခြေထောက်ကို ရှေ့ဘက်ခုံအောက်သို့ ကွေးထည့်ကာ လူအနည်းငယ် လျှော့ထိုင်မှသာ အမိုးနှင့် တစ်ထွာသာသာ လွတ်တော့သည်။

ဒီတော့ သူများတွေလိုတော့ သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်တာတော့ အမှန်ပင်။

ကွေးထားသည့် ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက် ပိုက်၍ မျက်လုံး မှိတ်ထားလေရာ တစ်ခါတစ်ခါ ကားလှုပ်တာ၊ ကားခုန်တာတွေကြောင့် ကျောဘက်က စူးအောင့်နေတတ်သည်။

“ဆရာ...ဖြစ်ရဲ့လားဟင်”

တိုးညက်သော မေးခွန်းကြောင့် ညှို့မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသော

သူမနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

သူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသောအခါ သူမက မျက်လွှာကမန်းကတန်းချကာ...

“ဟို... ဟိုလေ... ဆရာ ထိုင်လို့ အဆင်မပြေရင် ခြေထောက် ဒီဘက် တိုးထားပါလား ပြောမလို့ပါ”

ဟုလည်း မပွင့်တပွင့် ပြော၏။ ပြောရလျှင် သူ့ကို ဖြေရှင်းချက်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက တွန့်ကျေးထားသော မျက်မှောင်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း စေ့၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်လား။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် သူမ ပြောသကဲ့သို့ပင် ယခုအနေအထားသည် သက်သောင့်သက်သာ လုံးဝ မရှိ။

မိတ္တီလာလည်းရောက်ရော လူလည်း ခါးကိုက်၊ ခါးမျက်တန်း ဖြစ်တော့မည်။

ရှေ့ခုံတန်းအောက်တွင် ခြေထောက် ထိုးထိုင်တော့ တစ်ခါ တစ်ခါ ဒူးက ကားခုံနှင့် ဆောင့်မိတတ်သည် မဟုတ်လား။

သို့သော်...

“ရတယ်...ငါ့ကို စိတ်မပူနဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်း ပူ”

“.....”

“မနေ့ညကလည်း၊ မင်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ထား

ဘူး မဟုတ်လား။ ခု...ကားပေါ်ရောက်တုန်း အိပ်လိုက်၊ ဟိုရောက်တာနဲ့ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

မနေ့ညက သူမ အခန်းထဲက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည့် အသံကို ကြားရသည်။

အောင်ဒင်က သူနှင့် သူမကို တစ်ခန်းတည်း စီစဉ်ပေးခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသည့် သူတို့နှစ်ယောက်က တော့ တစ်ခုတင်တည်း မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ခုတင်ပေါ်တွင် ပုံပုံလေး ထိုင်နေသည့် သူမ နံဘေးက စောင်နှင့် ခေါင်းဆုံးယူလိုက်သော သူ့ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူလည်း ဘာမှမပြော။ တံခါးဝရောက်မှသာ သူမဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ...

“ငါ အပြင်ဘက်မှာ ရှိနေမယ်။ တစ်ခုခု လိုအပ်ရင် ငါ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲက အိပ်မပျော်သော လှုပ်ရှားသံအချို့ကို သူ ကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကားပေါ်က လူတန်းစားအလွှာ အသီးသီးကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ပျော်မှာလဲ”

ခပ်ဆူဆူဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူများတွေလို ရောင်စုံဆေးမကူထားသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေက နှင်းဆီပူးနှင့် မတူပေမယ့် ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ ပွင့်ဖိတ်လေးနှင့်တူသည်။

“ကားကလည်း လှုပ်လိုက်တာ အရမ်းပဲ။ ပြီးတော့ ဟိုမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ပျော်မှာလဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“ဒါကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ မြက်ဖျားနှင်း၊ မင်း အများပိုင်ကား စီးနေရင် အများနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတော့ နေတတ်ရမှာပေါ့”

“.....”

“အိပ်တတ်တာ၊ မအိပ်တတ်တာ...မင်း သဘောပဲ။ ငါကတော့ အိပ်ရဦးမယ်။ မနေ့ညက တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုတ်တယ်လေ။

သူမ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့သလို သူကလည်း အိပ်ပျော်နေခဲ့တာ မဟုတ်။

အများ သတ်မှတ်ထားသကဲ့သို့ မင်္ဂလာဦးညဖို့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အိပ်မပျော်တာ မဟုတ်။

ကိုယ့်ဘေးနားတွင် တစ်ဝီ ပြေးလွှားနေသည့် ခြင်္သေ့များကို လက်နှင့် လိုက်ရိုက်ရင်း သိုင်းကျွင့်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒီလောက် တဖတ်ဖတ် လိုက်ရိုက်နေသည့်ကြားမှ မိအောင်ကိုက်တတ်သော ခြင်္သေ့ကိုလည်း ချီးမကျွေးချင်ဘဲ ချီးကျွေးလိုက်သည်။

မန္တလေး၏ ပြယုဂ်ဖြစ်သော မြင်းနှင့် ခြင်္သေ့ပေါခြင်းကတော့ ပြောစမှတ်တွင်လောက်ပါရဲ့။ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် ကြားမှ တစ်ဝီ မြည်နေသော ခြင်္သေ့၏ အော်သံများမှာ မကြားချင်မှအဆုံး။

တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မအိပ်ခဲ့ရလို့ စိတ်တိုရတာက တစ်မျိုး၊ ကိုယ့်ဘေးတွင် ဘယ်တုန်းကမှ ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့သော မိန်းကလေးကို ဇနီးတစ်ယောက်အဖြစ် တော်စပ်ခဲ့ရခြင်း အစရှိသဖြင့် အတွေးပေါင်းစုံ ရှိနေလေသည်။

မျက်နှာတွင်မူ ကိုယ်တွေးလိုက်သည့်အတိုင်း ကောက်ကြောင်းတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

သူမ အိပ်နေသလား၊ မအိပ်နေသလား ဘေးသို့ မကြည့်တော့။

လူတန်းစားပေါင်းစုံ ရှုပ်ယှက်နေသည့် လူတို့၏ အနံ့အသက်များ၊ ကားပေါ်တွင် ဝမ်းစိုက်ထဲတွင်သာမက ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အမျိုးအစားစုံလင်လှသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတို့၏ အနံ့အသက်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သူမဘက်က သူ့ဘက်ဆီသို့ လွှင့်ပြန်လာသော ရနံ့က ခပ်ပျော့ပျော့သင်းသည့် ရနံ့။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ ရင်းနှီးခဲ့သူ မဟုတ်သဖြင့် ထိုရနံ့သည် ခေါင်းလိမ်းဆီကထွက်သည့် ရနံ့လား၊ ကိုယ်ပေါ်က ထွက်လာသည့် ရနံ့လား...သူ့အတွက် မသဲကွဲ။ ထိုလောက်ထိ သူမနှင့်သူ စိမ်းလွန်းခဲ့ပါသည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်လို့ တင်ရမုန်းမသိ။

အအအအအ

အခန်း (၃)

“ဒါဆို မင်း မပြန်ဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဆိုပါတော့...အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ခဏတဖြုတ် ခြေရာဖျောက်ချင်နေတာ။ ကျွန်တော်သာ မပြန်ရင် သူတို့ ကျွန်တော်နောက်ကို လိုက်လာကြလိမ့်မယ်။ ခုထက်ထိ အဲဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော် ရင်မဆိုင်ချင်သေးဘူး ကိုစိုးရာ”

“အင်း...ငါလည်း ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ပေးရမလဲ...မသိဘူး ညို့ရာ။ အရင်တုန်းက ဦးမိုးသောက်ပုံစံက အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ... ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါက အရင်ဦးဆုံး လက်သည်းဝှက်ထားဦးမှာပေါ့။ ခု သူ့ဇာတိအမှန်ကို လှစ်ဟပြ ဖြီလေ”

ညှို့တေးသံထံမှ နာကြည်းသော စကားသံက ခပ်ကြိတ် ကြိတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုစိုးက ညှို့ပန်းကို အသာလှမ်းပုတ်ကာ...

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး၊ ဟိုကတိုက်ကို မင်း ဘယ်လို လုပ်ပြီး ထားခဲ့တာလဲ”

(၇၂) လမ်းတွင်ရှိသော တိုက်ကိုမေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ညှို့ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲထိုင်ကာ...

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခရီးထွက်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့တာ ပေါ့။ ဒါတောင် ခြံစောင့်ဦးထောက်က ဦးမိုးသောက်ရဲ့ လှယုံကြီး ပီသပါပေ့ ကိုစိုးရ၊ ကျွန်တော် အောင်ဒင်ဆီသွားတာဟုတ်မဟုတ် နောက်ကနေ လိုက်ချောင်းနေတာ။ အောင်ဒင်တို့ကတော့ တကယ် ခရီးထွက်သွားကြတာ။ ကျွန်တော်ကသာ အောင်ဒင် အိမ် နောက်ဘက်ကနေ ပတ်ထွက်ခဲ့တာ”

ကိုစိုးက သူ့စကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေသည်။

ကိုစိုးသည် သူနှင့် ညီအစ်ကို (၂)ဝမ်းကွဲခန့်တော်သော် လည်း အသက်အရွယ်က တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့်သာ ကွာသဖြင့်

သူငယ်ချင်းလိုလည်း ခင်လိုရသည်။

ညီအစ်ကို တော်စပ်နေသဖြင့် သူ၏ အိမ်တွင်းရေးကိုလည်း ပြော၍ရသည်။ ပြောလိုရတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကိုစိုးသည် သူမိခင်ဘက်မှာ တော်သော အစ်ကိုဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

“ဒါနဲ့ အောင်ဒင် ပြန်လာတဲ့အခါ ဦးထောက်က မင်း အကြောင်း မမေးဘူးတဲ့လား”

“မေးလည်း ကျွန်တော် ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ အောင်ဒင်မှ မသိတာ”

“အကယ်၍ ငါ့အိမ်ကို ညွှန်ပြလိုက်လို့ ဦးထောက် ရောက်လာ ရင်ကော”

“ဒီကောင် ညွှန်ပြမှာ မဟုတ်ဘူး...စိတ်ချ”

သူက ခိုင်မာစွာ ပြောနေတော့လည်း ကိုစိုးက ဘာမှ စကားမပြောတော့ပေ။

နောက်တော့ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြ သည်။ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းဟု ဆိုရာတွင်လည်း သူ မိသားစုအကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုဘက်ခြံက လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာလား ကိုစိုး”

စကားပြောနေရင်း လူတွေ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်နေရသော တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သား...မင်းတောင် ဒီမလာဖြစ်တာ တစ်လလောက် ကြာပြီပဲ။ ဘယ်သီမလဲ...သူတို့ ပြောင်းလာတာလည်း တစ်လနီးပါးတော့ ရှိတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ ခုထိ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်သေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အေး...ငါလည်း အစကတော့ အသစ်ရောက်လာတဲ့သူ တွေဆိုတော့ ဘာအကူအညီပေးရကောင်းမလဲဆိုပြီး မေးကြည့် သေးတယ်”

“အဲဒါနဲ့တောင် မရင်းနီးသေးဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ...အဲဒီလို သွားမေးတာကိုတောင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်တယ်မှတ်လဲ”

“ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လို့လဲ”

ကိုစိုး၏မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ညှို့တေးသံ စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးလိုက်သည်။

ကိုစိုးတို့မိသားစုက ဤရပ်ကွက်တွင်းတွင် နေခဲ့တာ ကိုစိုး တစ်သက်၊ ကိုစိုး မိဘတွေက လက်ထပ်ကတည်းကဆိုတော့ ကြာလှပေ။

ဒါကြောင့် ဒီရပ်ကွက်ထဲတွင် အပ်ကျတာကအစ ကိုစိုးတို့ မသိတာ မရှိ။ ပြီးတော့ လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်သဖြင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးနှင့် မည်သည့်ပြဿနာမှ မရှိ။

“သူတို့မှာ ခြေလက်တွေ ပါတယ်တဲ့။ ဘယ်သူ့အကူအညီ ယူစရာမလိုဘူးတဲ့”

“ဟာ...ဒါတော့ တော်တော်ကို မိုက်ခိုင်းလွန်းတာ။ လူမှု ရေးအရ အကူအညီမလိုရင်လည်း ကောင်းကောင်းငြင်းလို့ရတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ...ငါတို့ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေ ပြီပဲ။ ကဲ...မင်းလည်း နားနားနေနေ နေခဲ့ဦး။ ငါ အတန်းသွား စရာရှိသေးတယ်။ ကျောင်းသွားလိုက်ဦးမယ်။ မင်း အပြင်သွား မယ်ဆိုရင် တံခါးပိတ်ခဲ့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုစိုး”

ကိုစိုးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အတ္တသိုလ်သို့ သွားသည်။ ကိုစိုးသည် တက္ကသိုလ်မှ ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဓာတုဗေဒမေဂျာမှ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုစိုးက အိမ်တွင်လည်း ဓာတုဗေဒစာကျက်ဝိုင်းများ ဖွင့်ထားသဖြင့် အခဲနေကုန် အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်သည်မရှိပါ။

လောလောဆယ် ဘယ်မှ သွားစရာ၊ လာစရာ မရှိသော

ညှို့အဖို့ ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေရတာက ပျင်းစရာကောင်းလှသည်။
ထို့ကြောင့် ဆက်ဆံရေးကျလှသည်ဆိုသော ခြံဘက်သို့
လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုခြံသည် RC နှစ်ထပ်တိုက်ပုံတုံး ဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ
နှစ်ရှည်လများ လှမနေသဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ထူထပ်
နေသောခြံ ဖြစ်ပါသည်။

လူအသစ်တွေ ပြောင်းရွှေ့လာသော်လည်း လူရိပ်လူယောက်
တစ်ခါတလေ တွေ့သည်မှအပ အိမ်ကြီးသည် နဂိုမူလအတိုင်း
ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ထူထပ်ဆဲ။

ကိုစိုး၏ ခြံနဘေး ပုဏ္ဏရိပ်တန်းခုံဘေးတွင် လမ်းလျှောက်
ရင်း စူးစမ်းစပ်စုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

တစ်ဖက်အိမ်သို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာသော
ညှို့မှာ မြင်လိုက်ရသောအရာကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်
သွားသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်...။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နောက်တွင်
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို တွန်းလာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

အမျိုးသမီး (၂)ယောက်သည် ရုပ်ရည်ရူပက ခပ်ဆင်ဆင်မို့
ညီအစ်မ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သားအမိဟု ပြောရလောက်
အောင် အသက်အရွယ်က သိပ်မကွာလှသည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီး
သည် အသက် (၃၀) ဝန်းကျင်ခန့်ဖြစ်ပြီး ဘီးတပ်ကုလားထိုင်၏
နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးမှာမူ အသက် (၂၀)
ခန့်ခွန်းသာ ဖြစ်သည်။

သူမတို့ (၂)ယောက်သည် သူနည်းတူစွာ ခြံနဘေး
တစ်လျှောက်တွင် လာနေခြင်းဖြစ်ရာ သူမတို့၏ စကားသံများကို
ကြားနေရသည်။

သူမတို့တော့ သတိမထားမိကြ။ သူမတို့၏စကားတွင် သူမ
တို့ အာရုံရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမတို့ (၂)ဦးအား
အတုအမည်မရှိဘဲ ကြည့်နေမိတာမို့ သူမတို့၏ စကားသံများကို ကြားနေ
ရသည်။

“ညီမလေးကို မမ ဒီအိမ်မှာ နေခိုင်းဖို့ စိတ်မချတော့ဘူး
နော်”

“စိတ်မချလို့ ညီမလေးက ဘယ်ကိုသွားရမလဲ မမရယ်။
အိမ်ထဲမှာ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာက ပြင်ပလောကမှာ
ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာလောက် ကြောက်စရာ မကောင်းဘူးလို့

ထင်တာပဲ”

“ညီမလေးရယ်”

အမျိုးသမီးကြီးဆီက သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ...

“ဟင်...မမ ဟိုမှာ...လူ...လူ”

“ဘယ်မှာလဲ...ဟိုဘက်ခြံမှာလေ”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ကိုယ့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ခြင်းဟု ညှို့ ရှောင်၍မဖြစ်တော့ပေ။ သူမတို့ (၂)ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်နေရာမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ဟန်ပန်သို့ တစ်ဖန်တစ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားကာ...

“မင်း...မင်း...မင်း...ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟောဗျာ”

ကိုယ့်ခြံထဲမှာကိုယ် ရပ်နေသူအား မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ မေးသော မေးခွန်းမှာ အတော် ဝှက်ကျပျသောမေးခွန်း ဖြစ်သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“သူက ကိုကိုကြီးပြောတဲ့ ကျောင်းဆရာလား မသိဘူး ညီမဖြစ်သူက အစ်မဖြစ်သူနားသို့ ခေါင်းကို ငုံ့ချ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နားပါးသော ညှို့က ထိုစကားကို ကြားပြီး အောင် ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ်..အဲဒီနေ့က”

“မြက်...ဖျား...နှင်း”

“ဟင်...မမ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ကျားတစ်ကောင်၏ ဟိန်းသံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာသော အော်သံနက်နက်ကြီးကြောင့် သူမတို့ (၂) ယောက်နည်းတူ သူတောင် ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။

သူမတို့သည် သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ စိုးရိမ်တကြီး ထွက်သွားကြသည်။

သူကသာ အိမ်ကြီးဆီသို့ စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့်သာ...

အခန်း (၄)

ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အစဉ်သဖြင့် ရှုပ်နေတတ်သော ညှို့တေးသံမှာ ထိုအိမ်ကြီးကို ကြာရှည်စွာ မစူးစမ်းအားပါ။

စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ကမ်းပါးတွင် သပ္ပတ်အူမျောလာ တာနှင့် ကြုံရသကဲ့သို့ မှတ်ယူကာ ထိုကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ကာ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာများကို လုပ်ရပြန်သည်။

သူကလည်း သူ့ကို လိုက်ရှာသည့်လူများ မတွေ့အောင် ကိုစိုး၏အိမ်တွင် ခတ္တခဏ ခြေရာဖျောက်ထားရသူပီပီ... ကြာလာတော့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ နေခြင်းကို ပျင်းလာသည်။

ကိုစိုးကတော့ သူ့ကျောင်းကို လိုက်ဖို့ခေါ်သော်လည်း ညှို့ ခေါ်လိုက်ဖြစ်။ ကိုယ်က ကလေးမဟုတ်၊ ဘာမဟုတ်ဘဲ အစ်ကို ခြစ်သူသွားရာ တကောက်ကောက် လိုက်နေရအောင်ကလည်း အလုပ်မဟုတ်သေး။

ဒီတော့ နောက်ဆုံး ကိုစိုး၏ တပည့်တချို့ကို စာသင်ပေးဖို့ တိုစိုးက တာဝန်ပေးပြန်သည်။

“ဟာ...ကိုစိုးရာ...ကျွန်တော် စာသင်ရတာ ဝါသနာပါ တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒီကြားထဲ ဘယ်လောက်သင်သင်၊ ဘယ် လောက်ရှင်းရှင်း နားမလည်တဲ့ ကလေးမျိုးနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော် တို့ယုံကိုယ်ကိုယ် သေချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်..အတုတ”

“မင်းကလဲကွာ...သင်တောင်မသင်ရသေးဘူး။ အပျက် ကောင်းက အရင်ပြောပြီ။ ငါ သင်နေတဲ့ တပည့်တွေထဲမှာ မင်း ခြောသလို တပည့်မျိုး တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ ချက်ဆို နားခွက် ထာ မီးတောက်ပြီးသားတွေချည်းပဲ”

ကိုစိုးကတော့ ဆရာပီပီ သူ့တပည့်တွေအတွက် အာမခံ ရဲနေသည်။ နောက်ဆုံး ရူပဗေဒဘာသာကို တစ်ရက်မှာ (၂)နာရီ လောက် ပိုက်လုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုကလေးများမှာ နေ့လယ်နေ့ခင်းမျိုးမှာ လာသင်ယူတတ် သဖြင့် ညှို့တေးသံ၏ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ သိပ်ပြီးပျင်းရိစရာ

မကောင်းတော့ပေ။

ဒါတောင်...

“ကျွန်တော် တစ်လလောက်ပဲ သင်ပေးမှာနော် ကိုနီသံ ပြီးရင် ကျွန်တော် လစ်တော့မယ်”

“အေးပါကွာ...နေပါဦး။ လစ်တော့မှာဆိုတော့ မင်းထံ ဘယ်လစ်မလို့လဲ...ညှို့ရ”

ကိုနီက သူ ဦးမိုးသောက်တို့၏ လက်အတွင်းသို့ ရေ ရောက်မည်ဆို၍ ပြင်ပသို့ မထွက်စေချင်သည့်ဟန်နှင့် နီးရိမ် တကြီး မေးလေသည်။

သူ ပခုံးကို တွန့်ပြကာ...

“ကျွန်တော် မသိသေးဘူး ကိုနီရာ...တစ်နေရာရာတော့ လစ်ကိုလစ်မှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းကွာ...လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်တတ်တဲ့အရွယ်က ကျော်လွန်ပြီဆိုတာ သတိရစမ်းပါ။ မင်း တစ်ခုခု လှုပ်ရှားလိုက် တာနဲ့ မင်းအမေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မမေ့စမ်းနဲ့”

ကိုနီက သူ့ကို စိတ်ပေါက်လာသလိုနှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်း လေသည်။

သူကတော့ မေ့နေ့ကို ဦးမိုးသောက် ဘာမှမလုပ်နိုင်တာကို သိထားသူမို့ ကိုနီလောက် မစိုးရိမ်ပါ။

မေမေကိုယ်တိုင်က...

“ကျောင်းပြီးရင် ဒီကို မလာနဲ့ဦး။ ပိုက်ဆံလိုရင် ဦးသစ္စာ တို့ဆီမှာ ယူသုံး၊ သူက မင်းအမေ ဘာဖြစ်ပြီ၊ ညာဖြစ်ပြီပြောတာ နဲ့ ပြန်မလာခဲ့နဲ့နော်...သား၊ မေမေ့အကြောင်း အမှန်သိချင်ရင် ဦးသစ္စာကိုပဲ မေး”

ဟု ပြောထားသဖြင့် သူက သိပ်မစိုးရိမ်ပါ။

မန္တလေး၏ ညအချိန်တို့သည်...

“ဟူး...ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိတော့တယ်ကွာ”

မန္တလေး၏ ရွှေနေ့လယ်ခင်းများသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေ သော ဒန်အိုးကြီးထဲတွင် ထိုင်နေရသကဲ့သို့ ဘယ်နေရာသို့သွား သွား အပူဒဏ်က မကင်းလွတ်ပါ။

ရာသီဥတုက ပူလွန်းသဖြင့် ရေခွေးမသောက်နိုင်။ တောင်ပေါ်သားဖြစ်သော သူက ရေအေးထက် လက်ဖက်ခြောက် ခတ်ထားသော ရေခွေးကိုသာ ပို၍ နှစ်ခြိုက်သည်။

သို့သော်ငြား မန္တလေးနှင့် ရေခွေးကြမ်းသည် သိပ်ပြီး အစပ် အဟပ် မတည့်လှပါ။

ဤတွင် ရေခွေးကြမ်းအစား ရေအေးကိုသာ ပြောင်း သောက်ရတော့သည်။ ရေအေးတောင် ရိုးရိုးရေက ရာသီဥတုအပူ ရှိန်ကြောင့် သိပ်မအေးလှသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေအေးကို

သောက်မှသာ အဆင်ပြေသည်။

သို့သော်လည်း ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေခဲရေကျတော့လည်း သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေစွာဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါ သောက်ချင်မိပြန်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ထမင်းဟင်းလည်း သိပ်မစားဖြစ်တော့ပေ။ ဗိုက်ထဲတွင် ရေတွေပဲ အစဉ်သဖြင့် ပြည့်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါက တောင်ပေါ်သားတစ်ယောက် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်စက ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ထိုလေ့တို့သည် သူနှင့် အသားကျလှနီးပါး ဖြစ်နေပါပြီ။

ခုလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်းက အလွန်ပူသဖြင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ နေစရာမရှိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညဘက်ရောက်တော့မှ ညဉ့်နက်လေလေ နေလိုကောင်းလေလေ။ ဒါတောင် ကိုယ့်သာယာမှုကို ပျက်ဆီးမည့် အမှောင့်ပယောဂ ခြင်စုတ်ခြင်ပြတ်တွေက သွေးလှူပါ ခင်ဗျာ အေးစားပြ လိုက်တိုက်နေကြသေးသည်။

“ဖတ်...ဖတ်”

“ကျွတ်...ဒီခြင်တွေကတော့”

“လူရှိလားဟင်”

“.....”

“ဒီနားမှာ လူရှိလားရှင့်”

“ဟင်”

ပထမ စေ့ချင်းတုန်းက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ တိုးသဲ့သဲ့မေးသံကို ကြားရပြီး ဒုတိယတစ်ခေါက်တွင် သေချာ နှင်းလင်းစွာ ကြားလိုက်ရသောအခါ ညှို့တေးသံ ထိုင်နေရာမှ ငုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံနောက်က သစ်ပင် အကြီးကြီးနောက်သို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟင်...မင်း”

သစ်ပင်၏ နောက်ဘက်တွင် သူ မြင်လိုက်ရသည့် မိန်းကလေးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)ပတ်က သူ မြင်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံမှ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“နှင်း...နှင်းကို ကယ်ပါ...ဆရာရယ်”

“ဟင်”

မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သူ့ကို လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်နေသော မိန်းကလေးကြောင့် ညှို့တေးသံ မျက်မှောင် အစွမ်းကုန် ကြည့်သွားရသည်။

ဆူညံဆူညံအသံများ ကြားရသဖြင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးပျက်နေသဖြင့် မည်းမှောင်နေသော အိမ်ကြီးဆီမှာ

ခတ်မီးရောင် လေးငါးခုထက်မနည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူတို့...နှင်းကို ပြန်ရှာတွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မဟုတ်ရင် နှင်းကို သူ...သူတို့”

“မိနှင်း...နင် ဘယ်မှာလဲ၊ နင် ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဝေးရာ ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်နော်... မိနှင်း”

တစ်ခါက ကြားခဲ့ဖူးသည့် ကျားဟိန်းသံကြီးကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။

ညို့...သူမဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူလဲ...ခုအော်နေတာ”

“နှင်း...နှင်းရဲ့ ခဲအိုပါ”

“ဟိုတစ်ခါ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့...”

ဟိုတစ်နေ့ ညနေက ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီးကို ရည်ညွှန်းကာပြတော့ သူမက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းယမ်းကာ...

“ဟို...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...မမကြီးရဲ့ အမျိုးသား မဟုတ်ပါဘူး။ မမကြီးက အပျိုပါ။ ဒီခဲအိုက မမလတ်ရဲ့ အမျိုးသားပါ”

“ဪ...”

ဆူညံသံများက တဖြည်းဖြည်း သူတို့နှင့် နီးကပ်လာခဲ့

သည်။ ဤပုဏ္ဏရိပ်တန်းအောက်မှာ သူမ ငုံ့ဝင်ကာ ဒီဘက်ခြံထဲသို့ ကူးလာခြင်း ဖြစ်မည်။

ကိုစိုးက ပြောင်းလာသော အိမ်ရှင်သစ်များ အုတ်တံတိုင်း အသစ်ခတ်လိုလျှင် ခတ်ပါစေ။ သူကတော့ မခတ်ဟုပြောခြင်းမို့ ဤပုဏ္ဏရိပ်တန်းသည် ယခင်အတိုင်းရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“နှင်း...နှင်း...တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ နှင်းကို ကယ်ပါ။ ဆရာရယ်...သူ...သူတို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရင် နှင်းဘဝ ငဲ့တွင်းထဲကျသလို ဖြစ်တော့မှာပါ”

သူမက သူနှင့် ဝေးရာတွင်နေရသည်မှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆာနေသောသူတွေနှင့် နီးသည်ဟု ယူဆကာ သူ့ဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးကာ ပြောလေသည်။

ခုချိန်ထိ ညို့တေးသံ နေရာမှ မရွေ့မိသေးသည်။ သူမဘောင်းသည့်အကူအညီမျိုးက မည်သို့သောအကူအညီ ဖြစ်သနည်း။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင်မူ ကိုယ်တောင် ကိုယ့်ပြဿနာနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံ ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရသည့်အခါ... သူမ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာက အတယ်နည်း။

သူမပြောသည့် ငဲ့တွင်းထဲကျသလို ဖြစ်တော့မှာပါဆိုတာက မည်သည့်အရာကို ရည်ညွှန်းသနည်း။

“ဒါနဲ့ မင်းအစ်မလတ်ကကော”

အစ်မလတ်၏ ယောက်ျားဟုဆိုသဖြင့် အစ်မလတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူမသည် အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ရှိုက်ကာ...

“မမလတ်က မနှစ်ကပဲ ဆုံးပြီ...ဆရာ၊ ခု...နှင်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ခဲအိုရဲ့အိမ်ထဲမှာ ပိတ်ခံထားရတာပါ”

“ဘယ်လို”

ထူးဆန်းသောစကားကြောင့် ညို့ သိချင်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။ လူသံသူသံတို့သည်လည်း နီးသထက် နီးလာခဲ့ပြီ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နှင်းတို့ညီအစ်မ (၃)ယောက် အကြောင်းက ရင်နာစရာကောင်းပါတယ် ဆရာ...ခု နှင်းရဲ့ခဲအိုကိုကိုကြီးဆိုတာက မမကြီးရဲ့ချစ်သူပါ”

“ဪ”

“မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖိတ်စာ သွားအပ်တဲ့နေ့မှာ မမကြီးဟာ ကားအက်ဆီးဒန့်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်အောက်ပိုင်း သေသွားခဲ့တယ်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုနဲ့ မကင်းလွတ်နိုင်တဲ့ မေမေတို့က ကိုကိုကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကို ဘာဆိုဘာမှ ဖိဆန်ရဲကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မမကြီး ဆေးရုံတက်နေရစဉ်မှာ ကိုကိုကြီးက မမကြီးသိ

ဆစ်ရက်မှ ရောက်မလာခဲ့ဘဲ သူမင်္ဂလာပွဲ မပျက်ရေး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပြန်တယ်။ မမကြီးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ မမကြီး နာမည်နေရာမှာ မမလတ်နာမည် အစားထိုးဖို့ပါ။ အဲဒီတုန်းက နှင်း (၁၂)နှစ်သမီး၊ မမလတ်က (၁၉)နှစ်၊ မမကြီးက (၂၇)နှစ်ပါ”

ကြားရသည်မှာ နားချမ်းသာစရာ တစ်ခုမှ မရှိပေ။ အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင်သော ညို့က ဤမျှလောက်ပြောရုံနှင့် သူမ နေထိုင်နေရသော အခက်အခဲကို တမဟုတ်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။

အစ်မကြီးဖြစ်သူနှင့် မပြီးပြတ်ခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲကို အစ်မလတ်ဖြစ်သူနှင့် စီစဉ်သည်။ ဒါကို သူမအိမ်က ဘာမှမပြောခဲ့ကြ။

အစ်မလတ် သေဆုံးပြီးချိန် အစ်မကြီးက ဒုက္ခိတ။ နောက်ဆုံး ပစ်မှတ်ကတော့ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူ့ရှေ့က ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

ကျားဟိန်းသံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကျားကျင့်ကျားကြံ ကြံစည်နိုင်ပေသော လူတစ်ယောက်ပေတည်း။

“အို...ရှင် ဘာလုပ်တာ”

“ရှင်...လွှတ်နော်”

“အု...”

“ရှူး...တိုး...”

“ဟင်...ရှု...”

“တိတ်တိတ်နေလို့ ငါ ပြောနေတယ်”

ရုတ်တရက် လူကို ဆွဲဖက်ကာ မြေပေါ်တွင် တွန်းလှဲ၍ ခပ်တင်းတင်း ချုပ်ဖက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မိန်းမပျိုက သူ့လက်တွင်း မှ ဇွတ်တိုးရုန်းသည်။ အော်ဟစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သူမ၏အော်သံ ထွက်မလာစေရန် လက်ဖဝါးဖြင့် သူမ၏ ပါးစပ်ကို ခပ်တင်းတင်း အုပ်ထားသောအခါ သူမက သူ့ကို မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေသည်။

သူ သူမ ရုန်းထွက်၍ မရစေရန် ကိုယ့်ကို ခပ်တင်းတင်း ချုပ်ဖက်ထားရင်း နီးကပ်နေသည့် စကားသံများကို နားစွင့်လိုက် သည်။

“ဆရာ...ဒီမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကူးလို့ရတဲ့ အပေါက် ကြီး”

“ဘယ်မှာလဲ”

ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တန်းကြားက အောက်ဘက် လူတစ်ကိုယ်စာ တိုးဝင်လို့ရသည့်အပေါက်အား လူတစ်ယောက်က ဓာတ်မီးနှင့်

ဆီးပြသည်။ လူအားလုံးတို့ အပေါက်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ဓာတ်မီးရောင်က သူတို့ခြံထဲသို့ စုပြုံအုံ့၍ ထိုးကျလာသည်။ ဓာတ်မီး လေးငါးခု၏ အရောင်များမို့ ခြံတစ်ခုလုံး မှောင်ရိပ်မရှိ ထင်းထိန်သွားသည်။

စောစောတုန်းက သူတို့ (၂)ယောက် ရပ်၍ စကားပြောနေ သော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင်လည်း မီးရောင်က ထင်းလင်းနေ သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိသည့်နေရာက ခုတူရိပ်ပင်တန်း နံဘေးနားမှာပဲမို့ လူတစ်ယောက်၏ ရင်ခေါင်း အောက်မြင့်သော ကပ်လျက်နေရာတော့ သူတို့ မတွေ့မြင်နိုင်။

“ဝင်ကြည့်မလား...ဆရာကြီး”

လူတစ်ယောက်၏ စကားသံ။

“မဝင်ကြည့်တော့ဘူး...မိနင်း အဲဒီလောက်ထိ သတ္တိမရှိ တာ ငါ သိတယ်။ သူ သူ့အစ်မကြီးကိုပစ်ပြီး ဘယ်မှ ဝေးဝေးလံလံ ပြေးနိုင်ဘူး ဝင်းနိုင်၊ ကဲ...ဟေ့...အားလုံး အိမ်ထဲဝင်မယ်”

“ဆရာ...ဒီတစ်ခေါက် ကောင်မလေးကို ပြန်တွေ့လို့က တော့ အပြီးအပိုင်သာ ဆွဲစေထားလိုက်တော့”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို လူမိုက်များ၏ ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံ

အားပေးသံများက အော့နုလုံးနာစရာ။

ရွံရှာစရာကောင်းသော ရယ်သံတို့က တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍
ဝေး၍ သွားခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၅)

“ဒါနဲ့ မင်းအစ်မကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... မြက်စားနှင့်”
 မျက်လုံးမှိတ်ရင်း သူနှင့် တွေ့ဆုံပုံအကြောင်း စဉ်းစားနေရာ
 ညှို့တေးသံ မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်၍ မေးလိုက်သည်။
 အကြည့်ကလည်း သူမဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူမက
 အရာရှေ့သို့ ရောက်နေသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့
 ထက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိုက်၍ မတ်မတ်ထိုင်နေ
 ခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူမေးခွန်းကြောင့် သူမဆီသို့ အကြည့်ရောက်လာသည်။

နေမခ လေမထိုးခဲ့သော အသားအရေတို့သည် ပိုးတုံးလေးကဲ့သို့ ဖြူနုနုဖတ်နေပါသည်။ “မြက်ဖျားနှင်း” ဆိုသည့်နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ တကယ့်ကို နှင်းဥလေးနှင့် တူပါသည်။

“မြက်ဖျားနှင်း” ဆိုသည့်နာမည်ကိုတောင် လက်မှတ်ထိုးသူမက လက်နှိပ်စက်စာရေးအား ပြောလိုက်မှ သူ သိတော့သည်။

“မင်းက မှတ်ပုံတင်တော့ ပါလာသားပဲ။ ဘာလဲ...ထွယ်ပြေးမယ့်အကြံအစည်က နဂိုကတည်းက ရှိတာလား။”

“ဟုတ်တယ်...မှတ်ပုံတင်ရယ်၊ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို သုံးလို့ရအောင် ငွေနှည်းနည်းရယ်ကိုတော့ နှင်း ကိုယ်မခွာ ဆောင်ထားတယ်။”

“နေပါဦး...မင်းပြောတာ ငါ ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒီမှာ ကြုံတွေ့နေရတာ အန္တရာယ်ရယ် ပြင်ပမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အန္တရာယ်လောက် မကြီးပါဘူးဆို...ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်ပြီ ထွက်ပြေးဖို့ထိ ဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ။”

သူမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြောနေခဲ့သော စကားများကို ကြားခဲ့သောကြောင့် ညှို့ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့က ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့ စကားပြောနေတာကို နှင်း ကြားခဲ့ရတာ။”

“သူတို့...”

“ဟုတ်တယ်...ကိုကိုကြီးရယ်၊ သူ့ရဲ့ဧည့်သည်တွေရယ်၊ နှင်းက သူတို့အတွက် အရက်သောက်ရင်း စားဖို့ အမြည်းလုပ်ပေးနေရတာလေ။”

“ဪ”

“မလုပ်ပေးချင်လို့ မရဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်လေ နှင်း အရက်သမားအတွက် အမြည်းလုပ်ပေးဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ အရက်သမားရှိတဲ့အိမ်မှာ တစ်ရက်ကလေးတောင် မနေချင်ဘူးရှင်။”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့...သူတို့က ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။”

မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းအိလာသော သူမ၏ မျက်ရည်များ တွဲဆင်းမလာစေရန် ညှို့တေးသံ စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ရည်ကို သူ ရင်မဆိုင်ချင်တာတော့ အမှန်ပင်။

“နှင်း...ပိုးပိုးကို ချစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အစ်မက မွေးထားတဲ့ သမီးပဲ...စောင့်ရှောက်ဆိုရင်လည်း စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ ပိုးပိုးရဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိထွေးနေရာက ဝင်ပြီးတော့ မစောင့်ရှောက်ချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ရွံရှာစရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ချင်ဘူး။”

သူမိန်းမလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

“သူတို့ပြောနေကြတာက နှင်းကို ဒီတိုင်း အလှူကြည့်နေရင်တော့ တခြားသူတွေ ဝင်မ၊ သွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမှ မ၊ ခင် မင်းက အရင် မ၊ လိုက်ပေါ့တဲ့လေ... အဟင့်”

ပြောရင်းပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာသည့်အချိန်နှင့် သူမက ပန်းလှုပ်အောင် ကြိတ်တိုနေခဲ့သည်။ ထိုစကားပြောခဲ့စဉ်က အောင်ဒင် အိမ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမသွားခင်က ဖြစ်သည်။

အောင်ဒင်က သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် နေ့ချင်းတွင်း လက်မှတ်ထိုးနိုင်ရေး စီစဉ်နေချိန် ဖြစ်သည်။

သူမ ပြောပုံအရဆိုလျှင် ကိုကိုကြီးဆိုသည့်လူသည် သူမတို့ မိသားစုအပေါ်တွင် တော်တော်လေးကို ထင်ရာစိုင်းသည့်လူပင် ဖြစ်သည်။

သူမတို့ တစ်မိသားစုလုံးသည်လည်း ထိုလူ၏ လက်ခံထံက ရေ သွန်လိုသွန်၊ မှောက်လိုမှောက် လုပ်ချင်သောသူ။

“နေပါဦး... ဒီနိုင်ငံက မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘဲ၊ မင်ဆီ တတွေကကော ဘာလို့ ဒီလူကို ဒီလောက်ထိ ကြောက်နေရတာလဲ။ မင်းတို့က ကြောက်ပြလေလေ သူက ဖြေခြောက်ပြလေလေ ပဲ”

ညို့ အားမလို အားမရ ပြောလိုက်မိသည်။ ကိုယ်တိုင်

ဘောင် ဦးမိုးသောက်၏ လက်တွင်းမကျရောက်အောင် ပတ်ပန်းနေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

“ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး... ဆရာ။ ကျေးဇူးတောင် ငြီးပီနေတော့ ဘယ်လိုလုပ် ရုန်းထွက်နိုင်မှာလဲ။ ရုန်းထွက်လေလေ ပီလေလေပဲလေ”

“ကျေးဇူးတောင်...”

“ဟုတ်တယ်... အရင်တုန်းက မိဘတွေက ကိုကိုကြီး အိမ်က အလုပ်သမားတွေလေ။ ပခုက္ကူမြို့ပေါ်မှာဆိုရင် ကိုကိုကြီး တို့မိသားစုကို ဘယ်သူမှ မသိသူ မရှိဘူး။ ဆန်စက်တွေ ရှိတယ်။ စက်သုံးစက်ကြီး (၃) ဆိုင်ကလည်း ပခုက္ကူမြို့အထွက်တိုင်းမှာ ယီးနေတာပဲ”

“ဖေဖေက ကိုကိုကြီးတို့အိမ်က ကားဒရိုင်ဘာ။ မေမေက ဆမင်းချက်။ ကိုကိုကြီးမိဘတွေက နှင်းတို့ညီအစ်မ (၃)ယောက် ကို တက္ကသိုလ်ထိရောက်အောင် အစစအရာရာ တာဝန်ယူခဲ့တယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့် မင်းတို့က သူတို့တတွေ ခြယ်လှယ် နေသမျှကို ငုံ့ခံနေတာပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

သူမက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်ရာ သူပြောသည့် အတိုင်း မှန်နေ၍ ဖြစ်မည်။

လောကတွင် ငွေရေးကြေးရေး ကြွေးတင်လျှင် ဆပ်ခွံ ရသည်။ ကျေးဇူးကြွေးတင်လျှင် ဘယ်တော့မှ ဆပ်၍မရဆိုသော စကားလည်း ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် တချို့သောလူတွေက ဘယ်သူ့ဆီမှ ကျေးဇူးကြွေး အတင်မခံချင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စကားပုံတစ်ခုတောင် ရှိသေးသည်။

မိမိအကြိုက် (၁၀) ခါလိုက်၊ မလိုက်တစ်ခါရှိခဲ့ပါမူ ကြီးစွာ ရန်သူ မှတ်ယူ၏ဆိုသောစကား။ တချို့က တစ်ခါကလေး ကျေးဇူးပြုဖူးပါသည်။ ထိုကျေးဇူးကြွေးကို မသေမချင်း ဆပ်ခိုင်း စေချင်ကြသည်။

ယခုလည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ကိုကိုကြီးဆိုသူသည် သူ မိဘက ထားရှိခဲ့သည့် ကျေးဇူးကြွေးများအား မြက်ဖျားနှင့်တို့၏ မိသားစုများ မသေမချင်း ဆပ်သွားခိုင်းချင်သည့်သဘော ရှိပုံရ ၏။

လွန်ခဲ့သော သူမ၏ ဒုက္ခိတ အစ်မကြီးအား သတိရ၍ သူ မေးလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး ဆရာရယ်... နှင်းသာ သူ့လက်က လွတ်မြောက်မှန်းသိရင် မမကြီး ဝမ်းသာမှာပါ”

မသေချာသောစကားကို မရေရာစွာ ပြောသည်။

သူ့စကားကြောင့် သူမက ကျန်နေခဲ့သော အစ်မဖြစ်သူဆီ အောက်ဆံတင်းသွားပုံရ၏။

“မင်းအစ်မလည်း နေလို့ဖြစ်တယ်နော်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် သူမက ပြန်မေးသည်။

“ဪ... ကိုယ့်ချစ်သူက ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို လိုလိုနေတဲ့အဖြစ်လေ”

“ဪ... ဒါလား... နေလို့မဖြစ်တော့လည်း ဘယ်မှာ သွားနေမလဲ ဆရာရယ်၊ နှင်းတို့က အရင်ကတည်းက သူတို့အိမ်မှာပဲ မှီခိုနေခဲ့ရတော့ ဘာမှ စုမိဆောင်းမိတာလည်း မရှိဘူး။ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လည်း မရှိဘူး။ ပြောရရင် နှင်းတို့ ညီအစ်မတွေ အတွက် ပြေးစရာနေရာ မရှိဘူး။ နေစရာအိမ် မရှိပါဘူးရှင်”

အားနွဲ့သော မိန်းမနှစ်ဦးတို့အိမ်တွင် ဘယ်လောက် တိဒုက္ခ ရောက်နေခဲ့မလဲ တွေးကြည့်ရုံနှင့် ညှို့ ဂရုဏာသက်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ ကိုယ်ချင်းစာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မေမေသည် ဦးမိုးသောက်နှင့်တကွ ဦးမိုးသောက်၏ လူယုံ ပေါင်းများစွာရှိသည့်အိမ်တွင် နားရွက်လေးသော်မျှ မခတ်ရဲသည့် ဘဝ။

ခြေလေးကြွမိလျှင်တောင် ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုသည့် စူးစမ်းသည့် အကြည့်တွေအောက်မှာ အနေကျဉ်းကျပ် ဖွယ် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သူမတို့ကတော့ အပျိုလေးတွေလည်းဖြစ် ပြန်တော့ အကြောက်တရားအပြင် ကိုယ့်အရှက်တရားကိုပါ ဘယ်အချိန် လာရောက်ထိပါးနှောင့်ယှက်ခံရမည်နည်း၊ တွေးတထိတ်ထိတ် နှင့် နေခဲ့ရသဖြင့် ပိုဆိုးနိုင်သည်။

“မကြီးကတော့ ပြောပါတယ်။ အဓိကက နှင်း လွတ် မြောက်ဖို့ပါပဲတဲ့။ ခုတောင် နှင်း လွတ်သွားတာတော့ သိပါရဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါနောက် လိုက်သွားမှန်းသာ မသိတာ။ ဆရာ နောက်ဆိုရင်တော့ စိတ်နည်းနည်းချမှပါ”

“နည်းနည်းပဲလား”

“ရှင်”

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို ဆရာ...ဆရာနဲ့ ခေါ်မနေနဲ့။ ကိုယ်က ဘာဆရာမှ မဟုတ်ဘူး”

သူမက ဆရာ...ဆရာနှင့် ခေါ်နေခြင်းကို ပြုပြင်ဖို့ ယခုမှ သတိရကာ တားလိုက်သည်။ သူ့စကားကြောင့်...

“ဆရာကလဲ...ဆရာ စာသင်နေတာ နှင်း တွေ့ခဲ့သားပဲ”

ကိုစိုး၏ တပည့်များကို သူ စာသင်တာ သူမ တွေ့ခဲ့ပုံ မှန်။ သူ ခေါင်းယမ်းကာ...

“အဲကတည်းက မှားနေတာ...ကိုယ်က ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ တပည့်တွေကို စာသင်ပေးနေတာ။ ကိုယ့်အစ်ကိုကမှ တကယ့် ကျောင်းဆရာစစ်စစ်...ကိုယ်က ခဏကူညီပေးတာ”

“ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်နာမည်က ညှို့တေးသံ”

“ညှို့တေးသံ”

“သိလား”

“ဟင့်အင်း...ခုမှသိတာ”

“ကောင်းရောကွာ”

အူတူတူ အတတ်ဟန်နှင့် ခေါင်းယမ်းသောအခါ ညှို့ ကိုယ့် နားကိုယ် လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

နာမည်တောင် ကောင်းကောင်းမသိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်း လက်ထပ်ခဲ့ပြီ မြက်ဖျားနှင်း။ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာက ကိုကိုကြီး ရဲ့လက်ထဲမှာထက် အများကြီး ဆိုးရွားသွားပြီဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မမမမမ

အခန်း (၆)

“ဟိုး...ကားဆရာရေ”

အိပ်ပျော်သလိုလို၊ နိုးနေသလိုလိုနှင့် လိုက်ပါလာသော မြက်ဖျားနှင်းမှာ သူမဘေးဆီမှ ထွက်လာသော အသံကျယ်ကြီးကြောင့် မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

“ရောက်ပြီလေ”

‘ရောက်ပြီလေ’ ဆိုသောစကားကြောင့် ပြင်ပက မြင်ကွင်းက သူ့ကိုကျော်၍ ကုန်းကိုင်းကြည့်လိုက်စဉ်...

“ကျိ”

“အမလေး”

ဘရိတ်က ဆောင့်အုပ်လိုက်ရာ နှင်းကိုယ်မှာ သူ၏ပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်စလက်ခတ် ကျသွားလေသည်။

သူကလည်း အကျင့်ဖြစ်နေသော လက်ဖြင့် နှင်း၏နဖူးကို ဆံခါးဘောင်နှင့် မဆောင့်မိရန် သိုင်းပွေ့လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ထူထူပူပူ ဖြစ်သွားသည်။ နှင်း ရှက်ရှက်ဖြင့် သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ လူးလဲထလိုက်သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို နှိုင်းကြည့်နေကြသော ခရီးသည်များကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေမိတော့သည်။

သူ့မျက်နှာကလည်း နီရဲသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆင်းလေ”

ငေါက်ငမ်းသံပါသော်လည်း နှင်း စိတ်မဆိုးရဲဘဲ ကိုယ့်ဝဗ္ဗည်းကို မမေ့မကျန်အောင်ယူကာ ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့သည်။

ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်ပေမယ့် အားလုံး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ဒီစုံတွဲကားပေါ်တွင်တောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ တော်တော်ကဲသည်ဟု ထင်နေမလား။

ဟုတ်မယ်။ အဲ့ဒီလိုအတွေးနှင့် ပြုံးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မည်။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ သူ့ကိုစောင့်ရင်း ကားဘက်ကို

တွေ့နိုင်ထားလိုက်သည်။

သူ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးသောအခါ ခရီးသည်တင် ဟီးနီး ထားကြီးသည် ပူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ကားကြီး သူမတို့နှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်တော့မှ နှင်းထုတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းကို စူးစမ်းဖို့ သတိရသွားသည်။

ကားလမ်း၏ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် အိမ်ခြေကျိုးတိုးကျဲတဲ့ လောက်သာရှိသော ရွာငယ်နှင့် ကားလမ်း၏တစ်ဘက်တွင် တောက်လျှောက် တစ်ဆက်တည်း ခတ်ထားသော အုတ်တံတားကို တွေ့ရသည်။

နှင်း ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဒီရွာက...”

“ဒီရွာမှာ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နေရမှာ”

“အို...”

နှင်း ရှေ့တူရသို့ ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့လေရာ မြင်ကွင်းမှန်သမျှ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့ခြင်းကို တိုယ်စားပြုကာ လူနည်းအိမ်ခြေက နည်းပါးလွန်းသည်။

အိမ်တစ်လုံးစု နှစ်လုံးစု တွေ့သော်လည်း အုတ်ဖိနပ်ခံ၍ အပေါ်ဘက်တွင် ဝါးထရဲများ ကပ်ထားခြင်းကြောင့် တိုက်လည်း ခေါ်မရ၊ တံလည်း ပြောမရ။

“ဘာလဲ...စိတ်ညစ်သွားပြီလား”

“.....”

“မင်းမှာ စဉ်းစားချင်ရင် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရသေးတယ်နော်။ ကိုယ်က ဒီရွာက သူဆင်းရဲကောင် သူတစ်ယောက်ပဲ။ မိမိရို၊ အမရို၊ တစ်ကောင်ကြွက်ရယ်၊ မိဘလက်ထက်က ထားခဲ့တဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒီအိမ်တောင် နောက်နှစ် ဆောင်းစားမယ် စဉ်းစားထားတာ၊ အိမ်ငှားဘဝနဲ့ မနေရတာ မင်း ကံကောင်းတာပေါ့”

နှင်း သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာငုံကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ထက်တွင် နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသည့် အရိပ်အရောင်များ ရှိနေပါ။

ထို့ကြောင့် သူ တကယ်ပြောသည်ဟုသာ မှတ်ယူရမည်။ ဦးတော့ သူနှင့် နှင်းဆိုတာ စာချုပ်တစ်ခုပေါ်တွင် လိုအပ်မှုအရ ထက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြတယ်ဆိုသော်ငြား စနောက်ရအောင်လည်း ရောင်းနှီးသေးပါ။

သူထံမှ မင်း စဉ်းစားချင်ရင် စဉ်းစားလို့ရသေးတယ် ဆိုသော စကားကြောင့် နှင်း မျက်နှာထက်တွင် မခံချင်စိတ်တော့ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ဘက်သို့ ကိုယ်ကို တည့်တည့်လှည့်၍...

“ရှင် ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲနဲ့တောင် နှင်း လက်ထပ်ရဲနဲ့ သေးတာပဲ။ ရှင်မှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းက နှင်း အတွက် ဒီလောက် အရေးမပါပါဘူး”

“အိုကေ...ကြိုက်သွားပြီ”

သူက လက်ဖျောက်တီး၍ဆိုတော့ နှင်း၏မျက်နှာမှာ ဖျန်းခနဲ နီရဲသွားသည်။

နှင်း ဘာကြောင့် မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ အိမ်ထောင်တစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါင်းလည်စင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာလဲ။

ရှင်းပါသည်။

သိပ်ကို ရှင်းလွန်းလှပါသည်။

လောကကြီးက ကိုကိုကြီးလောက် မာယာမများဘူးဟု လည်းကောင်း၊ တချို့သော ယောက်ျားတွေဟာ ကိုကိုကြီးလောက် မယုတ်မာဘူးဟုလည်းကောင်း တွေးလိုက်မိသည့် နှင်းအတွက် ကိုကိုကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့ခြင်းသည် မှားသည်ဟု ဆိုရန်မသင့်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခေါ်တော ငါးရာအားနှင့် ကျောသပ်ရင်သစ် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည့် လူတစ်ယောက်ရှေ့တွင် သေချင်စိတ်ပေါက် ခဲ့ရသည်။

ညီအစ်မ (၃)ယောက်စလုံးကို ဇနီးမယားတော်ချင်သော

ဇနီးလူယုတ်မာကြီးကို တွန်းလှန်ဖို့ခွန်အား မြက်ဖျားနှင်းထံ၌ တကယ်တမ်း ပြောရမူ မတွန်းလှန်ရပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝမှာ သူ ထံက 'ဟိတ်' ဆိုတဲ့အသံကတောင် လူကို နေရာမှ ဆက်လက် ရွေ့လျားရဲလောက်အောင် တုန်လှုပ်စေခဲ့ပါသည်။

ဒါတောင် ထိုစဉ်တုန်းက မမလတ် ဝိုသည်။ မမလတ်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် မကြင်နာ၊ မယုယ။ သူမိဘများက သူတို့ သိက္ခာမကျရေးအတွက် မမကြီးနှင့် ပျက်မလိုဖြစ်သွားသော ဇာလာပွဲကို မမလတ်နှင့် လျှင်မြန်စွာ အစားထိုးလိုက်သည်။

အဲ့ဒီတုန်းက မမလတ်က အပျိုဖြစ်တာ မကြာသေး။ သူများတွေ (၁၂)နှစ်၊ (၁၃)နှစ်မှ အပျိုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မမလတ် တွေမှ အပျိုဖြစ်နောက်ကျသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် (၁၂)နှစ်၊ (၁၃) နှစ်အရွယ်ဆို မိန်းကလေး တွေ အပျိုဖြစ်တတ်တာ နောက်အကျဆုံးကာလက (၁၅)နှစ်၊ (၁၆)နှစ်နီးပါး။

မမလတ်ကျတော့ (၁၇)နှစ်ကျော်မှ အပျိုဖြစ်တယ်။ အပျို ဖြစ်ပြီးလို့ သိပ်မကြာခင် (၁၈) နှစ်စွန်းစွန်းတွင် ကိုကိုကိုကြီးနှင့် ထက်ထပ်လိုက်ရသည်။

ဤတွင် မမလတ်သည် အပျိုဖြစ်တာ နောက်ကျရသည့်

အထဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အတူနေရခြင်း၊ ထိုယောက်ျား၏ အသုံးတော်ခံဖြစ်နေရခြင်းအပေါ် ရွံရှာစက်ဆုပ်ကာ စိတ်မမှန်၊ စိတ်ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ချို့ယွင်းသွားကာ ကိုကိုကြီး သူ့အနားသို့ ကပ်ပြီဆိုလျှင် ကျားခံတွင်းသို့ သက်ဆင်းရသည့် သမင်ငယ်လေးပမာ ကြူကြူပါအောင် အော်ငိုတတ်သည်။

လင်မယားပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဇနီးမယား၏ အလိုမတူလျှင် တော့ အချင်းအမူသည် မုဒိမ်းမှုမြောက်သည် မဟုတ်တုံလော။

ဇနီးမယားဆီက အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝသော ကိုကိုကြီးသည် တခြားတွင် အပျော်ရှာသည်။ တစ်ခါတလေ အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ဘယ်လောက်ထိ လူမထင်ခဲ့သလဲဆိုလျှင် သူ ခေါ်လာသော မိန်းမကို ခေါ်သွားသောအခန်းသည် မမလတ်နှင့် နေထိုင်သောအခန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ယုတ်မာမှု၊ ရိုင်းစိုင်းမှုကို မြင်တွေ့ကြားသိနေရစေမယ့် နှင်း မဆိုထားဘိ။ အဖေနှင့်အမေတောင် မပြောဝံ့၊ ဒီလောက်ထိ ကိုကိုကြီးက မိုက်ရိုင်းလွန်းပါသည်။

အချစ်ကိုလည်း မသိသေး။ မချစ်သောသူ၏ ဆန္ဒတွင်ညှိကာယကံရှင်၏ဆန္ဒမပြတ် သက်ဆင်းခဲ့ရသည့်နေ့မှာ ရှည်ကြာလာသောအခါ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဆိုသလို မမလတ်သည် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့သည်။

“မမလတ်ရယ်...ဝိုးဝိုးလေးကို ငဲ့ပါဦး”

“မငဲ့နိုင်တော့ဘူး...နှင်း၊ လူဆိုတာ တကယ် ဒုက္ခရောက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်လွတ်မြောက်ရာကို ကိုယ်ကျိုးအတ္တကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာဟာ ဓမ္မတာပဲ”

“မမလတ်ရယ်”

နာကြည်းစွာပြောနေသော မမလတ်ကို နှင်း ဘယ်လို ဖြေသိခုံပေးရမလဲ မသိခဲ့။

မမလတ်က နှင်း၏လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတာ...

“နှင်း...ညီမလေး”

“ပြောပါ...မမလတ်”

“ငါသာ မရှိတော့ရင်”

“အိုး...မဟုတ်တာ မမလတ်ရယ်၊ အဲဒီစကားမပြောပါနဲ့၊ နှင်းတို့နဲ့...”

“နှင်း...ငါ စကားပြောရင် ဖြတ်မပြောနဲ့၊ ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်စမ်း၊ ဒီလိုစကားကို ငါ နင့်ကို နေ့တိုင်း ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

နေ့စဉ် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လို စောင့်ကြည့်ခံနေရ

သော ဘဝမှာမို့ မမလတ်၏ ဆိုလိုရင်းကို နှင်း နားလည်ပါသည်။
ကိုကိုကြီးသည် နှင်းတို့ညီအစ်မ (၃)ယောက်ကို လူဟု
မထင်။ သူ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သက်မဲ့အရာဝတ္ထုများဟု သဘော
ထားသူ။

ဘယ်ကိုမှလည်း ပေးမထွက်။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း အဆက်
အသွယ်လုပ်တာ မကြိုက်။ သူကတော့ ပြင်ပတွင် လွတ်လပ်
သလိုနေမည်။ ပျော်သလိုနေမည်။

အိမ်မှာရှိသော အားနွဲ့သူ မိန်းမ (၃) ယောက်ကိုမူ အကျဉ်း
ချထားသကဲ့သို့ ဘာလုပ်လုပ် စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားသည်။ မိဘ
တွေရှိတုန်းကတောင် ဒီလောက်မဟုတ်သော်လည်း မိဘတွေ
မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ ဆိုးလာသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...မမလတ် ဘာပြောမလို့လဲဟင်...
နှင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပြပါဘူး”

“လာ...ငါ့နားတိုး”

မမလတ်က သူ့နားနှင့်နီးအောင် နှင်းအား တိုးထိုင်ခိုင်းပြီး
“ငါသာ သေသွားရင် နင် ဒီအိမ်က မမကြီး၊ ပိုးပိုးတို့
အပေါ်မှာ နင့်တာဝန်လုံးလုံး ရှိသွားပြီလို့ မမှတ်ယူနဲ့။ နင်က
တာဝန်သိစိတ်နဲ့ ဒီအိမ်မှာ မပျော်သော်လည်း နေပေမယ့် ကျွန်
စဉ်းလဲကတော့ သူ့သမီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ နင့်ကို

သနားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သနားခဲ့ရင်လည်း ကျားသနားမှ နှား
ခွမ်းသာအဖြစ်မျိုး။ ဘယ်တော့မှ မရောက်စေနဲ့”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်ထဲတွင် သိုသိပ်ထားရသော မမလတ်
၏စကားလုံးများသည် အေးစက်မာကျောလျက် ရှိသည်။

နှင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ယောက်ျားကို မုန်းတီးသည့်စိတ်နှင့် မမလတ်သည်
နှားမဒါန်း သားမခင် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

“နင် ငါ့ကို အဲလိုအကြည့်နဲ့ မကြည့်နဲ့...မိနှင်း”
မမလတ်သည် နှင်း၏အကြည့်ကို သိပ်နှင့် ပြော၏။ နှင်း
မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ကာ ဘာမှ ဖြေရှင်းချက်မထုတ်မိ။

“ဒီမှာ နှင်း...ပိုးပိုးဟာ သူ့ရဲ့သမီးပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ
ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သမီးကို ပြန်စား
ဆုံးရှုလောက်အောင် မယုတ်မာပါဘူး။ ယုတ်မာရင်လည်း သူ
ဆိုက်နဲ့သူကပ်လေ”

“အို...မမလတ်ရယ်...ပြောရက်လိုက်တာ”

မိခင်တစ်ယောက်၏နှုတ်က ထွက်သောစကား မဟုတ်
သလို တာဝန်မဲ့လွန်းသောကြောင့် နှင်း အံ့ဩတုန်လှုပ်ရသည်။
ဘယ်လိုမိခင်မျိုးပါလိမ့်ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် စိမ်းစိမ်းကားကား
ကြည့်မိသည်။

မမလတ်ကတော့ မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ...

“သူ မလုပ်ပါဘူး။ မလုပ်လောက်ပါဘူး။ ငါ ပြောချင်တာက လူဆိုတာ အတ္တသားကောင်ဆိုတာ ပြောချင်တာပါ။ ပိုးပိုးအတွက် ငါ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း နှင် ဘာမှမပူနဲ့။ သူ ပိုလို့တောင် ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်။ မမကြီးအတွက်လည်း မပူနဲ့။ မမကြီးလို ဒုက္ခိတမျိုးကို သူ ယောင်လို့တောင် စိတ်နဲ့ ပြစ်မှားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပေါင်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားအကြောင်း ငါပဲ သိတယ်။ အဓိကက ငါ ပူတာ...နှင့်အတွက်ပဲ မိနှင်း။ ငါ့ညီမနဲ့ အဲဒီလူယုတ်မာ ထပ်ဖြစ်ကြဦးမယ်ဆိုရင်”

“မမလတ်...စကားကို ဒီလောက်ထိ လက်လွတ်စပယ် မပြောပါနဲ့။ မမလတ်ယောက်ျားကို နှင်းက ဘာလို့ယူရမှာလဲ။ ဒီတိုင်းပြည်ကလည်း မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး။ သူ နှင်းအသားကို လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိလို့ရမယ် ထင်နေလား”

ထိုစဉ်တုန်းက နှင်း အစ်မဖြစ်သူအား မခံချင်စိတ်ဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုခဲ့သည်။

လက်တွေ့တွင်မူ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးဆိုသော်ငြား ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး ပဋိပက္ခအား ဘယ်သူက ရုံးရောက်ဂတ်ရောက် အဖြစ်ခံချင်မည်နည်း။ ဤနည်းဖြင့် အိမ်တွင်းအကြမ်းဖက်ခံရမှုများ များစွာပေါ်ပေါက်နေခဲ့လေရာ နှင်းတို့အိမ်သည်လည်း

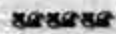
အစ်အိမ်အပါအဝင်။

ခုတော့ မမလတ်၏ တွက်ကိန်းများသည် တစ်ခုမမှား။ အိမ်ထဲ မှန်နေလေပြီ။

နှင်း ပျောက်သွားခြင်းကို ကိုကိုကြီးသည် ဒီတိုင်း ငြိမ်ခံနိုင်မဟုတ်။ မရရအောင် စုံစမ်း၍ လိုက်ရှာမည်။

နဂို အကောင်းမြင်စိတ်ရှိသော နှင်းအတွက် တောချုံအုံကြားသို့ သူ ခေါ်လာခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးအထူးတင်မိနေပါသည်။

ဒါကို သူက နေနိုင်၊ မနေနိုင် စိတ်စမ်းနေလေရာ နှင်းအတွက်တော့ ရယ်တာပေါ့။

အခန်း (၇)

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ အိမ်ပေါ်သို့ ခြေလှမ်းတက်လာသံများနှင့် စကားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှင်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။

အမိုးအကာအရံတစ်ခုအောက်မှာ ရှိနေခြင်းမို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်ဆိုနိုင်သော်လည်း အိမ်နှင့်မတူ။

တဲအိမ်ပေါ်တွင် မိုးထားသော သက်ကယ်များမှာ မလှုပ်တော့ပါ။ နွေအခါမို့ မိုးယိုဖို့ မရှိသော်လည်း မိုးအခါတွင်မူ ဝမ်းနေမဖြစ်သော အိမ်အမျိုးအစားထဲတွင် ထိပ်ဆုံးပါနိုင်သည်။

အိမ်က နှစ်ဆင့်အမြင့်ဖြစ်ကာ အောက်ဘက်တွင် ကွပ်ပျစ်ထုတ်ထား၏။ နှစ်ဆင့်အမြင့်တွင် အလယ်က ခင်းထားသည့် ဝါးကြမ်းခင်းများမှာမူ နှင်းလိုက်တိုင်း တအိအိ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် မြည်နေလေရာ ဘယ်အချိန် ကြမ်းကျိုး၍ အောက်သို့ ပြုတ်ကျမလဲ စိုးရိမ်နေရသည်။

ဘယ်လောက်ထိ စုတ်စုတ်ပဲ့ပဲ့ဖြစ်ဖြစ် နှင်း 'ဟင်' ဟု မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်။ နှင်းကသာ ရွံ့မဲ့ပြလျှင် သူက 'ဧည့်စားလို့ရသေးတယ်နော်' ဟူ၍ ခန့်မေးလိမ့်မည်။

တကယ်ဆိုလျှင် နှင်း ဒီမှာပျော်နေတာကို သူ မသိပါ။

ဘယ်တုန်းကမှ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် မနေခဲ့ရသော နှင်း ဒီအိမ်မှာ အရာရာတိုင်း ကိုယ့်လက်ကိုယ်ခြေ လုပ်နေရလို့ ဘယ်လောက်ထိ ပျော်နေသလဲဆိုတာ သူ မသိပါ။

သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက နေခဲ့ရတာ ကိုကိုကြီးမိဘများ ဆောက်ပေးထားသည့် သူတို့တိုက်နောက်ဘက်က အိမ်တန်းလျားမှာ ဖြစ်သည်။

(၁၀) ပေပတ်လည်သာသာ အိမ်ခန်းလေးထဲမှာ မိသားစု (၅)ယောက် ဖြစ်သလိုနေခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်ဝန်း ကိုယ့်ခြံမဟုတ်တော့ အိမ်ကြီးရှင်၏ အရိပ်အကဲကို အချိန်ပြည့် ကြည့်နေရသည်။ အမေက အိမ်ကြီးပေါ်က မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံးကို အုပ်စိုးရ

သည် ထမင်းချက်ဆိုပေမယ့် အမေ ချက်ချင်သည့်ဟင်းကို အမေ ချက်ခွင့်မရှိ။

အိမ်ကြီးရှင်တို့ စားချင်သောဟင်းကိုသာ ချက်ပေးရသည်။ ခုတော့ နှင်း ချက်ချင်တာ ချက်လို့ရသည်။ သူက ထမင်းဟင်း ဂျီးမများတတ်သူမို့ ဘာချက်ချက် ဘာမှမပြော။

ဘာချက်ချက် အားရပါးရ စားတတ်ခြင်းကပင် ချက်ကျွေးသူအား တစ်ခုထက်တစ်ခု ပို၍ ကောင်းမွန်အောင် ချက်ကျွေးချင်သည့် သဒ္ဓါတရားများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

“ ကျီ...ကျီ ”

နောက်ဘက်ထဲသို့ နှင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် နှင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူများတွေက ထမင်းဟင်းချက်ခြင်းကို အိမ်အောက်တွင် ဖြစ်စေ၊ အိမ်ဘေးတွင် အဖီချ၍ဖြစ်စေ ချက်ပြုတ်သော်လည်း နှင်းကမူ အိမ်နောက်ဘက်တွင်သာ ချက်သည်။

ချက်ပြုတ်သည့်နေရာနှင့် ရှေ့ဘက်ကိုမူ ထရံတစ်ချပ်ဖြင့် ကာထားလိုက်သည်။

ရောက်သည့်နေ့ကတော့ ဤအိမ်သည် အမိုးအကာအရံ ရှိသည်မှလွဲ၍ အခန်းကန့်ထားခြင်း၊ အခန်းဖွဲ့ထားခြင်း မရှိပေ။ နှင်း၏ မဝံ့မရဲ တောင်းဆိုမှုအား သူက လိုလိုလားလား

လုပ်ပေးတော့ ကျေးဇူးတင်ရပြန်သည်။

“ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ”

အခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်း မေး၏။ နှင်း သင်လက်စကန်စွန်းရွက်စကာအား မပြုကာ...

“ ကန်စွန်းရွက် သင်နေတာလေ ”

“ လာ...ခဏထွက်ခဲ့ဦး ”

“ ဟင်...ဘာလို့လဲ ”

ထိုင်နေသော နှင်း၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲထု၍ ခြေခြင်းမို့ နှင်း မော့မေးလိုက်မိသည်။ သူက ကျန်ရှိနေသော ဆတ်တစ်ဖက်ဖြင့် နှင်းလက်ထဲက သင်လက်စ ကန်စွန်းရွက်ကို ဖယ်ချကာ...

“ အိမ်ရှေ့မှာ စည့်သည်ရောက်နေတယ် ”

“ ခြောက် ”

“ အဲဒါ...ကိုယ် အလုပ်ရှာခိုင်းထားတဲ့သူဆိုတော့ မင်းနဲ့ ခြောက်ဆက်ပေးမလို့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ခြောက်...နေဦး...အဲဒီလူကြီးက စကားအပြောအဆိုတော့ အင်မပြေဘူး။ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို အလုပ်ရှာပေးမယ့်သူဆိုတော့ မင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြော

ဦးခေတ်**

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...နှင်း နားလည်ပါတယ် ဆရာရဲ့”

“ဟော...လာပြန်ပြီလား။ ဆရာ မခေါ်ပါနဲ့ပြောလည်း မရဘူး။ ခု ဧည့်သည်ရှေ့ထိပါ ဆရာခေါ်မလို့လား”

သူက နှင်းအား မကျေနပ်သလို မေးသည်။

နှင်း သူ့ကို အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ရယ်ပြလိုက်သည်။

သူ ကိုယ့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းအား ရုန်းဖယ်ဖို့ သတိမရပေ။

သူပုံစံက ယခုတော့ တောသားတစ်ယောက်၏ ဟန်ပုံ အပြည့် ဖြစ်သွားသည်။ ပုဆိုးကို ဒူးမရောက်တရောက် ခပ်တိုတို ဝတ်ထားသဖြင့် ပုဆိုးခါးပုံစက ရှေ့ဘက်တွင် အများကြီးကျနေ သည်။

အတွင်းဘက်တွင် စွပ်ကျယ်အဖြူခဲဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ အရောင်မိုင်းသော ရှုပ်အင်္ကျီကွက်အား ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ ဝတ် ထား၏။

မန္တလေးတွင် တွေ့ခဲ့သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

မြို့သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆိုက်ပြည့်ဂိုက်ပြည့် ကြည့် ကောင်းနေသူသည် တောဟန် တောအဆင်အပြင်နှင့်လည်း ကြည့်

ဆောင်းနေတာတော့ သူ့ဘဝ၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေ ထိန်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုညို့”

“ဒီလိုမှပေါ့...ကဲ...လာ”

သူက နှင်း၏လက်မောင်းကို လွှတ်ပေးပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင် ချွတ်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် လူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ လူကြီး၏ ထန်ပန်ကိုမြင်တော့ သူ နှင်း ကြောက်လန့်သွားအောင်များ တမင် ခြောက်လန့်ခဲ့တာလားဟု သံသယဝင်မိသည်။

လူကြီးသည် နှင်းတို့အား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဆီးကြိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက် (၅၀) ကျော်လူကြီးသည် ဝဝနှင့်ခန့်ခန့် ဖြစ်သည်။ ဝတ်စားထားပုံမှာလည်း တောနေလူတစ်ယောက်နှင့် မတူပါ။

“ဦးသစ်...ဒါ ကျွန်တော့်ဇနီးလေ၊ မြက်ဖျားနှင်းတဲ့... နှင်း...ဒီဦးကြီးက ကိုယ့်ကို အလုပ်ရှာပေးမယ့် ဦးသစ္စာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်...ဦး”

“မောင်ညို့ကောင်မလေးက အချောလေးပဲ။ အေးပါကွယ် ဦးသစ်လည်း မောင်ညို့နဲ့ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု တွေ့ထား ပါတယ်။ သေချာသွားမကြည့်ရသေးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးသစ်”

သူ့ကိုယ်သူ ဦးသစ်ဟု သုံးနှုန်းလိုက်သူအား နှင်းလည်း ဦးသစ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလိုက်ပါသည်။

ကိုညို့က တလေးတစား ပြောနေသူမို့ ကိုယ်ကလည်း တလေးတစား လိုက်ပြောမိခြင်းရယ်ပါ။

“အခင်းတွေကတော့ တယ်မကောင်းလှဘူး။ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်များလှတယ်”

အလုပ်အကြောင်းပြောနေရင်းမှ လူကြီးက အိမ်ကြီးဆီ ရှောင်ကြည့်ရင်းပြောတော့ သူက...

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ အလုပ်မရှိသေးတော့ ရှိထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အရမ်းကာရော မသုံးရဲဘူး။ ထူနှစ်ယောက်ရဲ့ စားစရိတ်က ရှိသေးတယ်။ အလုပ်ရမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြင်ရမှာပဲ။ အိမ်တစ်အိမ် ပြင်ရတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ...ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြင်ပေါ့။ အကူအညီ လိုရင်လည်း ရွာလယ်ကအိမ်ကို လာခဲ့...ဦးသစ် သူတို့ကို ပြောထားတယ်။ မောင်ညို့လာရင် အကူအညီပေးဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးသစ်”

“က...တူမကြီးရေ...ဦးသစ် တခြားအလုပ်တွေရှိသေးလို့

ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဦးသစ်”

အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားသော ဦးသစ်ကို ကိုညို့က ခြံပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့သည်။

နှင်းလည်း မီးဖိုခန်းဘက်သို့ တကျိကျိ မြည်သံပေးရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ကန်စွန်းရွက်ကို ပြီးစီးအောင် သင်လိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသော ခြေသံကြားပေမယ့် ထွက်မကြည့်အားဘဲ ကန်စွန်းရွက်နှင့် ချည်ပေါင်ရွက် ရောထားသည့် ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်သည်။

ရေစိုနေသောလက်ကို လက်သုတ်ဝတ်တစ်ထည်ဖြင့် သုတ်ကာ ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူက ဘုရားစင်ရှေ့က အိမ်တိုင်တွင် ကျောနီကာ ငြိမ်၍ ဆိုင်နေသည်။

“ကိုညို့”

နှင်း၏ခေါ်သံကြားတော့ လှည့်ကြည့်သည်။ နှင်း သွန်သော်လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“နှင်း...ကိုညို့ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

သူက ဂရုတစိုက် လှည့်မေး၏။

“နှင်းအပေါ် ကိုညို ကူညီပေးခဲ့တဲ့ အကူအညီအတွက်လေ နှင်း ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမလဲ မသိဘူး။ အဲဒီကျေးဇူးဟာလည်း ဘယ်လိုဆပ်ဆပ် ကျေမယ်မထင်ဘူး”

နှင်း၏စကားကို ခေါင်းငုံ့၍ နားထောင်နေသော သူ၏ မည်းမှောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျုံ့သထက် ကျုံ့လာသည်။

“ခုလည်း နှင်းတစ်ယောက် တိုးလာတော့ ကိုညို အလုပ် တစ်ခုကို အပူတပြင်း ရှာနေရပြန်ပြီ”

“အဲဒီတော့”

မာတောင့်တောင့် ထွက်လာသောစကားကြောင့် နှင်း လန့်သွားသော်လည်း ပြောလက်စနှင့်...

“အဲဒါလေ...နှင်းရဲ့ ဟောဒီ ဆွဲကြိုးလေးကို အပြီးရောင်း ပြီး အိမ်အတွက်ပြင်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဘာပြောတယ်”

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

နှင်း၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ ခက်ထန်သောမျက်နှာနှင့် ကျယ်လောင်စွာ မေးလိုက်ခြင်းမို့ နှင်း လန့်သွားသည်။

ကိုယ့်စကားလုံးမှာ သူ ဒေါသဖြစ်လောက်ဖွယ် မပါတာမို့ ပို၍ နားမလည်ဖြစ်ရသည်။

“ထပ်ပြောပါဦး...စောစောက မင်း ဘာပြောလိုက် တယ်”

မေးပုံက မကြားလိုက်လို့ မေးပုံမျိုးမဟုတ်။ ထို့အတွက် ကြောင့် နှင်း သူ့ကို ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးတွေနှင့် ဆိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ငေးရုံမှအပ နှုတ်က ဘာစကားမှ ထွက် ကာကွန်လောက်အောင် အာစေးမိနေခဲ့သည်။

“ဘာလဲ...ဒီလို အိုဟောင်းစုတ်ပြတ်နေတာကို မင်း ချင်စိတ်မရှိဘူးပေါ့...ဟုတ်လား”

“အို...နှင်း အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်ပြီး ငါကကော မင်းကို ကူညီတယ်လို့ မင်း ထင်ခဲ့ တာလား။ အဲဒီကူညီမှုအတွက် ငါက မင်းဆီက တုံ့ပြန်မှုလိုနေ တယ်လို့ မင်း ထင်နေတာလား...ဟုတ်လား”

“.....”

သူ စွပ်စွဲမှုများမှာ နှင်း တွေးခဲ့သောအတွေးများ မဟုတ် သဖြင့် နှင်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိ။ သူ တံကယ်ဒေါသထွက် နေကာ သိပြန်တော့ ကိုယ် ထပ်ပြောလျှင် အမှားတွေပဲဖြစ်မည် ဆိုး၍ နှုတ်က ဘာစကားမှ မထွက်နိုင်။

“ငါကကော ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်ရ တယ်လို့ ပြောခဲ့မိလို့လား...မြက်ဖျားနှင်း”

“.....”

“တောက်...မင်းဟာ ငါ့စေတနာနဲ့ လုံးဝ မထိုက်တန်တဲ့
မိန်းမပဲ။ ဘာလဲ...ဒီပစ္စည်းလေးနဲ့ ဒီတစ်အိမ်လုံး ပြင်ဆင်လိုက်
ရင် မင်း ငါ့အပေါ် ကျေးဇူးကြွေးတင်တာ ကျေသွားပြီလို့ မင်း
သတ်မှတ်တာလား”

“အို...ဟင့်အင်း...နှင်း...နှင်း ပြောတာ အဲဒီလိုသဘော
နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုညိုရယ်...ဒီအိမ်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်လာတဲ့ နှင်းမှာ ဒီအိမ်ရဲ့ တိုးတက်ရေးက နှင်းနဲ့လည်း
ဆိုင်တယ်မှတ်ယူပြီး ပြင်ချင်တာပါ။ ကိုညိုတွေေးသလို...”

“တိတ်စမ်း”

“အား”

ငေါက်ငမ်းတားမြစ်သံနှင့်အတူ လက်မောင်းကို အားတည့်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် နှင်း အသံခိုက်လှပတတ် နာသွားခဲ့သည်။
သူ့ရင်ဘတ်ကို သူမ၏ အားနေသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဆောင့်တွန်းပစ်၍ရသော်လည်း နှင်း မလုပ်ဝံ့။ မလုပ်ရက်။

နာကျင်မှုကို တုံ့ပြန်သည့် ခန္ဓာဗေဒ၏ အလိုအရ မျက်ရည်
တွေတော့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့ပါသည်။

သူသည် နှင်း၏ ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်ကာ...

“နောက်တစ်ခါ မင်းကိုယ်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ဒီအိမ်

အတွက်၊ အထူးသဖြင့် ငါ့အတွက် မြတ်မယ်လို့ မင်း ပြောရဲပြော
ကြည့်...မင်းပါးစပ်ကနေ သွေးထွက်အောင် ရိုက်ပြမယ်”

“ဝုန်း”

“အား”

သူ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် နှင်း ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

“ဒီအိမ်ကို မင်း ပြုပြင်ချင်တယ်မလား...ရတယ်...စိတ်ချ
မင်း ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ရစေမယ်...တောက်”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“ကျို...ကျို”

လမ်းလျှောက်သံ တဒုန်းဒုန်း၏နောက်မှာ ဝါးခင်း၏
ကျိုကျိုအသံက စိတ်မသက်သာဖွယ် ကြားရသည်။

နှင်း ကိုယ့်စကားအမှားအတွက် ဝမ်းချည်းတကြီး ငိုမိသည်။
တကယ် မှားသွားခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၇)

“ မှားတာပေါ့ကွ...မင်းမှာ ရွှေငွေမရှားမှန်း သူ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ ညှို့ရာ...မင်းကကော မင်းဟာ သူ့ငွေသားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြထားလို့လား”

“ ဘာလဲ...ငါက သူ့ကို ငါဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ သူ့ငွေသားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ သိအောင် ပြောပြထားရမယ်...ဟုတ်လား”

“ ခြေ...အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်း ဘယ်ဘယ်ဝါမှန်း မပြောပြထားတာ ကောင်းပါတယ်။ ငါက အဲဒါကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခု သူက အဲဒီလိုပြောတာကို မင်းမှာ ညင်ညင်သာသာ ငြင်းပယ်လို့ ရရယ်သားနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းပြလိုက်တာ မှားတဲ့အကြောင်း ငါက ထောက်ပြတာပါကွ”

အောင်ဒင်က မိတ္တီလာအထိ လိုက်လာသဖြင့် သူ အဖြစ်မှန်အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ဒီကောင်က အဖြစ်မှန်တွေအားလုံး သိတော့မှ...

“ မင်း ဒီလောက် အဖြစ်မရှိမှန်း ငါ သိတာပေါ့” ဟု အချင်းချင်း ကပ်ရီလေသည်။

ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့က မြက်ဖျားနှင့်သူ ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာစကား အောင်ဒင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုနေ့ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဝါးခင်းအဟောင်းနေရာတွင် ဝါးကြမ်းခင်းအသစ် ချက်ချင်း ပြောင်းခဲ့သည်။

သူမကိုမူ သူ လုံးဝ စကားမပြော။ သူမသည်လည်း သူမအပြုအမူကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သူမ ဘာကြောင့် ထိုသို့လုပ်သလဲ။

ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်သော ဤအိမ်ကြီးတွင် မနေချင်၍ လော။

ဤအတွေးသည် သူ့အား တွေးလေတိုင်း တွေးလေတိုင်းမှာ ထိရှာမောပန်းစေသည်။

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်မသိဘဲ အိမ်ထောင် ပြုခဲ့ကြခြင်းမို့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် နားလည်ဖို့ နားလည်မှု ထူထောင်ရန် အချိန်ကာလတစ်ခု လိုအပ်တာ သိခဲ့

သော်လည်း ထိုအချိန်ကာလမတိုင်ခင်မှာ နားလည်မှုလွဲ၍ ပြဿနာ စတင်ခဲ့ပါပြီ။

ခုဆို သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ကြ။ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိပြီ။

“ငါတော့ မင်းကို သောက်ရမ်းလေးစားသွားပြီ...ညှို့”
“ဘာလဲ”

ခုပဲ မင်းကွာ ဘာညာနှင့် ဝေဖန်အပြစ်တင်နေသူက လေးစားသွားပြီဆိုပြန်တော့ ညှို့ မကျေနပ်သလို ကြည့်သည်။

အောင်ဒင်ကလည်း မကျေနပ်သလို ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ...အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရှိတာဖြင့် လူလေး နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်း”

“နှစ်ယောက် တိတိကျကျ ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်နေရာကနေ တစ်ပိုင်း ပါလာရပြန်တာလဲ”

“နောက်...ပါလာချင်ပါလာမှာပေါ့ကွာ...နေစမ်း၊ စကား ကို ဖြတ်မပြောနဲ့။ ဒီရှိနေတဲ့ လူလေးနှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ တစ်ပတ်တိတိ နေနိုင်တယ်ဆိုတော့ လေးစားတာပေါ့”

“မင်းကတော့လား”
ဒီတော့မှ ဒီကောင် အရှဲ့စကား လာပြောနေမှန်း ညှို့

သဘောပေါက်တော့သည်။

“သူကတော့ မိန်းမသားမို့ ထားပါတော့။ မိန်းမတွေစိတ် ဟာ စိတ်ကောက်နေရင် သူတို့ဘက်က ဘယ်တော့မှ စပြီး စကား မပြောတတ်ကြဘူး”

“အစ်မာ...သူက ငါ့ကို စိတ်ကောက်ရသေးတယ်... ဟုတ်လား၊ ကောက်ပလေ့စေပေါ့”

ညှို့ မကျေမနပ်ပြောတော့ အောင်ဒင်က လက်ကာပြကာ

“နေပါဦး...ဦးစိတ်တိုရယ်၊ မင်းမှာလည်း ထစ်ခဲဆို စိတ်တိုဒေါသဖြစ်ရတာက အရင်ပဲ။ ငါ ပြောချင်တာက မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်တာလေ။ ပြီး တော့ မင်းက သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ခဲ့သေးတော့”

“ဘာကွ...ငါ သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး အောင်ဒင်၊ ဒါတော့ မင်း များသွားပြီ”

အောင်ဒင်၏ စွပ်စွဲမှုကြောင့် ညှို့တေးသံ မျက်နှာနီနီဖြင့် တားမြစ်လိုက်သည်။

“စာတွေ့မတွေ့၊ နာတွေ့ တွေးနေပြန်ပြီ။ ငါပြောတဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်က ဟိုဒင်းဟိုဟာပြုတာကို ပြောတာမဟုတ် ဘူး။ မင်း သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့တယ်ဆို”

“အေးလေ...အဲ့ဒီအချိန်က ဒေါသဖြစ်နေတာကိုးကွ”

“သူ့အသားကို နာအောင်လုပ်ထားတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမက တဟီးဟီးနဲ့ စကားလာပြောမှာလဲ မင်း ဦးနှောက်ရှိရင် စဉ်းစားလိုက်ဦး”

အောင်ဒင်ကတော့ သူ၏သူငယ်ချင်း မဟုတ်သကဲ့သို့ သူ့ကို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်နေလေသည်။ သူ့မှာလည်း လောလောဆယ် အောင်ဒင်မှလွဲ၍ အခြားတိုင်ပင်ရမည့်သူ မရှိ

ဦးသစ္စာတောင် သူ မိန်းမခိုးလာတာပဲသိပြီး သူမနှင့် သူ၏ ရာဇဝင်ကို ကြေညာကိစ္စာ သိသူမဟုတ်။

သူ့ချစ်သူကို ခိုးလာတာပဲ ထင်ထားတာက ပို၍ကောင်စွဲ၏။ အကြောင်းရင်းစာစ်မြစ်မှန်ကိုသာ သိလျှင် မေမေသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်ခံမည်မဟုတ်။

“ဦးသစ်ကို မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ အဘိုးကြီးက လည်း မင်းတို့သားအမိအရေးဆိုရင် သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင် လုပ်ပေးရှာတာပဲနော်”

ဦးသစ်မှာ မန္တလေးမြို့တွင် ဟိုတယ်ဖွင့်ထားသော်လည်း ထိုဟိုတယ်ကြီး အခြေတည်တုန်းက မေမေ၏ ထောက်ပံ့မှုများပေါ် ဝင်ခဲ့သဖြင့် မေမေ၏အရေးကို ပထမ၊ သူ၏အရေးသည် ဒုတိယ။

ထိုလောက်ထိကို တာဝန်ကျေသူ ဖြစ်သည်။ ဟော... နှစ်

ယုံကြည်အောင် သူ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းပြန်တော့လည်း အဘိုးကြီးမှာ မန္တလေးကနေ မိတ္ထီလာလွန်သည့် သရက်ခြံရွာရောက်သည် အထိ လာရောက်ကူညီပေးပြန်သည်။

အဲဒီတုန်းက သူ၏ချစ်သူမှာ သူ သူဌေးသားဆိုတာ မသိ။ သူကလည်း မသိစေချင်။ အလုပ်ရှာပေးမည့် လူတစ်ယောက်အနေနှင့် မြက်ဖျားနင်းအား လာတွေ့ပေးပါဆိုတော့လည်း ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ့်လူတို့များ ဉာဏ်သွားပုံက ပိုင်သဟာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဦးသစ္စာက ဒီအကြောင်း မင်းအမေ သိအောင် မပြောဘူးလို့ မင်း သင်နေလား...ညို့”

ဒေါ်ခင်မမသက်၏ သစ္စာသိလူယုံတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော ဦးသစ္စာသည် ဤကိစ္စအား ဒေါ်ခင်မမသက် သိအောင် သေချာပေါက် ပြောနိုင်သဖြင့် အောင်ဒင် စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နေမလဲ...ပြောမှာစိုးလို့ ငါက ဦးဆုံးပိတ်ရတာပေါ့”

“ရရောပေါ့”

“ဟ...တကယ်ကြီးလား၊ ဦးသစ္စာက မင်းကို အဲဒီလို ကူညီလိမ့်မယ်...ဟုတ်လို့လား၊ ငါတော့ မထင်”

“အေးပါ...မင်း မထင်တာလည်း မင်းအလွန်တော့

မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဦးသစ်ကို ရွာခေါ်လိုက်တာ တခြား
ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မြက်ဖျားနှင်းကို အကဲခတ်ကြည့်ပါဦး
မိကောင်းဖခင် သားသမီးတစ်ယောက်ပါ။ အကယ်၍ ဦးသစ်
လုံးဝ စိတ်တိုင်းမကျရင် မေမေ့ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လို့ရတယ်။
စိတ်တိုင်းကျရင်တော့ ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
မေမေ့ကို ပြောပါ့မယ်ဆိုပြီ”

“အဲဒါနဲ့ အိုကေသွားရောလား”

“ဒါပေါ့”

“အိုကေမှာပေါ့...မြက်ဖျားနှင်းပုံစံက တကယ့်ကို လိမ္မာ
ယဉ်ကျေးသိတတ်မှုရှိမယ့် ကောင်မလေးပဲ။ ဆတ်ကျော
လတ်ကျော မဟုတ်ဘဲ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိပဲ”

“ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မဟုတ်ဘဲ ဆတ်ကျောလတ်ကျော
ဖြစ်နေရင် ငါ့ဆီတောင် ရောက်လာစရာ မရှိဘူး။ သူ့ခဲအိုရဲ့လက်
ထဲမှာ ဆင်းသက်ရတာ ကြာပြီပေါ့”

“သူ့ခဲအိုဆိုလို့ ငါ မေးပါရစေဦး...ညှို့”

“အေး...မေးလေ”

ညှို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အားရပါးရ စားနေရာမှ မေးဆတ်
ပြလိုက်သည်။

အောင်ဒင်က သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ...

“မင်း သူ့ကို တကယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ တွေးထားတာ
ပဲ။ ငါ ပြောတာကွာ...မင်းနဲ့သူက သမီးရည်းစားလည်း
မဟုတ်ခဲ့ကြဘူး။ မင်းပြောလိုပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ခုထက်ထိ
သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
အနာဂတ်အစီအစဉ်က ဘာလဲ”

အောင်ဒင်မေးခွန်းကြောင့် ဇွန်းခရင်း ကိုင်ထားသော ညှို့
စက်လက်များ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

သူနှင့် မြက်ဖျားနှင်း၏ အနာဂတ်အစီအစဉ်က ဘာပါလိမ့်။
သူမအား ကယ်တင်ချင်စိတ်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ အဲဒီ
အချိန်တုန်းက သူမအပေါ် မရိုးမသားစိတ်လည်း မဖြစ်၊ ချစ်ခင်
စိတ်သက်စိတ်လည်း မရှိ။ ဘယ်မှ သွားလာစရာ မရှိသော
အေးကလေးတစ်ယောက်အား တာဝန်ယူပေးခဲ့သည်မှအပ...။

မြင့်မြင့် ★ တပေ

31, ထန်းတပင်အနောက်လမ်း။

လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်

အခန်း (၉)

မြက်ဖျားနှင်းမှာ ကိုယ့်ကို နာကျင်စေခဲ့သော သူ့ကို စိတ်မဆိုးနိုင်။

နာကျင်စေချင်စိတ်သက်သက်ဖြင့် သူ ကိုယ့်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်တာကို သိနေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပို၍ စိတ်ဆိုးမိသည်။

ကိုယ့်ထက် စိတ်ကြီးစိတ်ဆိုးတတ်ပုံရသော သူက ပြဿနာ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ဝါကြမ်းခင်းအယောင်းများကို ဖြုတ်၍ ဝါခင်းအသစ်များ နေချင်ပြီ။ လာခင်းခဲ့သည်။

နှင်းမှာ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ဘာစကားမှ ဝင်မပြောခဲ့။ သူ စိတ်ဆိုးပြေအောင် ထစ်ခုခု ပြောသင့်သည်မှန်သော်လည်း နှင်း သူ စိတ်ဆိုးပြေအောင် ဘာပြောရမလဲ မသိ။

မြက်ဖျားနှင်း၏ဘဝတွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ယောက်ျားသားဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်လေသော်မျှ မရှိခဲ့ပါ။

ကိုကိုကြီးကို ရွံ့ကြောက်ခဲ့သည့်စိတ်ကြောင့် ဘယ်ယောက်ျားသားများနှင့်မှ အရောမဝင်ခဲ့။ အရောမဝင်ချင်ခဲ့။

သူ့ကိုမူ စတွေ့လိုက်ကတည်းက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ယုံကြည်မှုရှိနေခဲ့တာ ဒုတိယတစ်ခေါက် တွေ့သည့်အချိန်တွင် ကြောက်မရွံ့ဖြင့် အကူအညီတောင်းပုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသာ ထိုညက နှင်းအား မြေပြင်ပေါ်သို့ တွန်းမလှဲဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူ၏ကိုယ်ဖြင့် နှင်းအား အုပ်စိုးကာရံပေးထားခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ယခုလောက်ဆိုလျှင် မမလတ် ကြိုတင်ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျားခံတွင်းသို့ သက်ဆင်းရပေမည်။

သူ့မျက်နှာထား မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် သူ၏ စာနာတတ်သော နှလုံးသားနှင့် ကူညီတတ်သော စိတ်ထားကြောင့် တစ်နေ့ (၁) ကြိမ် အိမ်ဦးခန်းတွင်ထားကာ ရှိခိုးကန်တော့သင့်ပါသည်။

ခုတော့ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းသူကိုမှ နှင်းသည် အပြောတော် အဆိုမတတ်ခဲ့။ သူ စိတ်ဆိုးပြေအောင် တစ်ခုခုပြောချင်ပေမယ့် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သူ့အရိပ်ကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေခဲ့သော်လည်း သူသည် နှင်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံအောင် ဘယ်တုန်း

ကမှ မကြိုးစား။ ဒါကို နားလည်ပေးနိုင်သော်လည်း ထမင်းဟင်းစားသောက်သည့်အခါ ယခုက ဘာချက်ချက် အားရပါးရ စားသောက်ခဲ့သော သူ ယခု ထမင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်အောင် တောင် မစားလေသောအခါ နှင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ပြီးရင်း တင်မိတော့သည်။

“မလေး”

“.....”

“ဝေ...မလေး...မလေး...ရှိလားဟေ့”

အိမ်ရှေ့ဆီက ခေါ်သံကြားရ၏။ နှင်း ပါးပြင်ပေါ်တွင် ခွန်းထင်းနေသော မျက်ရည်စုံများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်သည်။

နဂိုကတည်းကမှ မြို့က ပြောင်းလာသည့် ဇနီးမောင်နှံ ချောချောဟု လူတွေက စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြဆဲ နှင်းက မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွတ် ဆီးကြိုနေလျှင် လူတွေ တစ်မျိုးထင်ပေလိမ့်မည်။

“ရှင်...အဒေါ်”

“ဪ...မလေး မရှိဘူးမှတ်ကာ...အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟိုလေ...”

တက်ခဲ့မယ်နော်ဆိုပြီး တက်ပါဟု ခွင့်မပေးခင်မှာ အိမ်ပေါ်တက်လာသော အဒေါ်ကြီးကြောင့် နှင်း ဘာဆက်ပြောရမလဲမည်။

ထိုအဒေါ်ကြီး၏မှာမည်မှာ ဒေါ်မြမြ ဖြစ်သည်။ ဤသရက်အရက် ရွာဆော်ဟု လူတွေက တင်စားကာ ရွာဆော်မြမြဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအဒေါ်ကြီးသည် စပ်စုလွန်းသူ ဖြစ်သည်။ ဒီသတင်း ဟိုဝို၊ ဟိုသတင်း ဒီဝိုကာ လူနှစ်ဦး ညီညာစွာနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုလျှင် သူ မသိသလိုလို သူ ဘာမှမပြောခဲ့သလိုလို။

ရွာဆော်ဒေါ်မြမြ၏အလုပ်မှာ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ချွေးမချွတ်ပြုတ်ထားသည့် ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်၊ ရေမိုးချိုး၊ ရေခဲခါးလိမ်း၊ ခေါင်းတွင် ခမောက်တစ်ခုကို ဆောင်းကာ တစ်အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက် အတင်းပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် ရွာတွင်းရှိလူများသည် ဒေါ်မြမြ၏ သံသံ အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရကြားရပြီဆိုလျှင် အလုပ်မရှိဘဲ အလွှာပသလွှာပစကား ပြောနေသူတွေတောင် အလုပ်ရှိနေသောထက် ဟန်ဆောင်ကြသည်။

ထိုလောက်ထိ သတင်းကြီးသော ဒေါ်မြမြဖြစ်လေရာ နှင်း

အတွက်မူ စိုးရိမ်လိုက်တာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

“ဟိုသူငယ်ကော”

မိမိအိမ် မိမိရာနှယ် ခပ်တည်တည် ဝင်လာကာ မေးလိုက်ခြင်းမို့ နှင်း မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း...

“အပြင်သွားပါတယ်...အဒေါ်”

“ဒါနဲ့ သူငယ်က အလုပ်ရှာနေတယ်ဆို...မလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နို့...နေပါဦး၊ အရင်က သူငယ်က ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်တာလဲ။ သူပုံစံကြည့်ရတာ အလုပ်ကြမ်းလည်း တစ်ခါမှ လုပ်ဖူးတဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူးအေ”

နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြောသောကြောင့် နှင်းထိုအမျိုးသမီး၏အပြောကို တစ်စက်ကယ်မျှ မကြိုက်။

သို့သော်လည်း ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ သည်းခံရပေဦးမည်။

“အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ လူဘော့ကျော့လိုလူကို အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးတာ မှားလိုက်လေကွယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မလေးအတွေ့က သဘောမတူတာမဟုတ်လား။ အဒေါ်ဆိုရင်လည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်ကွယ်...အိမ်ထောင်ကျတာဖြင့် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်လနီးပါး ရှိတော့

သံ။ ဒုထိ အလုပ်မရသေးဘူးဆိုတာတော့”

“ဒီမှာ အဒေါ်”

နှင်း အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာခဲ့သည်။ နှင်း၏

အားစူးအား ဤလောက်ထိ ချိုးဖဲ့နှိမ့်ချပြောနေတာကိုတော့ နှင်းသည်မခံနိုင်။

နှင်းကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် ပြောလျှင်တောင် နှင်းဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဗုန်း”

“အောင်မလေး”

“ဒီမှာ အဒေါ်...အဒေါ်က ဘာသိလို့ ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကြားမှာ ဒီလောက်ထိ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေရတာလဲ”

“အဒေါ်က ညည်းအတွက် မခံနိုင်လို့ ပြောတာပါအေ”

“ကျွန်မဘက်က မခံနိုင်ဖြစ်ရအောင် အဒေါ်က ကျွန်မအမေမို့လား၊ ဒီမှာ အဒေါ်...ကျွန်မအမေရှိရင်တောင် ကျွန်မကို အကောင်းမျိုးပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဒေါ်က ကျွန်မနဲ့ ဘာတော်ဒီလောက်ထိ ကျွန်မတို့အိမ်တွင်းရေးမှာ ဝင်ပါချင်ရတာလဲ”

“အမလေးတော်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ မတ်မတ်ထိုင်ကာ

သေးကျဉ်သော ခါးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်ကာ ရန်တွေ့နေသော နှင်းအား အမျိုးသမီးကြီးသည် အံ့အားသင့်သလို ကြည့်ထားသည်။

သူ့စိတ်တွင် နှင်းဟာ သူ့စကားပေါ်မှာ နားယောင်ပြီး ကိုညှို့အပေါ်တွင် စိတ်ကွက်မည်၊ ထားခဲ့မည်။

ကိုညှို့ ပြန်လာလျှင် ရန်တွေ့မည်၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းမည် ဟုများ ထင်နေခဲ့သလား မသိ။

ခုတော့ နှင်းဆိုတာ ကိုညှို့က ဆင်းပါလို့ ကုပ်နှင့် ကော်ထုတ်ရင်တောင် ဆင်းမည့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အနီးအမျိုးသမီးကြီး မသိတာတော့ ရယ်စရာပင် ကောင်းနေသေးသည်။

“ခု...အဒေါ်ရောက်နေတာ ဘယ်သူအိမ်လဲ”

“.....”

“သူများအိမ်ပေါ် တက်လာပြီး သူများလင်မယား ရန်မဖြစ် ဖြစ်အောင် သွေးထိုးလွှဲဆော်ပေးတာတော့ လူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ အန်တီ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

“ဟေ့...ဒီမှာ ငါက ညည်းကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ လာပြောပြနေတာ။ ညည်း ဒုက္ခရောက်ပြီး ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်ရမှာဆိုလို့ ငါက လာသတိပေးတာ”

“အဒေါ်”

“ဝုန်း”

“ကျိ...ကျိ”

“ဂလုံ...ဂလွမ်”

နှင်း အမျိုးသမီးကြီးအား ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် နှင်း၏ အော်သံကြောင့် ပြောလက်မကောင်း ရပ်တန့်သွား၏။

နှင်း ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထကာ အိမ်နောက်ဘေးဘက်သို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ နောက် ထင်းပုံကြားထဲတွင်ရှိသော စားမအိမ်ချောင်းကို ပြေးရှာသည်။

လတ်တလော နှင်း၏စိတ်ထဲတွင် လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် ဆိုသောအတွေး မရှိ။ ကိုညှို့အား နစ်နာအောင်ပြောသော ထိုအမျိုးသမီးအား အသားနာအောင် လုပ်ပစ်ချင်စိတ်သာ ရှိ၏။

“အောင်မလေး...လုပ်ကြပါဦးတော့”

“ဝုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

“ကျိ...ကျိ”

“မပြေးနဲ့...ရှင်ကြီး၊ မြက်ဖျားနှင်းရဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားစေရမယ်”

စားမကို အောက်သို့ ပစ်ချကာ ထဘီကို ခပ်တိုတို ပြင်ဝတ်

လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်တွင် ချထားသည့် ဓားမလဲ ကုန်းကောက်လိုက်သည်။

နှင်း အိမ်နောက်ဘေးသို့ ဘာသွားလုပ်သလဲ စပ်စုချင်မိလို့ ဖြင့် ထရုံကနေ ချောင်းလိုက်သော ဒေါ်မြမြမှာ ဓားမကြီးကို ဖွဲ့ထွက်လာသော နှင်းကိုမြင်တော့ ငယ်သံပါအောင် အော်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေသည်။

ဒါကို မကျေနပ်နိုင်ဘဲ နှင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြင်လေရာ...

“မြက်ဖျားနှင်း”

“ဟင်”

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ...မင်းပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဓားကြီး တကိုိုင်ကိုိုင်နဲ့၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အူယားဖားယား အော်၍ပြေးလာသော ကိုညိုအသံကြောင့် နှင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုညိုအပြင် ကိုအောင်ဒင်တို့ တွေ့လိုက်ရသောအခါ နှင်း ရှက်စိတ်များ ဝင်ရောက်လာစေမိပြီး ကို ပစ်ချကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ကဲ...နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်ရင် ရပါပြီ။ သွားနိုင်ပါပြီ ခောင်ရင်”

ရွာသူကြီး၏ရှေ့တွင် ခံဝင်ကတိ လက်မှတ်ထိုးပြီး သူကြီး၏ခွင့်ပြုချက်ရမှ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ရွာထဲရှိ လူအများသည် ဖြူနုနု လင်မယားစုံတွဲအား စူးစမ်းသလို ကြည့်ကြသည်။ နောက်...တီးတိုးတီးတိုး ပြောကြဆိုကြသည်။

လူကြည့်တော့ အေးသလိုလို ဘာလိုလို စကားပဲ မပြောဘတ်သလိုလိုနှင့် မိန်းကလေးက ရွာဆော်ဒေါ်မြမြအား ဟိုးလေးဘက်ကော်ကော် ရွာကော်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းမို့ သူတို့၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ သာမန်စိတ်ဝင်စားမှု မဟုတ်။

အားလုံး၏ စူးစမ်းသောအကြည့်အောက်တွင် ညှိ၏မျက်နှာမှာ တင်းမာသထက် တင်းမာလာခဲ့သည်။

စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသောအကြည့်များအောက်မှ ရုန်းထွက်ရန်အလို့ငှာ သူမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်တင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသလဲ မသိ။

“မင်း ထာဘီကို ပြင်ဝတ်လိုက်စမ်း...မြက်ဖျားနှင်း” ထာဘီကို ဒူးထိရောက်အောင် ခါးထက်တွင် လုံးထွေဝတ်ထားသော နှင်းအား ညှို့တေးသံ ရာဇသံပေးလိုက်သည်။ သူ့စကား နားထောင်ကာ သူမသည် နောက်ဘက်အခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်အလာကို စောင့်နေသော အောင်ခင်မှာ မြက်ဖျားနှင်း နောက်သို့ဝင်သွားမှ...

“ဘာတဲ့လဲ”

“နောက် မဖြစ်ရပါဘူးဆိုတဲ့ ခံဝန်ကတိနဲ့ လက်မှတ်ထိုးရတာပေါ့ကွာ။ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ။ ငါလို ယောက်ျားတစ်ယောက်တောင် ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဖူးတာ။ သူ့မိန်းကလေးက ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့ မိန်းမကြီး

တစ်ယောက်နဲ့ တူပပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကတော့ လွန်လွန်းတယ်ကွာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး ညှို့ရာ... အကျိုးအကြောင်း မသိသေးဘဲ လူတစ်ဖက်သားကို အပြစ်တင်စောတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နှင်းကို ပြဿနာရဲ့အစက ဘာလဲဆိုတာ မေးကြည့်ပါဦး”

“မေးကြည့်တော့ကော ဘာထူးမှာလဲ။ ခု ငါ သူ့ကို လူကြီးဆိုမှာ ခံဝန်ကတိ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ထိ ငါ လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“ရှူး...တိုး...တိုး”

ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သော ညှို့အား အောင်ခင် ရှူးတိုးတိုး လုပ်ပြလိုက်သည်။

သူ ဒေါသပါသောအကြည့်နှင့် အောင်ခင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ချိန် အောင်ခင်ကတော့ သူ့အကြည့်ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ...

“နှင်း...ညီမရေ...ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့ပါဦး”

“.....”

နောက်ခန်းမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာသော်လည်း ထွက်တော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသည်။

ထာဘီကို ပြန်၍ပြင်ဝတ်ကာ ခေါင်းငုံ့၍ တစ်ခွက် ငိုနေသော မြက်ဖျားနှင်းအား ညှို့တေးသံ ဒေါသသင့်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“လာပါဦး...မယ်မင်းကြီးမ”

“ညှို့...ဟိတ်ကောင်”

မခင်တစ်ယောက်က သမီးဖြစ်သူကို ဆုငေါက်ဖို့ခေါ်သလို သို့ ခေါ်လိုက်သော ညှို့ခေါ်သံကို အောင်ဒင် မကြိုက်စွာ ဟန်တားလိုက်သည်။

နောက် မြက်ဖျားနှင်းထံ စိတ်မသက်သာဖွယ် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ညှို့တေးသံ၏ခေါ်သံမှာ မောက်မာမှုတွေ ပါဝင်နေသော် လည်း သူမသည် နာကျင်မှုမရှိလေသည့်ဟန်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်။

မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စိမ့်နေသော မြက်ဖျားနှင်းအား ကြည့်၍ အောင်ဒင် စိတ်မသက်သာဖွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ဒီလောက်ထိ သတ္တိရှိတယ်ထင်ရင် မင်း ခဲအိုကို ခုလို ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်ပါလား။ ဘာလို့ မဆိုင်တဲ့လူကို ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်ရတာလဲ”

“ကိုညှို့”

“.....”

“နှင်းကို ကိုညှို့ ကြိုက်သလို အပြစ်တင်လို့ရပါတယ်။ ဆုလိုရပါတယ်။ ဆုတာနဲ့ အားမရရင် ရိုက်နိုင်ပါတယ်။ နှင်းက တိုညှို့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲဆိုတာတော့ ကိုညှို့ နှင်းကို တစ်ချက်လောက် မေးကြည့်သင့်ပါတယ်”

“ဘာလဲ...သူကြီးရှေ့မှာ မင်း ဖြေခဲ့သလို သူက ကျွန်မ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ကျွန်မတို့လင်မယား အဆင်မပြေအောင် သွေးခွဲစကားပြောပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုးလား...ဟုတ်လား”

“.....”

“ဒီလောက်စကားလေးကိုမှ မင်း ခံနိုင်ရည်မရှိရင် မင်း နောက်ထပ် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ထိတွေ့ရဦးမယ့် ကာလကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းမလဲ။ လောကကြီးမှာ သည်းခံသင့်တာ သည်းခံရမယ်။ မကြားသလို နေလိုက်ရမယ့်ကိစ္စရပ်တွေလည်း ရှိမှာပဲ”

“ကိုညှို့ကို လက်ကြောမတင်းတဲ့ ယောက်ျားလို့ပြောတာ၊ ဆန်ကုန်မြေလေး၊ လူဆော်ကျော့လို့ ပြောတာကို နှင်းက သည်းခံ မှာလား။ နှင်းက မကြားသလို နေမှာလား။ မရဘူး...လုံးဝ မရဘူး။ အဲဒီပြောတဲ့လျှာကို ဖြတ်ပစ်မယ်။ နောက်ထပ် အဲဒီလို ဝရမ်းပတာ စကားမထွက်ရဲအောင်”

“ဟိုက်”

“ဟင်”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

တကျီကျီ မြည်သော ကြမ်းပြင်ကို တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း မြည်အောင် လျှောက်နင်း၍ နောက်ဖေးသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသူအား ညှို့တေးသံနှင့်အတူ အောင်ဒင် အံ့အားမင်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

အသက်ဝင်လာသူက အောင်ဒင်။ ဘာပြောရမှန်းမသိကြောင်အ၊ နေသော ညှို့တေးသံ၏ ပခုံးအား အောင်ဒင်သည် လှမ်းပုတ်ကာ...

“တွေ့လား”

“.....”

“မင်း ထားခဲ့တဲ့စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတာလေ၊ မင်းပြောတော့ သူက မင်းရဲ့တန်ဖိုးကို ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာဆို။ ငါ မြင်ရသလောက်တော့ မင်းရဲ့စေတနာကို သူမှာလည်း စေတနာတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာပဲ”
အောင်ဒင်၏စကားများမှာ အမှန်တရားများ ဖြစ်သည်။

မြက်ဖျားနှင်းအပေါ်တွင် ဒေါသနှင့် အခုအခံဖြစ်နေသော ညှို့တေးသံမှာ အောင်ဒင်၏ သုံးသပ်စကားကြောင့် ဒေါသတရား

အား ဝိန်းကြာရွက်ပေါ်တွင် ရေမစာင်သကဲ့သို့ လျှောခနဲ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...မင်း မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်စရာလား”

“အရှက်ပြေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ညှို့ရာ...စောစောဘုန်းက မင်း ဖြစ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ခု မင်းဖြစ်နေတဲ့ပုံက တခြားသီပါ”

“သိရင် ဘာလို့ လာပြောနေတာလဲ။ စောစောဘုန်းက သူ့ကို ဒေါသဖြစ်တာက ဂရုဏာဒေါသပါ အောင်ဒင်ရာ... ဒီကိစ္စကို ဦးသစ်ရော ကြားသွားရင် မေ့နေဖူးထဲ သေချာပေါက်ရောက်သွားမှာ။ အဲဒါကိုပဲ ငါ စိုးရိမ်ပူပန်နေတာ”

“ဘာမှ စိုးရိမ်ပူပန်မနေနဲ့၊ မင်းအမေ သဘောမတူရင် ဘောင် မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်လား။ သူ့ကိုသာ မင်း ဘယ်လိုချောမလဲ...စဉ်းစား”

“ဟမ်”

“ဟမ် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း အပြောအဆို မတတ်တာနဲ့ အချောမဆို ပြန်လာတဲ့သူက ချောဖို့ဖြစ်သွားတာတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး...မောင်”

အခန်း (၁၁)

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ ကိုအောင်ဒင်၏ နှုတ်ဆက်သံကို ကြား
သော်လည်း နှင်း ထွက်၍ နှုတ်မဆက်ဖြစ်ပါ။

ကိုအောင်ဒင်က နှင်း ထွက်မနှုတ်ဆက်မှန်းသိသောကြောင့်
နှင်းကိုမူ အလိုက်တသိ နှုတ်မဆက်ခဲ့ပါ။

နောက်တော့ အိမ်ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည့် ဝါးကြမ်း
ခင်းအသံသည် ကြမ်းခင်းအဟောင်းလောက် တအိအိ တကျိကျိ
မြည်သံမပေးသော်လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ လျှောက်လျှင်တော့
တကျိကျိ မြည်ဆဲပါ။

ခုတော့ လမ်းလျှောက်သူ ကင်းမဲ့နေ၍ ကြမ်းပြင်လေးသည်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်အပေါ်တွင် နှင်း ရှက်ရွံ့မဆုံး
ဖြစ်နေမိသည်။

သူ နှင်းကို ကြည့်သည့်အကြည့်ကို သရုပ်ခွဲကြည့်သော
အခါ သူ နှင်းကို တော်တော်လေး အထင်သေးသွားမှန်း သိသာ
သည်။

သေးမည်ဆိုလည်း သေးသင့်ပါသည်။ ထဘီကို တိုတိုဝတ်
၍ အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းပေါ် ပင့်တင်ထားသည့် နှင်းက
ထက်ထဲတွင်လည်း ဓားမကြီး ကိုင်ထားသေးသည်။ တကယ်ကို
ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အသွင် သူ့ရှေ့
တွင် ပေါက်သွားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

နှင်း တွေးရင်းတွေးရင်း တအိအိနှင့် ငိုမိပြန်သည်။ အမှန်က
ခက်ထန်နေသော သူ့မျက်နှာသွင်ပြင် ပြောင်းလဲအောင် အော်ငို
ခေါ်ချင်တာ။ တော်ကြာ သူက နားကြားပြင်းကတ်ပြီး ထရိုက်နေ
သွင် အခတ်။

အမှန်ဆို နှင်း ရန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သူ့ကို နှင်းက
တာကွယ်ချင်သည့်စောနှင့် ကာဗာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ သိလျှင်
ကောင်းမည်။

မြက်ဖျားနှင်းဟာ သူ့ကို ထိခိုက်စေရန် ကိုယ့်ကို ထိခိုက်တာထက် ပို၍ နာတတ်ကြောင်း သိစေချင်သည်။

ခုတော့ မျက်နှာမရ၊ ခြေထောက်ရဆိုသလို နှင်းသာလျှင် လူဆိုးမကြီးလုံးလုံး ဖြစ်တော့သည်။

နှင်းမှာ ဝမ်းနည်းတကြီး တွေးသာတွေးသည်။ အချက်အပြုတ်ကတော့ မပြတ်။

စောစောကတည်းက မန်ကျည်းရွက်နုနုလေးတွေ ခူးထားပြီးသားဖို့ ငရုတ်သီးနှင့် မန်ကျည်းရွက်နုနုလေးကို စပ်ချဉ်ချက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဂေါ်ဖီထုတ်ကို ပါးပါးလှီးကာ ဟင်းချိုရည်တည်ပြီး မနက်ကတည်းက ကြော်ထားသည့် ငါးကြော်များနှင့် အားလုံးပြီးစီးသွားသည်။

နှင်း ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသည်အထိ သူ နောက်ဖေးသို့ ရောက်မလာ။

နှင်း ထရံမှ ချောင်း၍ ရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားစင်ရှေ့က ကပြင်တွင် ပက်လက်လှန်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ ခေါင်းနောက်တွင် ခု၍ လှဲနေသော သူ့ကို စိတ်မသက်သာဖွယ် တွေ့ရသည်။

နှင်းကို သူ တော်တော်စိတ်ပျက်သွားခဲ့ပြီလား။ တွေးရင်

မျက်ရည်က ဝဲလာပြန်ရာ နှင်း မျက်ရည်များစီးမကျအောင် ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ယမ်းပြီး...

“အဟမ်း...ကို...ကိုညို့”

“.....”

“ထမင်းစားဖို့ အားလုံး ပြင်ထားပြီးပြီနော်။ စားလို့ရပါပြီ”

ရှေ့ဘက်ဆီက မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှ မကြားရ။ ဒါပေမဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည့် အသံကြားတော့ နှင်း ညာဘက်ခြမ်းတွင် ကန့်ထားသော အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခန်းက နှင်းအတွက် သူ ကာရံပေးထားသည့်အခန်းဖြစ်သည်။

တံခါးရွက်မရှိသော်လည်း ဘာမှ မကာရံထားသည်နှင့် ဇာလျှင် အများကြီး အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါသည်။ မီးဖိုချောင်နှင့် အကူးနေရာကိုတော့ လိုက်ကာစရည်ဖြင့် ကာရံထားရာ နှင်း၏အခန်းမှာ လူလူသူသူ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်တော့ နှင်း အိပ်ယာပေါ်တွင် ခွေခေါက်ထဲမှ ခုန်မိသည်။ နှင်းကို မကျေနပ်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေမည့်သူကို နှင်း ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

ညှို့မှာလည်း အခက်။

အောင်ဒင်က ပြန်ချောလိုက်ဟု ဆိုခဲ့ပေမယ့် မြက်ဖျားနှင်းနှင့် သူက ချောလိုက်နောက်လိုက်အဆင့်ထိ မရောက်ခဲ့ကြသူမို့ ဘယ်လိုချောရမှန်း မသိ။

မိန်းမ ကျွမ်းကျောသူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဘယ်သူနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေအောင် ပြောမှာမှန်သော်လည်း သူက ရည်းစားမဆိုထားနှင့်၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိ။

အိမ်နောက်ဘက်ဆီမှ နှင်း၏ ငိုရှိုက်သံ တစ်ချက်... တစ်ချက်ကို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မသက်သာစွာနှင့် ကြားနေရသည်။

သူမအား မငိုနဲ့တော့ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း သူမ နားလည်လက်ခံအောင် မည်သို့ ပြောရမည်မသိ။ သူက မငိုနဲ့တော့ဆိုလျှင် သူမက ငိုနေတာကို တိခန့် ရပ်ပစ်လိမ့်မည်။ ထိုသို့ ရပ်ခြင်းကလည်း သူမစကားကို နားထောင်ခြင်းထက် သူမစကားအား အမိန့်တစ်ခုလို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်သည့် သူမအကျင့်ကြောင့် ဖြစ်မည်။

ထမင်းစားလို့ ရပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲ တစ်ချက်တော့ ကြည်နူးသွားရသည်။

ငါ ဗိုက်ဆာနေမှာတော့ စိုးရိမ်ရှာသားဆိုသည့် ကိုယ်လိုရာ

နှယ်တွေးလိုက်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

“ဪ”

အိမ်နောက်သို့ရောက်တော့ ပြင်ထားသည့် ထမင်းခိုင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထမင်းတစ်ပန်းကန်တည်းမို့ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ထရုံတွင် ဘောင်ခတ်ထားလေရာ ထိုဘောင်တွင် လက်နှင့်မိုကာ ညှို့မျက်နှာ ဝိုင်ကျသွားသည်။

ခါတိုင်းဆို မရင်းနှီးကြတာက တစ်ကဏ္ဍ။ ထမင်းကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်စုံအမြဲတမ်း စားခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ သူမက ကိုယ်နှင့်တောင် လက်ဆုံမစားဝံ့တော့ပါလား။

“မင်းကြောင့် မင်းမျက်နှာနဲ့ သူက ဒီကို ရောက်လာတာ ညှို့ရာ...မင်းက သူပျော်အောင် လှိုက်လှိုက်လျှောလျှောနေမှပေါ့။ သူမှာ ခုပြန်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မင်းကလွဲရင် တခြား အားကိုးရာ ဘယ်သူမှရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု အောင်ဒင်က ပြောခဲ့သား။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်မူ သက်ရှိအဖြစ်အပျက်အား ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် အသိုက်အမြုံအဖြစ် မည်သို့ အသက်သွင်းရမည် မသိသေး။

စိတ်အစဉ်က ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိခင်မှာ ဘယ်ဘက်ခြမ်း

အောင် ကာရံထားသည့် လိုက်ကာစအား လက်ညှိုးနှင့် မကြည့်
လိုက်သည်။

သူမသည် လိုက်ကာစရှိရာဘက်သို့ ကျောခိုင်း၍ တစ်ဖက်
သို့ စောင်းလှည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခါးထက်တွင် စောင်ခေါက်ကိုတင်ကာ ထိုပေါ်တွင်
လက်ကို တင်ထားကာ ငြိမ်သက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“မြက်ဖျားနှင်း”

“.....”

“မင်းကော မစားသေးဘူးလား”

သူမမှာမည်ကိုခေါ်၍ လိုက်ကာစကို ချကာ ထပ်မေးလိုက်
သည်။ အခန်းထဲဆီမှ...

“နှင်း...နှင်း မဆာသေးလို့ပါ ကိုညို”

“မဆာသေးဘူး...ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီထင်
ဒီအချိန်က မဆာသေးတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး”

“နှင်း တကယ်မဆာသေး...”

“မရဘူး...မရဘူး...ကိုယ် အခု ထမင်းတစ်ပန်းက
ထပ်ခူးထားမယ်။ မင်း (၅) မိနစ်အံတွင်း အခန်းအပြင်ကို
ထွက်လာခဲ့။ မထွက်လာဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ်...ဟောဒီထမင်း
ပိုင်းကို ဆွဲဖောက်ပစ်မှာနော်”

“ကိုညို”

အိပ်ခန်းတွင်းဆီမှ သူမ၏ အလန့်တကြား အော်သံကို
ကြားသောအခါ ညှို့တေးသံ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးကာ...

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်က ပြောပြီးရင် အပြော
အောင် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်း မမေ့ပါနဲ့။ ခု စကားပြော
တာကောင် တစ်မိနစ်ရှိသွားပြီ။ နောက်ထပ် (၄)မိနစ်ပဲ တွန့်တော့
တယ်။ မင်း ထွက်ခဲ့တော့”

ကိုယ့်အမိန့်ကို ကိုယ့်ဘာသာ သဘောကျစွာ ညှို့ ပြုံးလိုက်
သည်။ နောက် ထမင်းပိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပန်းကန်
အိမ်ချက်ယူကာ ထမင်းခူးလိုက်သည်။

ညှို့တေးသံသည် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ထမင်း
ပန်းကန်ကို လိုလိုချင်ချင် ခူးခပ်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ
အောင် မသိခဲ့ပေ။ ခုတော့...

“ဟော...”

အိပ်ခန်းတွင်းမှာ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်၊ ခေါင်းငုံ့၍
ထွက်လာသော နှင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ...လာ...ထိုင်”

“.....”

သူမက သူ ညွှန်ပြသည့်နေရာတွင် စောဒကမတက်ဘဲ

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဝင်ထိုင်သည်။

“ထည့်စားလေ”

ဘာမှထည့်မစားဘဲ ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် လက်ထည့်ကာ ငြိမ်နေသဖြင့် ညှို့ စိတ်မရည်သလို တစ်ချက် အော်လိုက်သည်။ အမှန်က စိတ်ကပါလို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ့်ကို ကြောက်ပြီး သူမ ထမင်းစားအောင် ဖြစ်၏။

“ဟင်”

ဟင်းခပ်ဖို့ စွန်းကိုင်လိုက်သော သူမ၏ လက်ခုပ်ထက်တွင် မျက်ရည်စက်တချို့ စွန်းထင်းနေလေသည်။ ညှို့ သူမ၏မျက်နှာကို ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူမော့လိုက်သည်။

မျက်ဝန်းထဲ၌ မျက်ရည်စများ လှုပ်လှုပ်လဲ ဖေးတင်စသည့် သူမ၏ မျက်ဝန်းများနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

မထင်မှတ်ထားတာမို့ သူမက အလစ်အငိုက်မိသွားသလို သော် ချက်ချင်းပင် သူ့လက်ထဲမှ သူမ၏မျက်နှာရုန်းထွက်သွားသည်။

ညှို့၏ရှင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။ ချောဖို့ လိုနေသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်အား ချောလိုက်လျှင် ပြီးသလို ကိစ္စကို ဘာကြောင့် သူ့ကျမှ အပန်းတကြီး ခက်ခဲနေရသနည်း

ရည်ရွယ်ထားခြင်းမရှိဘဲ သူမ၏ကိုယ်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ သူ၏ရင်ဘတ်တွင် ကပ်နေသည့် သူမ၏ ခမ်းနည်းတကြီး ငိုရွိုက်သံကို စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ကြားနေရသည်။

အအအအ

အခန်း (၁၂)

“နှင်း...လာလေ”

“အိမ်ကို စိတ်မချဖြစ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်ထောင်ကို စိတ်မချဖြစ်နေတာလား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ သူလာတဲ့အချိန် နှင်းကို မတွေ့ရဘူး စိတ်ပူနေမှာဆိုလို့ပါ”

စနောက်နေမှန်းသိပေမယ့် နှင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မိုးကြိုးပစ်ချိန် ထန်းလျက်နှင့်ကာနေမိသည်။

ရွာတွင် စပါးပေါ်၊ နှမ်းပေါ်ပြီမို့ တစ်ရွာလုံးက စုပေါင်း အလှူကြီးတစ်ခု ပေးမည်။

ဤလေ့သည် ဤရွာလေး၏ ချစ်စရာလေ့လေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သီးနှံပေါ်ပြီဆိုလျှင် ရွာမှာ သူဌေးသူကြွယ် အရင်းဝင်သူတစ်ဦးဦးက ကမကထပြု၍ ကျန်သည့်အိမ်များက အိမ်အိမ် ဘယ်လောက် ထည့်ဝင်ကြသည်။

ဧွေကျောင်းပိတ်သည့်ရက်မို့ ကလေးသူငယ် ယောက်ျား မိန်းမများကို ရှင်ပြု၍ သမီးငယ်လေးများကို နားထွင်းမင်္ဂလာပြု သေးသည့် ရွာ၏ စုပေါင်းအလှူလေး ဖြစ်ပါသည်။

တချို့ ငွေအားမတတ်နိုင်သူတွေကတော့ လုပ်အားဒါန ပြုကြပါသည်။ လုပ်အားဒါန၏ ကုသိုလ်သည်လည်း ပို၍ ကုသိုလ်ရကြောင်း နှင်း ဖတ်မှတ်ဖူးပါသည်။

ရွာတွင် စုပေါင်းအလှူပြုရိတယ်ဆိုတာကို ညှို့ သိသလား မသိ။ နှင်းမှာ ပထမ စေချင်းရက် ရွာဦးကျောင်းတွင် အချက် အပြုတ် အစ်မကြီးတွေနှင့် လိုက်ကူရင်း စိတ်မဖြောင့် ဖြစ်နေပါ သည်။

ဟိုတစ်ခါက...

“စကားအရောင်းအဝယ်မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး၊ မောင်တစ်ခု အိမ်လည်ပြီး အတင်းတုတ်တဲ့ မိန်းမတွေ ကိုယ် သိပ်မုန်းတယ်။ အိမ်ထဲမှာပဲနေ...ဘာမှလုပ်စရာမရှိရင် အိပ်နေ”

ဟု သူပြောခဲ့တာ သတိရတော့ နှင်းကို အိမ်မှာ မတွေ့ရလျှင် သူ စိတ်တိုဒေါသဖြစ်နေမှာ နှင်း စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။

“သရက်ပင်က ဦးသာဝတို့အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

“သူ့သမက် မူးပြီး ရမ်းကားလို့ ဦးသာဝနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း မဟုတ်လား...ဒါများ ရိုးနေပါပြီ အေးစိန်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်တော်...သူတို့တွေလည်း ဖြစ်လိုက်ပြီဆိုရင်လည်း အကြီးအကျယ်၊ ပြီးရင်လည်း ဘာမှဟုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်လောင်းအပါး (၅၀) စာရင်းက အကုန်ရပြီလား”

“မပြည့်သေးဘူးတဲ့ မသင်းရဲ့”

နှင်းမှာ ငါ သိသောက်စွဲစွဲ ဟိုလူပါးစပ် လိုက်ကြည့်လိုက် ဒီလူပါးစပ် လိုက်ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ်လာခဲ့ရာလမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟုတ်လား...ဘုတ်မရဲ့သားလေး နှစ်ယောက်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။ စိုးစိုးနဲ့ အောင်ဆန်းလေ”

“သိသားပဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘုတ်မဲ့ သနားပါတယ်အေ...သူ့ခမျာ ရွာသားလေးတွေ အရွယ်မရောက်ခင်မှာ ယောက်ျားက ဆုံးတော့ တစ်ယောက်တည်း ကလေး (၃)ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာလေ”

အမျိုးသမီးကြီးက ဘာပြောချင်မှန်းမသိသဖြင့် ကြက်သွန်နီ ကြက်သွန်နီတွေ ဝိုင်းခွာနေရင်း အကြည့်က စကားပြောနေသူ အမျိုးသမီးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

“ခုဆို အဲအကြီးကောင်နှစ်ယောက်လည်း ရှင်ပြုပေးလို့ ဆရာအရွယ် ရောက်လာပြီမဟုတ်လား။ သူ့ခမျာ ကိုယ့်ဘာသာ နှစ်ယောက်တည်း ရှင်မပြုပေးနိုင်တော့ ငါတို့က ဒီနေ့ပေါင်းရှင်ပြုပေးခဲ့မှာ ထည့်ဖို့ ပြောပေးပါတယ်ဟယ်...ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားသလိုနှင့် စကားဆက်ခိုင်းသည်။ နှင်းလည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီးဆီ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ နှင်းရဲ့ရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သားသမီးနှစ်ယောက်ကို လူတန်းစေ ထားချင်ကြတာက ဓမ္မတာပင်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကြီး၏ ထုံးစံအရ သားမွေးလျှင် အလှူအမ ဖြစ်ရသည်ဟူသော သဘောချက် ဗုဒ္ဓဘာသာ အဓိအဖတို့၏ စိတ်နှလုံး၌ ကိန်းအောင်းကြသည်။

သားဦးသားဖျားဖျား မွေးလျှင် ဖခင် မိခင်အတွက် ခွန်အားပေးတတ်ပြီး တစ်နေ့ကျရင် သားလေးအား ရှင်ပြုပေးရမည်ဆိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတစ်ခုလို သဘောထားကာ မိခင် ဖခင်တို့ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား

လုပ်ကြသည်။ ပိုက်ဆံစုကြသည်။

တချို့ဆို မတတ်သာလို့သာ စုပေါင်းအလှူတွင် ပေါင်းစု၍ ရှင်ပြုပေးရသည်။ ငွေကြေးမှ မတတ်နိုင်ဘဲကိုး။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီး၍ ဟိုးလေးတကျော် ရွာလုံးကျွတ် ခြံခိုခြံခိုသိ သောသောသည်သည့် အလှူပွဲကြီးကို (၇)ရက် ခုနစ်လီ မိမိပိုင်ငွေ ဖြင့် ပြုလုပ်ချင်ကြသည်ပေါ့။

သားမွေးလျှင် မြင့်မြတ်သည်ဟု ခံယူကြသူ တချို့ကလည်း ရှိသေးပြန်သည်။ ထိုသားငယ်အား ရှင်ပြုပေးခွင့်ရခြင်းတစ်ခုနှင့် ပင် မြင့်မြတ်သည်ဟု ခံယူတတ်ကြသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ချစ်စရာကောင်းသောစေတု တစ်ခု။

“သူမှာ ဒီစုပေါင်းအလှူထဲကို ထည့်ဖို့တောင် မထည့်နိုင်ဘူး။ ကလေးတွေ သာမဏေဝတ်နေစဉ်မှာ အိမ်က ကလေးငယ်ကို ကြည့်ပေးမယ့်သူ မရှိမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဟင်...သူကလည်း တစ်ပတ် ဆယ်ရက်တော့ သူထိန်းပေါ့။ သမဏေ မဝတ်ပေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာများဆုံးမှတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကိုး”

နှင်းမှာ မရည်ရွယ်ပါဘဲ အမျိုးသမီးတစ်အုပ်၏ စကား

လမ်းကြောင်းထဲ ဝင်သွားမိသည်။

အားလုံးက နှင်းကို သိထားကြသူများ မဟုတ်ပေ။ အိမ်နီးနားချင်း တချို့လောက်သာ သိပြီး နှင်းကို မသိသူတွေကတော့ ကိုယ့်ဘေးနားသို့ လက်ကုတ်ကာ ဘယ်သူလဲ...ဘယ်ဝါလဲ ဆိုသည့်ဟန်နှင့် မေးမြန်းကြသည်။

နှင်းမှာ အိမ်ခြေ ဘယ်လောက်မှမရှိသော သရက်ခြံရွာလေးတွင် ရွာဆော်ဒေါ်မြေနှင့် ဖြစ်လိုက်သည့်ကိစ္စကြောင့် တစ်ရွာလုံး သိ၊ တစ်ရပ်လုံး သိအောင်ကို ဟိုးလေးတကြော်ကြော် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

နာမည်နှင့်၊ လူနှင့်သာ တွဲမသိ၍၊ သိသွားသောအခါ ဒေါ်မြမြကြောင့် ခံရဖူးသူ တချို့ကတော့ နှင်းကို အထင်ကြီးသည့် ဟန်နှင့်...

“မလေးရယ်...သူမှာ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း ရွာစဉ် လှည့်ပြီး ဈေးရောင်းနေရတာလေ။ မနက်မိုးလင်း နေမထွက်ခင် တတည်းက အိမ်ကထွက်လိုက်ရတဲ့အထွက်က ညနေ နေဝင် မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကလေးငယ်ကို ကလေးကြီးမှ မထိန်းရင် ဘယ်သူထိန်းမလဲ”

“ရှင်”

“နောက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးက အိမ်မှာမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

လေ။ အကြီးကောင်က ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးရတယ်။ အငယ်တွေရဲ့ အဝတ်တွေနဲ့၊ အမေ့ရဲ့အဝတ်တွေ လျှော်ဖွတ်ပေးရတယ်။ အလတ်ကောင်ကျတော့ သိပ်လည်း မကြီးသေးတော့ အငယ်ဆုံးကောင်ကို ထိန်းကျောင်းပေးရုံကလွဲရင် ဘာအကူအညီမှ ရတာမဟုတ်ဘူး။”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ရှင်းပြချက်မှာ သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲတဲ့သူများဟာ ဆင်းရဲများသထက် ဆင်းရဲနေကြတာလား။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် လုပ်နေကြသူများဟာလည်း ဆင်းရဲသားများပင် ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသားတွေလောက် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်လောက်တာ ဘယ်သူမှမရှိ။

တစ်ခါတစ်ခါကျဓာတု စဉ်းစားမိပါသည်။ လူတွေဟာ အသက်ရှင်ဖို့ ထမင်းစားနေရတာလား။ ထမင်းစားဖို့အတွက် အသက်ရှင်နေရတာလားဆိုသည့်အတွေး။

ဆင်းရဲသားတို့ဘဝတွင်မူ ထမင်းစားဖို့ အသက်ရှင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောကြီးပမ်းကြီး ရှာဖွေထားသမျှတို့သည် စားသောက်ခြင်းတွင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ လူတန်းစေ့ထားနိုင်ရေး၊ နေနိုင်ရေးဆိုတာ အသာထား

လူတန်းစေ့ စားသောက်နိုင်ရေးအတွက်ပင် သူတို့မှာ ဖြူကာဖြာကာ ရှာဖွေနေရသည်။

သားသမီး (၃)ယောက်ရှိလျှင် (၃)ယောက်စလုံး ပညာကို ဟုတ်တိပတ်တိ မသင်ကြားရ။ သင်ကြားရပြန်တော့ မပြည့်စုံမှုတွေ များလွန်းသဖြင့် ထိုကလေးမှာ ဒုက္ခရောက်ရပြန်သည်။

ယခုခေတ်မှာ စကားလုံးတစ်လုံး ခေတ်စားနေသည်။ ပညာကို ငွေနှင့် ဝယ်ယူ၍ ရသည်ဆိုသောစကား။ ယခင်က ထိုစကားကို မှားယွင်းသည်ဟု ပြောဆိုသူများမှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ပညာကို ငွေနှင့် ဝယ်ယူ၍ ရသည်ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုးလာခဲ့သည်။

ဤအဆိုသည် မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်ဟု အနီးလူသားတို့ လက်မခံချင်ဘဲ လိုလိုလားလား လက်ခံရပြီ မဟုတ်လား။

မူလတန်း၊ အလယ်တန်းကစလို့ အထက်တန်း၊ တက္ကသိုလ် ပညာဒီဂရီအဆင့်ဆင့် မြင့်လာလေလေ ငွေရေးကြေးရေး ကုန်ကျစရိတ်များမှာ များပြားလာလေလေ။

ဤနေရာတွင် ပညာကို ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူ၍ရသည်ဆို

သော ပညာမတတ်သည့် ငွေရှင်ကြေးရှင်က ပညာရှင်အား နှိုင်းသည့် ခပ်ညံ့ညံ့ ယူဆချက်ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။

ပညာရှာဖွေသည့် ပညာသင်သားတို့သည် ပညာတည်ဆဲဆိုသည့်အရာကို ရရှိဖို့ ငွေကြေးကို လမ်းခင်းမှသာလျှင် ရရှိတော့မည်။

အလကားရသည့်ခေတ်ဆိုသည်မှာ အတိတ်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဆယ်စုနှစ်များစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ပညာရေး ဝေးသည်မရှိ။ ပညာခရီး နီးရန် ငွေကြေးသာ ရှိရန်လိုအပ်သည့်စကားလေးအား နှင်း သုံးချင်ပါသည်။

ခုတော့ နှင်းတို့၏ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ပညာရေး ဝေးသည်မရှိ အော်နေသည်မှာ သင်္ကြန်အမြောက်နှင့်တောင် တူနေသေးသည်။ ပညာရေးခရီးနီးဖို့ ငွေကြေးက သိပ်ကို ဝေးလံလွန်းစွာ ဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စား များပြားလွန်းခဲ့သည်။ ပညာမတတ်တော့ ဆင်းရဲ၊ ဆင်းရဲတော့ ပညာမတတ်... ခြောက်... ဘဝပေါင်းများစွာက ဆိုးလှပါတကား။

အခန်း (၁၃)

“ဟယ်...မနှင်း...ငိုနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး...စပ်တယ်...စပ်တယ်”

“ဟယ်”

“မျက်လုံးထဲ ကြက်သွန်ဖတ် ဝင်သွားတာလား မသိဘူး”

“မျက်လုံးကို မပွတ်နဲ့လေ...ဟဲ့...အေးစိန်မ၊ ရေတစ်ခွက်

မြဲမြန်သွားခပ်အ...မနှင်း ဘယ်မျက်လုံးထဲ ဝင်သွားတာလဲ”

“ညာဘက်ထဲ”

မျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေသော မှုတ်ကိုကြည့်၍ အားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြကုန်သည်။

နှင်း၏မျက်လုံးနှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ စိုရွဲလာခဲ့သည်။ အားလုံးမှာလည်း မြို့သူချောချောလှလှလေး သူတို့ကို ကူညီပေး ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး စုတ်တသပ်သပ်။

နှင်းမှာ မအေးစိန်ခြေထောက်ကို ရေနှင့် လာလောင်းထား ခံယူရင်း ဖွင့်မရသေးသည့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်အုပ်ထား ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကာပြပြီး...

“မဟုတ်တာ...နှင်း ကူညီချင်လို့ ကူညီတာပဲရှင်... ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ နှင်းဘာသာ နှင်း သေချာမထု လို့ဖြစ်တာပါ”

ဟု ပြောယူရသည်။

အားလုံးသည် နှင်းကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သွားကြသည့် ရွာဆော်ဒေါ်မြေကို ဓားနှင့် လိုက်ခုတ်ခဲ့သည်ဆိုတုန်းက မိန်းမကြီးတစ်ယောက် မှတ်ကာ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

သူတို့တောင် ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ရဲကြခဲ့ပေ။ အတူတူ အထူး လုပ်နေကြတော့မှ နှင်းသည် စာနာစိတ်ရှိကာ သူတပည့်အထံ ကူညီတတ်သူဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

“နှင်း”

“နှင်း...ဘာဖြစ်တာလဲ”

နှင်း မျက်လုံးပြန်ဖွင့်အောင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်

ပိုင်းအုံကြည့်နေကြစဉ် အမျိုးသမီးကြီးတွေရဲ့ကြားမှာ ညှိတေးသံ ၏ စိုးရိမ်တကြီး မေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးကို မနည်းဖွင့်ကာ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး...ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကိုညှိ၊ နှင်း မျက်လုံး ထဲ ကြက်သွန်ဖတ် ဝင်သွားလို့...ခု အစပ်ပြေပါပြီ”

“ဟာကွာ...နှင်းတို့ အစပ်ကြိုက်ပုံက ပါးစပ်ထဲတင် အစပ်ထည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးထဲထိပါ ခပ်ထည့်တယ်... ဟုတ်လား”

“ကိုညှိကလဲ”

“လာ...လာ...ကိုယ့်ကို လာတဲ့၊ တကယ်ပါပဲကွာ။ လက်လန့်တယ်၊ ခြေခွင်တယ်၊ ခါးညောင်းတယ်...မြက်ဖျားနှင်း ရယ်”

“ကိုညှိနော်...နှင်းကိုများ ကဲ့ရဲ့နေလိုက်တာ ရစရာကို ရှိတော့ဘူး။ သူများက ကုသိုလ်လိုချင်စောနဲ့ မြန်မြန်လုပ်မိတာ တဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ကျောင်းအစ်မရယ်...ကဲ...ကျုပ်ကိုတဲ့”

သူက နှင်းဘေးသို့ ရောက်လာကာ လက်ဖျားကို ဆွဲယူပြီး လက်ကွေးထားသောလက်တွင် ချိတ်စေသည်။

အစပ် တဖြည်းဖြည်း ပြေလာပြီမို့ ဘေးတွင် ပိုင်းအုံကြည့်

နေကြသော အမျိုးသမီးကြီးငယ်များကို မြင်လိုက်ရသောအခါ နှင်းမှာ လန့်ဖျပ်ကာ...

“ဟာ...ရတယ်”

ဟု ညို၏ လက်မောင်းပေါ်တွင်ရောက်နေသော ကိုယ်လက်ကို ကပျာကယာ ရုတ်လိုက်သည်။

“ရှက်မနေပါနဲ့ မလေးရယ်”

“ကျုပ်တို့က နားလည်တတ်ပါတယ်။ ကိုရင်ရေ သေချာလည်း တွဲခေါ်သွားဦး...ခလုတ်တိုက် မှောက်ရက်လဲနေဦးမယ်”

“ဝါး...ဟား...ဟား”

“ဟိ...ဟိး”

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ အရွန်းဖောက်စကားကြောင့် ကျန်ကြည့်နေသောသူများမှာ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်နေသည်။

နှင်းမှာ ပို၍ ရှက်နေမိသည်။

ဒါကို ညိုက လက်ကို လုံးဝ မလွှတ်။ ဘယ်မှ မကြည့်တော့ဘဲ နှင်း သူ့နောက်ဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

မြက်ဖျားနှင်းတို့ လုပ်လိုက်ရင်ဖြင့် အကုန်လုံး အရာရာ အကြောင်းကြောင်း။

“ကိုညို...ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို အိမ်မှာ မတွေ့လို့လေ”

“ဟင်...အဲဒါ နှင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာရှိတာ ကိုညို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

နှင်း တအံ့တဩမေးတော့ သူက နှင်းကို လှည့်ကြည့်ကာ

“သိပ်အမေးအမြန်းထူတာပဲ”

“ဟမ်”

ဘာမဆို ညာမဆိုနှင့် အဆူအငေါက် ခံလိုက်ရသဖြင့် နှင်းဟမ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကြားပြီး သူက တဟားဟား အော်ရယ်

နေသည်။

နှင်း မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်ပြီး သူ့လက်တွင် တွဲချိတ်

ကလေးသော ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

တွဲချိတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်က ချိတ်ထားသည် မဟုတ်။ သူက ချိတ်ပြီး နှင်း၏လက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့်

ညှပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက နှင်း ရုန်းတာသိသော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်

နေ...

“ခင်ဗျားလေးက ဒီနေ့မှာ သွားကူတာ၊ ကျုပ်က မနေ့ကတည်းက ကိုထွန်းလှတို့နဲ့ ထင်းသွားတိုက်တာလည်း လိုက်ပြီး ရေလှည်းတိုက်ပြီးပြီဗျ”

“ဟင်...ကိုညှို့ပြောတော့ နွားလှည်းမမောင်းတတ်ဘူးဆို ဘာလဲ...ကိုထွန်းလှတို့နဲ့ အဖော်လိုက်သွားတာလား။ ဘယ်တုန်းကလဲ...နှင်းလည်း မသိရပါလား”

ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသော ပုဆိုးအနားစတွင် စိုနေသောရေကို ခုမှ နှင်း သဘောပေါက်တော့သည်။

ရွာမှာလာနေပေမယ့် ရွာကလူသည် အလုပ်မှန်သမျှကို ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သူ ပြောခဲ့စဉ်က နှင်း မအံ့ဩပါ။

သူ့ဟန်ပန်က တစ်ခါမှ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖူးသည့်ဟန်ပန်မှ မဟုတ်တာ။

“အစ်မာ...ခင်ဗျားက ကျွပ်ကို အထင်သေးတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး...နှင်းက ကိုညှို့ပြောတာ ပြန်ပြောပြတာပါ”

သူ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးသောကြောင့် နှင်းက ပျာကယာ ပြောလိုက်မိသည်။

သူ လွတ်ပေးလိုက်သော လက်ကို ကိုယ့်ဘက်သို့ ပြန်ဆွဲယူကာ ပါးပြင်ပေါ်တွင် စောစောတုန်းက မျက်ရည်များဖြင့် ကွက်တီကွက်ကျားဖြစ်နေသော သနပ်ခါးများကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုကိုကြီး၏အိမ်မှာ နေခဲ့တုန်းက နေမခါ၊ လေမတိုးခဲ့တာမို့ သနပ်ခါး သိပ်မလိမ်းဖြစ်။

မျက်နှာပေါ်တွင် ခရင်မ်လေးတစ်ခွက် လိမ်းပြီး တစ်နေကုန်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရရှိခါမှသာ သနပ်ခါး နှင်းဘတ်၏။

ဒီရောက်တော့ နေကလည်းပူ၊ လေကလည်း တိုးဆိုတော့ ကိုကိုလင်းကတည်းက မျက်နှာသစ်ပြီးတာနှင့် သနပ်ခါး နှင်းလိမ်းသည်။

ဒါမှသာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြီးပြည့်စုံသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဘယ်အတတ်ပညာမဆို မသင်ဘဲတတ်တယ်ဆိုတာ နှင်းဘူး...အစ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ...ကျွပ်မောင်းတဲ့လှည်း ခင်ဗျား မစီးချင်လား”

“ဟင်”

လာနောက်နေတာလားဆိုသည့်ဟန်နှင့် လှမ်းလက်စလှမ်းကိုရပ်ကာ သူ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်မို့ နှင်း မဝံ့မရဲဖြင့်...

“တကယ်လား...ကိုညို့”

“တကယ်ပေါ့”

“လှည်းက ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

“ဟိုမှာလေ...ကျုပ် အခုပဲ ရေစည်တိုက်ပြီး ပြန်လာတာ ပါဆိုတာကို မယုံဘူးလား။ မယုံရင် လိုက်ခဲ”

“အို...နေပါဦး”

သူက နှင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ၍ခေါ်လေရာ နှင်း သူ့လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ကပျာကယာ ရုန်းပြီး...

“ကျောင်းအတွက် ရေစည်တိုက်တာက ပြီးပြီမို့လား ကိုညို့ရဲ့...တော်ကြာ ဆံရာတော်ရဲ့ ကြိမ်လုံးစာမိနေဦးမယ်”

“မိစရာလားကွာ...ဟောဒီတစ်ခေါက်က နောက်ဆုံး ရေစည်ပဲ၊ ဟိုမှာ ဘယ်သူမှတောင် ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး”

သူက လူမဲ့နေသော တခြားသော နွားလှည်းများကို ညွှန်ကြားသဖြင့် နှင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့...နွားတွေကို လှည်းမှချွတ်၍ ချည်တိုင်မှာတောင် ချည်ထားကြပြီမဟုတ်လား

“အဲဒါဆို...လိုက်မယ်လေ၊ နှင်း နွားလှည်း တစ်ဆူ စီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချ...ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်မောင်းတဲ့လှည်းပေါ် တခြား ဘယ်မိန်းကလေးမှ ခေါ်တင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

နှင်းကသာ ပထမဆုံး”

“ဟင်း...ဟင်း”

“ဟား...ဟား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရယ်စရာမပါဘဲ ကြည်ကြည် နူးနူး ရယ်မိလိုက်သည်။ သူမတို့၏ ရယ်သံများသည် ရွာတုန်းကြီး ကျောင်းဝန်းထဲတွင် သာယာစွာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဟင်း...ဟင်း”

တဟင်းဟင်းအသံကြောင့် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မြက်ဖျားနှင်း လန့်ခနဲ ဖိုးသွားသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ညည်းသံလိုလို၊ ဘာလိုလို သေချာအောင် နားစွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဟင်း...ဟင်း”

“ကိုညို့”

အိမ်ရှေ့ဘက် ဘုရားခန်းဆီမှ တဟင်းဟင်း ညည်းသံထဲ သဲကွဲစွာ ကြားလိုက်ရသောအခါ နှင်း အိပ်ရာထဲမှ လက်တစ်ဖက် ထောက်၍ ထလိုက်သည်။

ဖားလျားဝေနေသော ဆံနွယ်များကို ခေါင်းအုံးဘေးတွင် ထားရှိသည့် လက်ကိုင်ပဝါပါးနှင့် ကပိုကရီချည်ကာ အိပ်ခန်း အတွင်းမှ ထလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင်ရှိနေသော မီးဖိုချောင်၏ နံရံပေါ်တွင် တင်ထားသည့် မီးခြစ်ကို ထောက်ခနဲ မြည်အောင်ခြစ်၍ လက်ထဲ ထွင်ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။

“ကိုညို့”

“.....”

“ကိုညို့”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ကိုညို့၏ဘေးတွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ပခုံးကို ကိုင်၍ ခေါ်သော်လည်း ထူးသံမကြားရ။

“ဟယ်...ကိုယ်တွေ ပူနေတာပဲ”

နဖူးပြင်ဆီသို့ ဆံပင်ကို လှန်သိမ်း၍ လက်ဖဝါးနှင့် စမ်းကြည့်သောအခါ ကိုယ်သည် ကျစ်ကျစ်တောက် ပူနေသည်။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်ကို ဘုရားစင်ထောက်က တန်းပေါ်တွင် ဖယောင်းစက်ချ၍ ထွန်းညှိလိုက်သည်။

“ကိုညို့”

“ဟင်း...ဟင်း”

“ကိုညို... နင်း ခေါ်နေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား... ကိုညို”

ထဟင်းဟင်း ညည်းသံကို စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ကြားရသည်။

သူ့ကိုယ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲပွေ့ကာ ကိုယ်ကိုလှုပ်နှိုး နင်း စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်မိသည်။

သူ့ထံမှ တဟင်းဟင်း ညည်းညူသံမှ လွဲ၍ တခြားဘာသံမှ မကြားရ။

မြက်ဖျားနင်း ခေါင်းပေါ်သို့ ဆင်နင်းခံရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

အချိန်မှာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ည (၁) နာရီခွဲတိတိ ညွှန်ပြနေသော နာရီလက်တံတို့ကို စိတ်မသက်သာဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

ဒီချိန်မှတော့ ဘယ်ဆေးမှူးမှ ပင့်၍ရမည်မထင်။ ပဲတံထိ ကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဖလန်ကျင်းတို့ သရက်ပင်ရွာတို့ဘက်တွင် မီးရနေပြီဖြစ်သော်လည်း နင်းတို့နေထိုင်သည့် သရက်ခြံရွာတွင်မူ မီးမသွေးပါ။

ဆိုလာဗီး၏ အကူအညီကိုသာ ရယူရပါသည်။ ဆိုလာဗီး

သည် လျှပ်စစ်မီးကဲ့သို့ (၂၄) နာရီလုံး လင်းထိန်နေတာမဟုတ်။ နေပူရှိန်ကြောင့် အလင်းရောင် ရရှိနေသော်လည်း နေရောင်မည်း၍ ဘတ်ထရီထဲတွင် လျှပ်စစ်အား သိုလှောင်မှုနည်း၍ အလင်းရောင် သိပ်မရ။

မိုးအခါတွင်မူ ပိုဆိုးသည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း မိုးရွာ၍ နေမပွင့်သည့်ရက်များတွင် ပို၍ ဒုက္ခရောက်သည်။

ခုလည်း နင်းတို့အိမ်တွင် ဆိုလာဗီးရှိသော်လည်း မီးတစ်ပွင့်သာရသော ဆိုလာခပ်သေးသေးနှင့် ဆိုင်ကယ်ဘတ်ထရီ တွဲဆက်ထားသဖြင့် ည (၈) နာရီလောက်ဆိုလျှင်ပင် အလင်းရောင်က မရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ပေါ်လျှင် သုံးရအောင် ဖယောင်းတိုင် ဆောင်ထားကြသည်။

ည (၈) နာရီလောက်ဆို ဘာမှလုပ်စရာမရှိလျှင် အိပ်ရာဝင်ပြီးဆိုတော့ အရေးရယ် အကြောင်းရယ် ပေါ်စရာမရှိ။

ခုတော့ အရေးအကြောင်းက ပေါ်လာပြီ။

“ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ရင်ခွင်ထဲတွင် တဟင်းဟင်း ညည်းနေသော သူ့မျက်နှာကို မိုးရိမ်စွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း နင်း ရေရွတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူ့ကို ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် အသာပြန်ချလိုက်

သည်။ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထွက်ခဲ့ကာ စတီးဇလုံတစ်ခုထဲသို့ ရေများ ခပ်ထည့်လိုက်သည်။

အိမ်ခန်းတွင်းမှ နှင်း၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဖြူစကို ယူ၍ ရေဇလုံထဲသို့ ထည့်ကာ ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“နှင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

“ကိုညို...နှင်း ရှိတယ်လေ”

နှင်းနာမည်ကို ခေါ်သံကြားသဖြင့် နှင်း သူ့အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် ကပ်လိုက်သည်။

သူက နှင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ကယောင်ကတန်း လှမ်းဆွဲကာ...

“နှင်း...ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ကိုညို...သတိထားလေ၊ နှင်း ကိုညိုကိုထားပြီး ဘယ်မှ မသွားပါဘူး။ သတိထားနော်”

နှင်းကသာ စကားတွေ တထွတ်တုတ် ဆိုနေခဲ့သည်။ သူတော့ နှင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ ပြန်လည် အိပ်မောကျသွားလေသည်။

“ဟင်...”

နှင်း သက်ပြင်းအသာချကာ သူ့လက်တွင်းမှ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အသာလေး ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဇလုံထဲက ပဝါကို ရေညှစ်ကာ ကျွိုက်ကျွိုက်ဆူပူနေသည့် သူ၏နဖူးပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

သူက အေးစက်သည့် အထိအတွေ့ကို မသိစိတ်ထဲက လိုလားသည့်ဟန်ဖြင့် ပဝါကို သူ့လက်နှင့် ဖိထားလေသည်။

နှင်း ပဝါကို မဖယ်သေးဘဲ သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ မျက်မှန် ကင်းလွတ်နေသဖြင့် ကြည့်ရတာ အမြင်ဆန်းနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ၏မျက်လုံးကို မျက်မှန်ဖြင့် အချိန်ပြည့် ကာရံထားသည့် မဟုတ်တုံလော။

ခုတော့ မျက်မှန်လွတ်သော သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ ထူးဆန်းနေသလိုလိုပင်။

မျက်ခုံးထူထူတို့မှာ မည်းနက်နေသည်။ သူ၏ မြင့်မားသော နှုတ်ခေါင်းရိုးနှင့် မေးရိုးများသည် ဖယောင်းမီး၏ အလင်းရောင် အောက်တွင် ထင်ပေါ်လွန်းလှသည်။

သူ့လက်ပေါ်မှ ဖယ်လိုက်တော့ နှင်း ပဝါကို ပြန်ယူကာ ရေထဲထည့်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရေညှစ်လိုက်၊ နဖူးပေါ်တင်လိုက်၊ အအေးဓာတ် ညှင်းပြီဆိုလျှင် ပဝါကို ရေထဲပြန်ထည့်လိုက်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်ရင်း သူ့ထံမှ ညည်းသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နဖူးကို လက်ဖဝါးပြင်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောစော တုန်းကလောက် ကိုယ်မပူတော့တာမို့ နှင်း စိတ်အေးသွားသည်။
ဘေးနားတွင် စောစောတုန်းက အရေးအကြောင်းတွင် သောက်ဖို့ ဆောင်ထားသည့် ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ် ရှိလေသည်။

“ကိုညို...ကိုညို”

“ဟင်”

“ဆေးသောက်ရအောင်လေ...ခဏ ထနော်”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်၍ လုံနေရာမှ ထဖို့ကြိုးစားနေသော သူ၏ကျောနောက်မှ နှင်း လက်တစ်ဖက်လျှိုသိုင်းပြီး ထထိုင်လို့ ရအောင် ပြင်ပေးလိုက်သည်။

သူက နှင်းကမ်းပေးသည့် ရွှေခွက်နှင့်ဆေးကိုယူကာ မော့ရ လိုက်သည်။

“နှင်း...ခုထိ မအိပ်ရသေးဘူးလား”

ရေခဲလုံနှင့်ပဝါကိုတစ်လှည့်၊ သူ့ဘေးတွင် သူ့အရိပ်အခြည် ကို ကြည့်နေသည့် နှင်းကို တစ်လှည့်ကြည့်၍ သူက တအံ့တကြဲ မေးသည်။

နောက် နာရီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး...

“၂ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် နှင်းတော့

အိပ်ရေးပျက်နေပြီကွာ”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ကိုညိုကလဲ...နှင်းနဲ့ကိုညိုရဲ့ကြားမှာ နှင်းကြောင့်...ငါ့ကြောင့်ဆိုတဲ့စကား မလိုပါဘူး။ နှင်းကိုယ်တိုင် ကိုညိုကို ပြုစုရတာ ပျော်ပါတယ်။ ခု ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

နှင်း မေးလိုက်တော့မှ သူက ဝေဒနာကို သတိရသွားသလို နှင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲသည်။ နှင်း သူ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလောက်ထိ ဆင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး...နှင့်၊ ညနေက ဆင်းသွားတိုက်တာကလည်း နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်။ ထင်းတွေ ဆန်းကြိုးကျောင်းရောက်တော့ ခွဲစိတ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတော့ အဲဒီ အခါတွေ ပါမယ်ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ညောင်းကိုက်ပြီး အဖျားဝင်တာနေမယ်။ ကိုယ် အရမ်းနုတယ်လို့ မင်း မထင်ဘူး ဆား”

အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေရာမှ မျက်နှာငယ်စွာ မေးလိုက်သော သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ကာ နဖူးပေါ်တွင် လက်ဖဝါးနှင့် အိပ်ကိုင်ရင်း...

“မထင်ပါဘူး ကိုညိုရယ်”

အအအအ

အခန်း (၁၅)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းလဲနေရာမှ ညာဘက်သို့ ပြင်လိုက်ရင် ကိုယ်လက်တို့က အဆမတန် ကိုက်ခဲနာကျင်နေတော့သည်။

ညှို့၏ဘဝသည် အရာရာတိုင်းသည် ပန်းမွှေရာ ရွှေကော်စောနှင့်မို့ ဤမျှလောက်ထိ ပင်ပန်းသောအလုပ်များကို မလုပ်ဖူးပါ။

မလုပ်ဖူးတာသိပေမယ့် သူများယောက်ျားသားတွေတော့ လုပ်နိုင်သေးတာပဲ။ ငါလည်း လုပ်နိုင်ရမည်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ရွာထဲက ယောက်ျားသားများနှင့်အတူ ထင်းတိုက်လိုက်သည်။ ရေစည်လှည်းလိုက်တိုက်သည်။

ဒါတောင် အခြားသော ရွာသားမားကဲ့သို့ သူ ပင်ပင် ပန်းပန်း လုပ်ရတာ သိပ်မရှိပါ။ ခုတော့ ခန္ဓာကိုယ်က ဓာတ်ပြုလေပြီ။

မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ညှို့တေးသံ နှုတ်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီမှ အနိပ်တစ်ရိပ် အနိပ်လှုပ်ရှားမှုမှာ တစ်ချက်...တစ်ချက် လှမ်းတွေ့ရပါသည်။

ညက သူ့ကို မညည်းမညှို့ ပြုရပေးခဲ့သည့် သူမကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး။

သူမသည် သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် မည်သည့်အခါမှ ညည်းညူခြင်း မရှိ။ သူ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသဖြစ်နေနေ သူမအက်က သူ့ကို အစဉ်သဖြင့် ခွင့်လွှတ်နေခြင်းကို သူ သိပ်တော့ မကြိုက်လှ။

လှောင်ချိုင့်တစ်ခုထဲကနေ ကယ်တင်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မို့ ကျေးဇူးတင်နေသည်ဆိုသော သူမ၏ ခံယူချက်ကို သူ မကြိုက်။

သူ့အပေါ်တွင် သူမ၏ စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် သူ ဘာဖြစ်နေမှန်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးတာပဲ မြင်ချင်သည်။ ကျေးဇူးရှင်မို့ ခွင့်လွှတ်ပေးသည်ဆိုတာကို မလိုချင်ပါ။

နေပါဦး...ညှို့တေးသံ။
သူမဘက်ကနေ ကျေးဇူးရှင်မို့ ခွင့်လွှတ်သည်။ ပေးတာနဲ့

ကော့နူးရှင်မဟုတ်ဘဲ ခွင့်လွှတ်သည်။ စံပေးတာ မင်းအတွက် ဘာများကွာခြားမှာရှိလို့လဲ။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားတတ်ခြင်းမရှိတဲ့ မင်းက ခုကျမှ ဘာကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ခြင်းကို အသွင်ခွဲနေရတာလဲ။

“ဟင်...ကိုညို...နိုးနေပြီလား။ သက်သာရဲ့လား။”

သူ နိုးမနိုး ထွက်လာကြည့်သော သူမသည် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်နေသော သူ့ကိုမြင်တော့ သူ့အနီးသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးကပ်လာသည်။

အနီးသို့ ကပ်လာသော သူမကို ညို၊ မမြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်လို ကြည့်လိုက်သည်။

မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့၍လား မသိ။ သူမ၏မျက်နှာက လန်းလန်းဆန်းဆန်း သိပ်မရှိပေ။

ဒီရွာသို့ရောက်မှ တစ်နေ့မှ မပျက်အောင် လိမ်းတတ်သော သနပ်ခါးကိုလည်း ယနေ့ သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် မတွေ့ချေ။

ကျော့နောက်ဘက်တွင် ခါးမရောက်တရောက်ရှည်သော ဆံနွယ်ပျော့ပျော့များကို လက်ကိုင်ပဝါအကျားလေးဖြင့် ခပ်ဆွေလျှော စီးထားသည်။

ဆံပင်မှာ ပျော့စင်းနေသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါလေးခမျာ ဆံနွယ်ထက်တွင် မြဲမြံစွာ မတည်တံ့နိုင်ရှာပါ။

မျက်နှာထက်တွင် မည်သည့်အလှပစ္စည်းမှ ဆင်မထားသော်လည်း သဘာဝအလှတရားသည်ပင် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ဝင်းပနေစေသည်။

ကိုယ်ထက်၌ ထက်အောက်ဆင်တူ အပွင့်နှုတ်နှုတ်လေးတွေပါသည့် တစ်ပတ်နှမ်းဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသည်။

“ဟင်...ကိုညို၊ နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား။ နေသာထိုင်သာ နေရင် တောင်ဘက်ပိုင်းက ဦးစံလှကို အကူအညီတောင်းပြီး မေးမှူး ပင့်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။”

“ဆေးမှူးပင့်ရလောက်အောင် မလိုပါဘူးဗျာ။”

“အို...ဘယ်ဟုတ်မလဲ...မနေ့ညက နှင်းက ဘာမှမရှိတာက ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်တစ်မျိုးတည်း တိုက်လိုက်ရတာလေ။ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖျားပျောက်နိုင်မှာလဲ။”

သူမက နှုတ်ခမ်းဆူ၍ ပြောသည်။

“ကိုယ်က ကိုက်ခဲလို့ အဖျားဝင်တာပဲ။ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်တစ်မျိုးတည်း ပါရာစီတမော့ (၅၀၀) ပါတဲ့ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးကို အကိုက်အခဲပျောက်တာနဲ့ အဖျားလည်း ပျောက်တာပဲလေ။”

“နေပါဦး...ကိုညှို့က ဆရာဝန်မို့ ဆေးပညာအကြောင်းဆို
ဒီလောက်ထိ သိနေတာလား။ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့၊ နှင်း ဦးစံထွ
ကို ထွက်ပြောမယ်”

“နှင်း”

“မခေါ်နဲ့...မျက်နှာ ထသစ်ပါ။ သစ်နိုင်ရင် သစ်ထား
မသစ်နိုင်ရင် နှင်း လာအောင်စောင့်နေ။ မျက်နှာသစ်ပြီးရင်
မနက်စာ လူမမာစားလို့ရအောင် ခေါက်ဆွဲလေးပြုတ်ပေးထား
တယ်”

လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် သူ့ကို သူမက လူကြီးသူ
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ညှိုးတထောင်ထောင်ဖြင့် ပြောကာ အိ
ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

ညှို့ ပခုံးတွန့်၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

နောက် ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်
ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့ကသာ ဘယ်လောက်ပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖြစ်အောင်ခေါက်ခေါက် နှင်းသည် သူ၏အိပ်ရာကို သူမ၏လက်
နှင့် သိမ်းရမှသာ စိတ်ကျေနပ်သည်။

ခြုံစောင့်ကိုလည်းကောင်း၊ ခင်းထားသည့် စောင်ကိုလည်း
လည်းကောင်း ခေါက်လျက်တွေ့နေလျှင် ဖြည်ချကာ အသစ်ပြု
ခေါက်သည်။

နောက် သူ အိမ်အောက်သို့ဆင်းကာ မျက်နှာသစ်ဖို့ ပြင်၏။

“အမလေးလေ... လူမမာ... ဘာလို့ အောက်ဘက်
ဆင်းလာရတာလဲ။ ဒုက္ခပါပဲ...မှူးမော်ပြီး လဲကျသွားရင် ဘယ်လို
ဆုပ်မလဲ”

“နှင်း ဖြေးဖြေးသက်သာ ပြောပါကွာ”

သူမ၏စကားကြောင့် လူနာမဟုတ်သော ညှို့တေးသံမှ
အဖျားတောင် တက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။

နောက် ဘေးဘိတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်နှာနီနီဖြင့် လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှေကားရင်းတွင်ရှိသော သူမ၏
အိပ်ခန်းကို လှမ်းဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်လိုက်သည်။

သူမက သူ ဘာပြောလိမ့်မလဲဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်
မိလား... ပါလာကာ...

“နှင်းပြောတာ ဘာပါလို့လဲ”

“နှင်း...မင်း ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း မသိ
မိလား”

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်တော့ သူမ၏လက်ကို ဖြေလွှတ်ပေးကာ
အိပ်ခန်းဖက် ခါးတွင် ခပ်ဖွဖွထောက်ကာ မေးလိုက်၏။ နှင်းက
အမေ့မသိ၊ နားမလည်တတ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့
မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်း မိန်းကလေးများ မှတ်နေလားကွာ ဒီလောက် မဆိုလောက်လေးများတဲ့ကိစ္စကို ရေးကြီးခွင်ကုန် လုပ်ပြီး အော်လိုက်တာ၊ မသိရင် ကိုယ်ကပဲ အိပ်ရာထဲမှာ လေဖြန်းတော့မယ့် အဘိုးကြီးအိုကျလို့”

“အို...လေဖြန်းတဲ့ အဘိုးကြီးဖြစ်ကြည့်ပါလား၊ စကားနားမထောင်ရင် ကြီးတုပ်ပြီး စောင်ပတ်ပေးထားလိုက်မှာ။ ဒီနေရာနေဆို ဒီနေရာနေ၊ တခြားရွှေ့ကြည့်ပါလား”

“အမလေး...မယ်မင်းကြီးမ၊ မင်းပြောမှပဲ ငါ လေဖြန်းရမှာတောင် ခပ်ကြောက်ကြောက်”

လန့်သလို ပြောလိုက်သော သူ့ကိုကြည့်၍ သူမတစ်ခပ်ခပ် ရယ်လေသည်။

အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းနေသော သူ၏ဟန်ပန်မှာ အထူးချစ်စရာကောင်းမွန်နေသည်။ သူ့အပေါ်မှာ သူမသည် တွေ့စကတည်းက စိမ်းသက်နေခြင်းမရှိတာ သူ့ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။

“အခု အောက်ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ။ အပေါင်းသွားမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...မင်းပဲ ကိုယ့်ကို မျက်နှာသစ်ထုရမယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီးတော့”

“အို...အဲဒါက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကိုညိုအတွက် နင်း မျက်နှာသစ်ရေ ပြင်ထားတယ်လေ”

သူမ ပြောမှပဲ နောက်ဖေးသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ မျက်နှာသစ်ရေနှင့် သွားတိုက်တံထဲတွင် သွားတိုက်ဆေး အဆင်သင့်ထည့်ထားသော သွားတိုက်တံကို တွေ့ရသည်။

“သူများတွေ ဘယ်လောက်ထင်ထင် နင်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အစ်ကိုသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် နင်းပဲ ယူကုန်းမရ ဖြစ်ရမယ်”

မျက်နှာသစ်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာသုတ်နေစဉ် သူ့ကို ကျောခိုင်း၍ တူ (၂)ချောင်း လှမ်းယူရင်း သူမဘာသာ သူမ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို အစ်ကိုဟု သုံးစွဲလိုက်တာလည်း သူမကိုယ်သူမ သတိထားမိပုံမပေါ်။ သူမ ပြောလိုက်သည့်စကားသည် မည်မျှ အင်အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူမ သိပုံ

“နင်း”
“ဟင်”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမ၏လက်ထဲမှ တူနှစ်ချောင်းသည် အောက်ဘက်
ကြမ်းပြင်ဆီသို့ လှိမ့်ကျသွားသည်။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ထဲတွင် သူမသည် အရပ်ကထော
တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ပါလာခဲ့သည်။

“နှင်း...မင်း ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား
တာလဲ”

“အို...မသိဘူး။ ဟင့်အင်း...နှင်း မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါ
မလုပ်ပါနဲ့”

သူမေးခွန်းကို သူမက ငြင်းပယ်သည်။ သူမ၏မျက်နှာ
ထက်၌ အတင်းတိုးတွေ့ ကြိုးစားနေသည့် သူ့မျက်နှာကို အထည်
အသန် ရှောင်ရင်း...

“နှင်းက ကိုညိုကို လူနာမို့ ကရုဏာထားနေတာနော်
ဒီလိုအခွင့်အရေးယူတာ နှင်း မကြိုက်ဘူး”

“ကရုဏာထားလက်စနဲ့ ထားလိုက်ပေါ့။ လူနာ လိုအပ်
တဲ့ဆေးက ကျန်းမာရေးမှူးဆီမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဆီ
ရှိနေတာဆိုရင် မင်း ကိုယ့်ကို ထိုင်ရှိခိုးချင်စိတ်ပေါက်သွားအောင်
ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်”

“အို...လာမနောက်စမ်းပါနဲ့။ နှင်းက ဘာလို့ ကိုညို

ထိုင်ရှိခိုးချင်စိတ် ပေါက်ရမှာလဲ။ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

သူမသည် သူ၏စကားကို ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ငြင်းဆို
လေသည်။

ညို၏အပြုံး သူမ မြင်တွေ့စေရန် မျက်နှာကို ခွာလိုက်ပြီး
“ဟုတ်ရဲ့လား...ည...ည ကိုယ်အိပ်ပျော်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်

ခြေရင်းမှာ တိတ်တိတ်ကလေး လာပြီး ရှိခိုးတာ ဘယ်ကလေးမ
လေးလဲ”

“အို...ကိုညို”

မရတော့ပါ။ သူမသည် သူ၏စကားတွင် မင်သက်အုံ့သြ
နေစဉ် သူက အလစ်အငိုက်ဖမ်းကာ သူမ၏မျက်နှာတွင် သူ၏
မျက်နှာနှင့် ပူးကပ်လိုက်သည်။

လည်တိုင်တွင် ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို သူမ
တွန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီး။ နောက်ဆုံး သူမ
သည် လေဟာနယ်ထဲ လွင့်မျောနေသလိုလို ကောင်းကင်ပေါ်၌
ခြေလွတ်လက်လွတ်ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

အသည်းထဲမှာတောင် အေးခနဲ၊ စိန်ခနဲ။

အခန်း (၁၆)

“ဒီခရမ်းနုရောင်လေး ဝတ်ပါလား နှင်းရဲ့၊ အသားအရေရဲ့ လိုက်တယ်”

သနပ်ခါးသွေးနေ့စဉ် သူက ပွင့်နေသော အဝတ်အစား သေတ္တာထဲမှာ အပေါ်ယံတွင် တင်ထားသော ခရမ်းနုရောင်ပေါ် မှာ ရွှေချည်ထိုးပန်းထိုးပွင့်များပါသည့် ဝတ်စုံကို ညွှန်ပြပြီး ဖြော လေသည်။

နှင်း သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက် သည်။

သူက ပြုံးပြီးပြီး လေသံနှင့်...

“အကောင်းနဲ့လည်း အကြံပေးရသေးတယ်။ လူကိုများ ကျွေးမနပ် လာကြည့်သေးတယ်။ ခင်ဗျားလေးက ဘယ်လိုလဲဗျ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ကိုညှို့နော်...သူများကို လိုက်စမနေနဲ့။ စိတ်တိုနေတာ နော်။ မထင်ရင် သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ကောက်ထုပစ်လိုက်မှာ”

“နို့...နေပါဦး၊ စောစောတုန်းကတော့ အစ်ကိုဆို၊ ခု ဘယ်နှယ် ကိုညှို့ ဖြစ်သွားရတာလဲ။ အမျိုးမျိုးပါလား...စောစော တုန်းကတော့ဖြင့် ချစ်လှချည်ရဲ့ဆို၊ ခု...ဘယ်နှယ် သနပ်ခါးတုံး နဲ့ ကောက်ပေါက်ချင်စိတ် ပေါ်သွားရတာလဲ”

သူက နှင်း မခံချင်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု စနေလေသည်။

နှင်းမှာ မျက်နှာထားကို ကြာကြာကြီး တည်တင်းထား၍ ရပေ။ ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာကို ဇွတ်အတင်း ထိန်းကာ...

“သွားစမ်းပါ ကိုညှို့ရယ်...နှင်း သနပ်ခါး ဖြောင့်ဖြောင့် ထိမ်းပါရစေ။ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ ကို ထွက်ခဲ့မယ်...ဟုတ်ပြီလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူက နှင်း၏စကားကို အလွယ်တကူ နားထောင်ကာ

ရှေ့ဘက်ခန်းဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

နှင်း သနပ်ခါးတုံးမှာ ကပ်ညှိနေသည့် သနပ်ခါးများကို လက်နှင့်သပ်ကာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

မှန်ထဲတွင် နှင်း၏မျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင်။ မနေ့က နှင်း၏မျက်နှာထက်တွင် သူသည် ဇွတ်အနမ်းပန်းတွေ ခြေချခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့သော အတွေ့အကြုံဆိုတာ နှင်းအတွက် စိမ်းသက်လွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာ ကွာသွားသည်နှင့် ချုံးပွဲချင့်တော့သည်။

သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုသော နှင်း၏ရှေ့သို့ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ထိုင်ချကာ...

“နှင်း...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ့်မှာ နှင်းကိုတောင် နမ်းခွင့် မရှိဘူးလား”

“မပြောနဲ့...သွား”

နှင်းမှာ ရှေ့တွင်လာထိုင်သော သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်သည်။ သူက နှင်း၏ ရိုက်ချက်များကို ကာဆီးခြင်းမရှိဘဲ ပြန်လည်ရိုက်ခြင်းလည်းမရှိဘဲ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်မိသွားပြီထင်တယ် နှင်းရယ်” ဆိုသည့်စကားက နှင်း၏ နှလုံးခုန်သံကိုတောင် တဒိတ်

နှင်းနှင့် တုန်ဟီးသွားစေသည်။ ငိုနေခြင်းလည်းရပ်၊ ထုရိုက်နေမှုလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

သူက နှင်း၏မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်၍...

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ် အကောင်းပြောတာ၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်မိသွားပြီထင်တယ်”

ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ရင်ဖွင့်နေတာလည်း မဟုတ်၊ မိလားဟု မေးနေတာလည်း မဟုတ်တော့ နှင်းမှာ သူ့ကို မည်သို့ ချစ်မိရမည်နည်း။

သူ့ကိုယ်သူတောင် ထင်သည့်အဆင့်ပဲရှိသေးသည့် သူ့ကို နှင်းက ဘာတွေများ လျှောက်လဲချက်ပေးရဦးမည်နည်း။

ကိုယ့်မှာလည်း ရင်ခုန်ရခက်၊ ရင်မခုန်ရခက်။

သူ၏ ရိုးသားမှုကို မြက်ဖျားနှင်း တစ်ထိုင်တည်း ချစ်သွားသည်။

သူကသာ နှင်းကို ချစ်တာ သေချာလား၊ မသေချာလား ဆိုမေးနေသည့်အချိန်တွင် နှင်း သူ့ကို ချစ်တာတော့ သေချာသွားသည်။

သူ့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ကတည်းက သူ့အပေါ်တွင် မသိတတ်သည့် ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်များ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

အနေကြာလာလေလေ သူ၏ ယောက်ျားပီသမှု၊ အားခွံ

သော မိန်းမတစ်ဦးအား ကြင်နာသိတတ်မှုများသည် နှင်းအား တဖြည်းဖြည်း ချည်နှောင်ထားခဲ့ရာမှ ခုတော့ နှင်း တစ်ကိုယ်လုံး ရုန်းထွက်မရအောင် တုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။

“ဟေ့...ခုထက်ထိ မပြီးသေးဘူးလား။ မှန်ကြီးလည်း ပေါက်ထွက်ကွဲနေဦးမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲပြင်ပြင် ဒီရုပ်က ဒီရုပ်ပဲ။ ပြင်မနေနဲ့...ဒီရွာမှာ မင်းကိုကြည့်မယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှ အိမ်နောက်ခန်းထဲတွင် အဝတ်အစားလဲနေသည့် နှင်း မခံချင်အောင် သူက လှမ်းအော်စလေသည်။

နှင်း သူ မမြင်နိုင်မှန်းသိသိနှင့် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်မိသေးသည်။

လဲလှယ်ဝတ်ဆင်မိသော အဝတ်အစားမှာ စောစောတုန်းက သူ လှသည်ဟုပြောခဲ့သော ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။

အသားဖြူဝင်းသော နှင်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံက ပန်တင်စွာ တည်ရှိနေပါသည်။

“တွေ့လား...ဒီရုပ်က ဒီရုပ်ပဲလို့ ပြောတာ မှားလို့လား”

အခန်းထဲမှ နှင်း ထွက်လာတော့ သူက နှင်း မခံချင်အောင် ပြောလေသည်။ သူ့အပြောနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သူ့မျက်လုံးတွေဆီမှာ ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့သော အကြည့်များ ပျော်ဝင်နေသဖြင့် နှင်း ကျွန်ုပ်

သွားသည်။

“လာ...လာ...နောက်ကျနေဦးမယ်။ မိန်းကလေးတွေများ တယ်ခက်တာပဲ။ ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုရှိပြီဆိုရင် ပြင်လို့ဆင်လို့ ကို မပြီးနိုင်တော့ဘူး”

“အို...ကိုယ်ဆောင်တဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်အချိန်ရောက်ရောက်ပေါ့”

နှင်း အိမ်တံခါးပိတ်နေရင်းမှ ဘုဘောက်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား မင်္ဂလာပွဲရှိရာ ရွာလယ်သို့ လှမ်းထွက်လာကြသည်။

သူ့ထံမှ စကားသံတိတ်သွားသဖြင့် နှင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ပျက်နေတာမို့...

“ကိုညို”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နှင်း ပြောတဲ့ထဲ အမှားပါသွားလို့လား”

“နှင်းပြောတဲ့ထဲမှာတော့ အမှားမပါပါဘူး။ ကိုယ်ကသာ ကောင်းကြောင့် အသိတရားတစ်ခု ရလိုက်တာ”

“ဘာများလဲ”

နှင်း သိချင်စိတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။ သူက နှင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို လက်ဆွဲကာ လက်ချောင်းတွေကို သူ၏ လက်ချောင်းတွေနှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို မင်္ဂလာပွဲကြီးကြီးနဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ပေးရသေးဘူးလေ”

“အို...ခုချိန်မှ ဒီစကားတွေ ဘာလို့ပြောနေတာလဲ ကိုညိုရယ်။ ခုမှ ထပြီး မင်္ဂလာပွဲပြန်လုပ်ပေးရအောင်လည်း နှင်းနဲ့ အစ်ကိုက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခိုးပြေးလာတဲ့ လင်မယားတွေမှ မဟုတ်ကြတာ”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ပါနဲ့...နှင်း အစ်ကို စိတ်ချမ်းသာတော့အောင် ညာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နှင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းက မမျှော်လင့်ဘဲ ဝန်းဒိုင်းဖြစ်သွားတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဆိုတာ နှင်းက ရချင်တာ မရလိုက်လို့ စိတ်လျှော့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နှင်းကိုယ်တိုင်လဲ ဒီဘဝကို ပျော်တယ်။ တတ်နိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ မတတ်နိုင်တဲ့ဘဝမှာ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့လည်း အပိုပဲလေ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ဝိုက်ဆံ့ကြည့်ပါလား၊ နှင်းတို့လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် အရင်းအနှီးထောင်မှာပေါ့”

“ဘာလုပ်ငန်းလဲ”

“သိဘူးလေ”

သူက နှင်း၏အဖြေစကားကြောင့် သဘောကျစွာ ပြုံးလေသည်။

ရွာလယ်တွင်ရှိသော မဏ္ဍပ်သို့ရောက်တော့ မင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်တက်ရောက် ချီးမြှင့်ပေးသူများ အတော်အသင့် ရောက်နေပါပြီ။

တောဓလေ့အလှူမို့ ဝက်သားတုံးကြီး လက်သီးဆုပ်အောင်နှင့် ထမင်းကျွေးသည့် မင်္ဂလာပွဲကြီး ဖြစ်သည်။

ဝက်သားကို အသားချည်းပဲ ချက်သည်။ ဝက်သားမစားသူအတွက် ငါးနှင့်ကြက်သား ချက်ပေးသည်။ ငါးကို ဆားသိပ်ချက်သည်။ ငါးပိတစ်ခွက်ရယ်၊ သရက်သီး ပင်မှည့်သီးရွက်၊ ခက်ပန်းပွင့်၊ သခွားသီး၊ ဂေါ်ဖီထုပ် အစရှိသည်များကို အတိုအလှည့် ပြင်ထားသည်။ အညာဓလေ့၏ မင်္ဂလာထမင်းတိုင်းမှာ ရောက်လာသည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်အများကို အစားအသောက် တောတော့ အမှန်ပင်။

မင်္ဂလာပွဲတွင် သတိုးသားနှင့်သတိုးသမီးတောင် နှင်းနှင့်သူတို့ စိတ်ဝင်စားခြင်း မခံရပေ။

တောကလူတွေသာ မြို့တက်သည်ဟု ကြားဖူးကြသည်။

မြို့ကလူက တောတွင် ဆင်းနေသည် မကြားဖူးသောကြောင့် ရွာသူရွာသားတို့၏အမြင်တွင် နှင်းတို့စုံတွဲမှာ လူထူးလူဆန်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ထည့်စားနော်...မလေး၊ ဒီလို အစားအစာဆို မြို့မှာတော့ စားရခဲတာပေါ့။ မြို့မှာဆို ဒီလို ထမင်းကျွေးတဲ့ အလှူဆိုတာ မရှိသလောက်ကို ရှားနေပြီလေ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီဆို ဘာကျွေးမှာလဲ မေးကြည့်...လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်၊ ကော်ဖီနဲ့မုန့်။ တချို့ မင်္ဂလာပွဲများကျတော့လည်း ရေခဲမုန့်တောင် ကျွေးသေး။ ကျုပ်တို့ကတော့ မင်္ဂလာပွဲသွားရင် ထမင်းကျွေးတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မဟုတ်ရင် လှည့်စောင်းတောင် မကြည့်ပါဘူးအေ”

အမေကြီးတစ်ယောက်က နှင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ဘေးတွင် လာထိုင်ပြီး ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးရင်း စကားဆိုလာသည်။

ထမင်းစားပြီး မင်္ဂလာစနိုးမောင်နှံကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှင်းတို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ပြန်ခဲ့ကြရင်း ဘာရယ်မဟုတ် နှင်းနှင့်သူ မုန့်တိုင်ဆည်တာပေါင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

မုန့်တိုင်ဆည်သည် မိတ္တီလာနယ်တစ်ဝိုက်တွင် နာမည်ကြီးသည့် ဆည်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ရွာထဲတွင် သောက်သုံးရေအတွက် ရေချိုးတွင်းရှိသော် ဆည်း ချိုးဖို့နှင့် နွားအတွက် သောက်သုံးရေကိုမူ ဤဆည်ကြီးအတွင်းတွင် လှည်းနှင့် လာတိုက်ရပါသည်။

ရွာထဲက တချို့သော မိသားစုတွေက ညနေ နေစောင်းပြီဆိုလျှင် ဆည်ကြီးနံနားတွင် ရေချိုးခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်းများကို ခြံလုပ်ကြသည်။

ကိုညှို့ကမူ နှင်းအား ဆည်တွင် ရေလာချိုးခွင့်မပေးပါ။ သယ်လောက်ထိ အဖော်ကောင်းကောင်း ချိုးခွင့်မပေး။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ယောက်ျားလေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဆည်တွင် ရေသွားချိုး။

လှည်းမကောင်းတတ်သောအခါက ရွာထဲက အခကြေးငွေအဖြစ် ရေစည်လှည်းတိုက်သူအား ပိုက်ဆံပေး၍ အိမ်တွင် ရေငိုစားသည်။ ထိုရေကိုသာ ချိုးရသည်။

“နှင်း”

“ရှင်”

“ဒီလိုအချိန်တွေဆိုတာ နောက်တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့မင်းအတွက် အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေကြရမယ့် ကာလလေးပဲ”

“.....”

သူ ဘာကို ဆိုလိုချင်မှန်းမသိသဖြင့် နှင်း ငြိမ်သက်စွာ

နားထောင်သည်။ သူက စကားဆက်သည်။

“နောက်ဆို ကိုယ့်လက်ကိုတွဲပြီးမင်းက ကိုယ့်လက်ကို ချိတ်ပြီး ဒီလိုသာယာတဲ့အချိန် မရနိုင်တော့ဘူး။ ခု အခွင့်အလမ်း ပေးတုန်း ချိတ်...အင့်”

“အို...လူလည်ကြီးပဲ”

စကားကောင်းပြောနေလို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေတုန်း ရှိသည်။ သူက အရွှန်းဖောက်၍ လက်ကို တကယ်ပေးလေသည်။ နှင်းမှာ သူ့လက်မောင်းကို ရှက်ကိုးရှက်ကား လိုက်ရိုက်မိသော်လည်း သူ ကျွေးပေးသောလက်တွင် သူ့လက်ကို ချိတ်တွဲလိုက်သည်။

“ကိုယ်လည်း ဒီအခြေအနေလေးကို တစ်သက်မမှေ့ဘဲ နောက်ဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီး လုပ်ဖူးအိမ်ထောင်ဦးစီး...သားတွေ သမီးတွေပါ ရှိလာရင်”

“ကိုညို့...ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

နှင်း မျက်နှာနီရဲသွားကာ သူ့လက်မောင်းတွင် ချိတ်တွဲသော ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ။

“ကိုယ့်အဆင့်ကျော်ပြီး ပြောနေတယ်လို့ မင်း ထင်ထား ထင်မယ်။ ဟုတ်တယ်...ကိုယ် အဆင့်ကျော်မိတယ်။ မင်း ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်...နှင်း”

“ရှင်”

ရည်းစားစကားမပြောခဲ့တုန်းကလည်း မပြောလို့ ပြောပြန်တော့လည်း ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့်။ ဘာစကားပလ္လင်မှမခံဘဲ ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သောအခါ သူ ဘာပြောမလဲ၊ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ငြိမ်နေသော နှင်းမှာ နီရဲထူပူသွားသော မျက်နှာကို ဘယ်နားဝှက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစကားသည် သူ့ထံပါးမှ နှင်း အကြားချင်ဆုံးစကား တစ်ခွန်း ဖြစ်၏။

အခန်း (၁၇)

“ဆိုပါဦး...ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ လျှိုလျှိုဂှက်ဂှက် လုပ်ခိုင်းရတာလဲကွ”

စားသောက်ဆိုင်၏ သီးသန့်ခန်းထဲသို့ရောက်မှ ညှို့တေးဆီခေါင်းတွင် ခပ်ငိုက်ငိုက် စောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို ချွတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

အောင်ဒင်က သူ့ဘေးသို့ လျှောက်လာကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်ပြီး သီးသန့်ခန်း၏တံခါးကို ဂျက်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ စောစောတုန်းက ထိုင်သောခုံတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

ညှို့တေးသံလည်း အောင်ဒင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်ထိ လျှိုလျှိုဂှက်ဂှက် လုပ်နေတာတောင် သူတို့ ခင်းရဲ့အရိပ်အယောင်ကို တွေ့သွားနိုင်တယ်...မောင်”

“ဘာလဲ...ဦးမိုးသောက်တို့လား”

“ဘယ်ကလဲ...ဦးမိုးသောက်တို့ရမှာလဲ...ခု ခင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ထဲမှာ ဦးမိုးသောက်တို့လူတွေအဖြင့် နောက်ထပ်လူတွေပါ တိုးလာပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

သူက အလေးမထားသလိုဟန်နှင့် ကြက်သားကြော်ကို အချဉ်ရည်ထဲတွင် နှစ်ကာ ဝါးစားရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေရှိရမှာလဲ...မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ ခဲအိုတော်ပေါ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး...မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ ခဲအိုတော်က ငါ့ဆီမှာ နှင်းရဲ့မှန်း သူ ဘယ်လိုသိတာလဲ အောင်ဒင်...ငါ့ဆီမှာ နှင်းရှိတာ သူ့ခဲအို မပြောနဲ့၊ ဦးမိုးတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး”

ညှို့ တူနှစ်ချောင်းကို ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်တင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

သူ့ဆီတွင် နှင်းရှိကြောင်း အောင်ဒင်နှင့် ကာယကံ့မုင် သူတို့နှစ်ဦးမှလွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်။

အောင်ဒင်ကတော့ ပြောပြမည့်လူ မဟုတ်။ ဖြစ်နိုင်တာက တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွဲ၍ မြင်တွေ့သွားတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူတို့ မသင်္ကာသော အောင်ဒင်၏နောက်မှ လိုက်ရင်း သိသွားခဲ့တာလား...တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပင်။

“အဲဒီလူက ကိုစိုးကို ရန်သွားလုပ်တာကွ”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ဘာဆိုင်မှန်း မဆိုင်မှန်း မသိဘူး၊ နောက်တစ်ရက်ရောင် တော့ ကိုစိုးက ငါ့ဆီ ရောက်လာတော့တာပဲ။ နောက်ပြီး သူ သိထားတာ မှန်မမှန်၊ ငါ့ကို ဇွတ်အစ်အောက်နေတော့တာပဲ”

“သူ သိထားတဲ့ကိစ္စဆိုတာက ဘာကိစ္စမှာလဲ။ ငါနဲ့နှင်းနဲ့ ကိစ္စလား”

“အေးပေါ့ကွာ...မင်းနဲ့ မြက်ဖျားနှင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တကယ် အတူတူရှိနေမနေပေါ့”

“မင်းက ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်တာလဲ”

“ငါလား...မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီလည်း တစ်ခါမှ ရောက်မလာခဲ့ဘူးလို့ ငြင်းလွှတ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုစိုး ငါ့ကို ကြည့်တဲ့ပုံက သိပ်ပြီး သင်္ကာမကင်းတဲ့ပုံစံပဲ”

“ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ...သူ မသင်္ကာလည်း ငါတို့ကို ဘာမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုစိုးက မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ခဲအို လာပြောတဲ့ကိစ္စအပြင် မင်း ဘာမပြော ညာမပြောဘဲနဲ့ ပျောက်သွားတာ၊ အဲဒီလို ပျောက်သွား တဲ့အချိန်ကလည်း မြက်ဖျားနှင်းနဲ့ တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း ဆိုတာ သိနေရာကနေ သံသယရှိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

အောင်ဒင်၏ သုံးသပ်ချက်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။

သူ့မှာ ညတွင်းချင်းပင် နှင်းကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့ရသဖြင့် ကိုစိုး ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ခဲ့ရ။

(၇၈)လမ်းပေါ်က ကိုယ့်အိမ်ကိုလည်း ပြန်ဖို့ အဆင်မပြေ။ သူပျောက်လျှင် ကိုစိုးက ဦးသစ်ဆီ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လှမ်းမေး လိမ့်မည်။ သူက အောင်ဒင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခရီးထွက် သွားသည် ပြောခဲ့သဖြင့် အောင်ဒင်ဆီသို့ သွားလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက အောင်ဒင်၏ အိမ်သော့များ သူ့ထံ တွင် ရှိနေခြင်းက ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူက အားလုံးက အလိုရှိနေခဲ့ပြီလား။

“ဦးမိုးသောက်ကိုယ်တိုင်လည်း ရောက်လာတယ်”

“ဘာ...မင်းဆီကို ဦးမိုးသောက်ကိုယ်တိုင် ဟုတ်လား... အောင်ဒင်”

“ဟုတ်တယ်...အစပိုင်းက ချောသလိုလိုလေသံနဲ့ပေါ့။
ငါကလည်း အဲဒါတွေ ကြိုမြင်ထားလို့ မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ထား
သမျှ ဘာမှ မှတ်တမ်းမထားဘဲ အခု စစ်ချင်ရင် ဖုန်းလည်း
စစ်လို့ရတာ တိုးပေးလိုက်တာ”

“မင်းကတော့ စံပဲ”

“မင်းကတော့ စံပဲလုပ်မနေနဲ့၊ ဦးမိုးသောက်က မလွယ်ရ
တဲ့ကြားထဲ...နှင်းရဲ့ခဲအိုက်စွ ပေါ်လာတော့ ငါ့မှာ ခေါင်း ဆင်
နှင်းခဲရသလိုပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ငါ ဘယ်သွားလဲ
ငါ ဘာလုပ်လဲ...အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နေကြတာပဲ။ ငါ့မှာ
ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်တောင် ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး မသွားနိုင်ဘူး။
မင်းပထွေးအကြောင်းလည်း မင်း သိသားနဲ့”

“တော်စမ်းပါ... အဲ့ဒီဘိုးတော် ဘယ်လောက်ထိ
တော်တော်...ငါ အိပ်နေသလောက်ပဲရှိတယ် အောင်ဒင်။ ခုလည်း
ငါ့အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်တော့မှာ။ မကြာခင် ရက်ပိုင်းလေး
အတွင်းပဲ လိုတော့တယ်ဆိုပြီး ဘိုးတော်က ငါ့ကို အလွတ်မပေး
နိုင်တာ”

“အင်း...ဒါလည်း ပါမှာပေါ့။ မင်းရဲ့မွေးနေ့ကလည်း
မကြာခင်ရောက်တော့မှာပဲဟာ...ဒါနဲ့ မင်း တောင်ကြီးမှာ
လုပ်မယ့် မွေးနေ့ကို သွားဖြစ်မှာလား။ နှင်းကိုကော မင်း

အကြောင်းတွေ ပြောပြီးပြီလား”

အောင်ဒင်အမေးကြောင့် ညှို့ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

သူဟာ ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျားဇာတ်ထုတ်ထဲကကဲ့သို့
ဖာတစ်လုံး ပခုံးပေါ်တွင်တင်ပြီး ချစ်သူအစစ်အမှန်ကို လိုက်ရှာ
နေသူနှင့် တူနေသည်။

သူ့အတွက် ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားဆိုတာ မရှားပါးလှ
ပါ။ ချစ်သူကောင်း ဇနီးမယားကောင်းကသာ ရှားပါးလွန်းနေ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နှင်းသည် သူ့ဆီက ဘာဆိုဘာမှ မမက်မောဘဲ သူ
တစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြတ်နိုးနေခြင်းသည် သူ့အတွက်
ဗျားစွာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေမိပါသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပွင့်လင်းသော ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ရှိ
သွားပေမယ့် သူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကိုတော့ နှင်းအား ဘာဆို
ဘာမှ မပြောပြရသေးပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြောပြရလောက်အောင် သူ
မိသားစု၏ အရေးအခင်းမှာ သာယာနေသည်တော့ မဟုတ်။

သူ့မှာ မိသားစုအရေးအခင်း ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းရမည့်
ကိစ္စ အများကြီး ရှိသေးသည်။

သူမိခင်သည် သူ အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်လျှင် သူ့အား

အမွေအားလုံး လွှဲပြောင်းပေးမည်။ အကယ်၍ သူ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ကွယ်လွန်သွားလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာများအား လှူတန်းမည်။ ဆိုးသွမ်းလျှင်တော့ ပထွေးဖြစ်သူ ဦးမိုးသောက် အား လွှဲပြောင်းပေးမည်ဆိုသော စကားက ဘယ်လောက်ပဲ ငွေကြေးကို မကြိုက်ပါဘူး ပြောနေခဲ့ခဲ့ ငွေကြေး၏ ပြုပြင်မှုကို လူတွေက ခံခဲ့ကြရသည်။

ယခင်က ဦးမိုးသောက်သည် ယခုကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဖေဖေ ရှိကတည်းက အိမ်တွင် ဝင်ထွက်သွားလာနေသောသူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေအတွက် သူငယ်ချင်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတွက် ကြောင့် ဖေဖေတွင် အတွင်းပစ္စည်းက ဘယ်လောက်၊ အပြင် ပစ္စည်းက ဘယ်လောက်ရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို သူ သိသည်။

သူငယ်ချင်းအပေါ်တွင် စိတ်ရင်းမှန်သော ဖင်က သူငယ် ချင်းအား ဘာမဆို ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကပဲ လူယုံသတ်လို့ ဖခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

“ဟိုနေ့ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးနေပြီမဟုတ်လား။ ကာယကံရှင် မင်းက မသွားလို့က မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ငါ သွားမှာ”

“ဟင်... အဲဒီပွဲ မင်း ရောက်အောင်သွားတာတော့ ဟုတ်

“ဟို... ဒါပေမဲ့ နှင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့မှာလဲ”

အောင်ဒင်အမေးက ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာ။ အစစအရာ

“သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်သော နှင်းအတွက် သူကတော့...”

“မင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“ဘာ”

အောင်ဒင်၏ အော်သံကို ညှို့တေးသံ မကြားချင်ယောင် အောင်နေခဲ့လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သူ မရှိလျှင်တောင် နှင်းဟာ သူမဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဘာကကြီးကို ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူ သိနေခဲ့သည်လေ။

အခန်း (၁၈)

“အစ်ကိုဘာသာ စားပါ”

“နှင်းပဲစား...ကိုယ်က ဘာနဲ့စားစား ဖြစ်တယ်”

“နှင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း စားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကြက်သားတုံးမှာ ဟိုဘက်ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ပြေးလိုက်နှင့်ရှိရာ စကားပြောတတ်သူဆိုလျှင် စိတ်စော့ဆိုးပေတော့မည်။

နောက်ဆုံး...

“ကဲ...ကဲ...တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားမယ်...ဟုတ်ပြီ”

သား”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မှ ဇာတ်လမ်းက ပြတ်တော့သည်။

ကြက်သားတုံးကို နှစ်ခြမ်းခြမ်းကာ သူ့ဘက် တစ်ခြမ်း၊ နှင့်ယုံဘက် တစ်ခြမ်းထည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

ချစ်စခင်စကာလတွင် ဘာမဆို ကြည်နူးစရာဖြစ်နေတော့သည်။

နှင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။ နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လင်မယား နှစ်ယောက် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေခဲ့ကြတော့ အတန်ကြာ။

မကြာခင်မှာပဲ ပွင့်လင်းသော ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က နှုတ်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

နှင်းကတော့ အစ်ကိုထက် ပိုသည်ဟု ပြောတော့...

“အစ်ကိုက ပိုတယ်”

“နှင်း ပိုပါတယ်”

“ကိုယ်က ပိုပါတယ်ဆို”

“နှင်းက ပိုချစ်ပါတယ်ဆို...အစ်ကိုကလဲ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူက ပိုချစ်တယ်၊ ငါက ပိုချစ်တယ်၊ ငြင်းကြခုန်ကြပြန်သည်။ ဤတွင် ယောက်ျားလေး ဖြစ်သော အစ်ကိုက လူလည်ကျ အနိုင်ပိုင်းတတ်ပုံက မုန်းစရာ။

“ကဲ...ဒီလောက်တောင် ပိုချစ်တဲ့သူက ကြာကြာ နမ်းကြေး...အစ်ကိုက ပိုချစ်ကြောင်း အရင်ဆုံး သက်သေပြရ မလား”

“ဟင်...အစ်ကို လူလည်ကျပုံကြီးက မုန်းစရာကြီး... ဟွန်း”

အစ်ကိုရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့်ထုကာ နှုတ်ခမ်းဆူ၍ပြော တော့ အစ်ကိုက နှင်း၏ကိုယ်ကို သူ၏ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တဟားဟား အော်ရယ်တတ်ပြန်သည်။

ချစ်သူခင်ပွန်းနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေချိန် အစ်မလည်းမှေ အရင်က ခံစားခဲ့ရသော ကာလတွေကိုလည်းမှေ၊ ကိုကိုကြီးကို လည်း မှေဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုသည် ခဏတာလို့ သိမှမသိခဲ့။

“နှင်း...ဝပြီလား”

“အင်း...အစ်ကို ဝအောင်စားပါ၊ နှင်း ထိုင်စောင့်မိ မယ်”

စားလက်စ ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်တော့ အစ်ကိုက ထမ်းမေးသည်။ နှင်း ထမင်းပန်းကန်ကို ဆေးထားနှင့်ပြီး အစ်ကို အနေသည့် စားပွဲဝိုင်းမှ မထသေးဘဲ...

“အစ်ကို”

“ဟင်”

“နှင်း...အစ်ကိုကို ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့”

“တစ်ခုမကဘူး...အခုတစ်ရာ ပြော”

“ရော်...အစ်ကို ပြောမလို့ပါဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ...ပြော...ပြော...ဘာပြောမလို့လဲ”

နှင်း၏စကားကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်ဖို့ ပြင်လိုက် ခုပုတ်နေသော နှင်း၏မျက်နှာမှာ အချိုးကျသွားကာ သူ၏ အိပ်အကဲလည်း ကြည့်ရသေးသည်။

တစ်ခါက နှင်း ဆွဲကြိုးကိုရောင်း၍ ဝါးကြမ်းခင်း လဲချင် သယ်ပြောတုန်းက နှင်းကို ဒေါသ မဖြစ်စဖူး ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ သူ၏ ခေါသကို နှင်း ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ နေသာရဲ့လား တစ်ချက် ကြည့်ရသေး၏။ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကို ကြည့်နေသဖြင့် အစ်ကိုက...

“ဘာပြောမလို့လဲ...နှင်း၊ ဘာလဲ...နှင်းမှာ”

“ဘာလဲ...မျက်နှာကြီးကလဲ”

နှင်းမှာလို့ပြောပြီး မျက်နှာက မချိုမချင် ဖြစ်သွားကာ နှင်း ကြားသာရုံ...

“ရင်သွေးရှိနေပြီလားလို့”

“ဟယ်...ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ...အစ်ကို မကောင်းဘူး အစ်ကို မကောင်းဘူး...ဘယ်လိုလုပ် ရှိဦးမှာလဲ”

“သိသားပဲ”

“ဟင်...သိသိကြီးနဲ့ မေးတာ၊ အဲဒီအကျင့်မကောင်းလို့ မဟုတ်လား။ ဟွန်း...မျက်နှာကြီးကလည်း အမြင်ကတ်ချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ပြောကို မပြောချင်ဘူး”

“နှင်းကြောင့်လေ”

“အစ်မာ...နှင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

လူကိုပါ တရားခံထဲ ဆွဲထည့်နေတော့ နှင်း မျက်လုံးပြူး၍ မေးလိုက်သည်။

“ကဲပါ...ဒါတွေ ထားပါဦး၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို... ဘာလဲ”

“အစ်ကို နှင်းကို မဆူရဘူးနော်”

“မဆူပါဘူး...အစ်ကိုက နှင်းကို အလကားနေရင်း ဆူငေါက်နေတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးလူကြီး ဟုတ်လို့လား”

“ပြီးတော့ စိတ်လည်းမဆိုးရဘူး”

“စိတ်လည်းမဆိုးဘူး၊ ဆူလည်းမဆူဘူး၊ ဒီလောက်ထိ ကောင်းပလ္လင်ခံနေရအောင် နှင်း ဘာလုပ်ထားတာလဲ။ ကိုယ် မသိ အောင် ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

နှင်း ဘာမှမပြောသေးဘဲ ကိုညှို့ ပြီးသွားပြီဖြစ်သော ထမင်းပန်းကန်ကို ယူဆေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက် ဆို လက်သုတ်ပဝါနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ထ...”

“ဘယ်လဲ”

“လာပါ...ရှေ့ကို”

နှင်း ကမ်းပေးနေသောလက်ကို ဆွဲကိုင်၍ အစ်ကိုက ဆလိုက်သည်။ သူ့အား အိမ်ရှေ့ခန်းက အခန်းထောင့်ဆီသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။

စောစောတုန်းကမှ ပြန်လာသူမို့ ထိုအိမ်ထောင့်တွင် မည်သည့်အရာရှိသလဲ အစ်ကို လှည့်မကြည့်အားတာ နှင်း တွေ့ခဲ့ သည်လေ။

ထို့ပြင် ထိုအရာဝတ္ထုအား စောင်ကြီးနှင့် အုပ်ထားသဖြင့် သတိမမူမိတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

“ဒီမှာကြည့်”

“ဟင်”

“ဒါ...ဒီအပ်ချုပ်စက်ကြီးက”

စက်ပေါ်တွင် ဖုံးထားသည့်စောင်ကို ဖယ်လိုက်ချိန် မြင်လိုက်ရသော အပ်ချုပ်စက်ကြောင့် အစ်ကို မျက်မှောင်ကြွေး၍ မေးလေသည်။

နှင်း အစ်ကိုကို ချောသလို ပြုံးပြကာ...

“ဟိုလေ...နှင်း ဝယ်ထားတာ”

“ဘာ...ဝယ်ထားတာ ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုပဲ ဒေါသမဖြစ်ဘူးဆို...မအော်နဲ့လေ”

“နေပါဦး...မြက်ဖျားနှင်း၊ မင်းက ဒီစက်ကို ဘာလုပ်လဲ ဝယ်ရတာလဲ။ ဘာအတွက်လဲ...အလှပြဖို့သက်သက်တော့ မဝယ်မယ် ငါ မထင်ဘူး”

“အစ်ကို”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အမေးခံရသည်။ နှင်း ဒေါသရိပ်လွှမ်းနေပြီဖြစ်သော ကိုညို၏မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်မကြာရ။ သူ၏ရင်ဘတ်တွင် အကြည့်ပို့ထားကာ...

“နှင်း စက်ချုပ်တတ်တယ်လေ...ဒီတိုင်း အိမ်မှာ ထိုင်မယ့်အစား ဝင်ငွေလေးတစ်ခုခု ရအောင်”

“တော်စမ်း...မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ဒီစက်ကို ဆွဲကြီးရောင်းပြီး ဝယ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ မင်း ဒါကို ရောင်း

ရဲ့လား၊ မရောင်းသင့်ရဲ့လား။ မင်း ငါ့ကို တိုင်ပင်ခဲ့လား”

“တိုင်ပင်ရအောင် အစ်ကိုက ရောင်းခိုင်းမှာမှ မဟုတ်ဘာ”

“အေး...ရောင်းခိုင်းမှာ မဟုတ်မှန်းသိသိနဲ့ မင်း ရောင်းခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလဲ...မြက်ဖျားနှင်း၊ မင်းမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှစ်ခု တိုးပွားချင်စိတ် မရှိဘူးလား။ သူများမိန်းမတွေမှာတော့ ငိုနေတဲ့ပစ္စည်းကို တစ်ခုက နှစ်ခု တိုးပွားချင်ကြတယ်။ မင်းကတော့ ရှိနေတဲ့ပစ္စည်းတောင် တန်ဖိုးမထားဘဲ ရောင်းပစ်တယ်”

“.....”

“ဘာလဲ...မင်းဘဝက စက်ချုပ်မှ ထမင်းစားရမယ့်ဘဝ ရောက်နေပြီလား။ ငါက မင်းကို အပ်တဲ့ငွေက ထမင်းစားရလောက်အောင် မရလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းကို အဲဒီလို မခွပ်ခွဲပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကနေ နှစ်ခု ဖြစ်ချင်စိတ် နှင်းမှာ မရှိဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

စွပ်စွဲချက် ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် မြက်ဖျားနှင်း လက်တကာကာနှင့် ပြောမိ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ နှင်း၏ တောင်းပန်စကားကို ကြားသော်လည်း နည်းနည်းသော်မျှ ပြေး

သွားခြင်း မရှိ။

နှင်းအား မျက်ခုံနှစ်ခု ဆက်လုနီးပါး မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေပုံက ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

“သွား... ဒီပစ္စည်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ထမ်းပြီး လိုက်ပို့မယ်မင်း ဘယ်ကဝယ်တာလဲ။ ပြန်သွားပို့မယ်... လာ”

“အစ်ကို”

“ဆွဲကြိုးက ဘယ်မှာရောင်းခဲ့တာလဲ”

သူက နှင်း၏ခေါ်သံကို ဂရုမစိုက်။ စက်ကို ဆွဲမဖို့ ကြိုးလေရာ နှင်း သူ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူက နှင်း၏လည်တိုင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ မေး၏။ နှင်း မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲ ချကာ...

“စက်ချုပ်တဲ့ အစ်မကြီးဆီမှာပဲ အစ်ကို... သူက ပြန်မအမ်းနိုင်လို့... နောက်ပိုက်ဆံရှိမှ”

“တော်တော် ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းမ... သူများ လိမ်ညှာသွားရင်တောင် သွားပြီးပြီးနဲ့ ငြိမ်ခံနေမယ့်သူ”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဂလုံ... ဂလွမ်”

စက်ဖုံးကို ပစ်ချကာ စက်အိမ်ကို စက်ခုံမှ ဖြုတ်ဖို့ ကြိုး

ခေလောကြောင့် နှင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။

နှင်း၏စေတနာတိုင်းကို သူ ဘာကြောင့် အသိအမှတ်မပြုခဲ့သနည်း။

သူတောင် ဒီအိမ် သာယာဝပြောရေးအတွက် ကြိုးစားနေချိန်မှာ နှင်းဘက်က တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဝင်ငွေရအောင် ကြိုးစားခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။

နှင်း သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ အိပ်ရာထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ စက်ဖုံးကို သယ်ပြီး နောက်က လိုက်ခုံ”

“မလိုက်ဘူး... ရှင် ပြန်ပို့ချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ရှင် ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အားလုံး ပြန်ပို့နိုင်ရင်ပို့၊ မပို့နိုင်ရင် ပို့မနေနဲ့”

အိပ်ရာထဲမှ နှင်း အော်ပြောတော့ သူထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။ နောက်... ခဏကြာတော့ ပစ္စည်းဆွဲသံတွေ ဝါးကြမ်းခင်း၏ တကျိုကျို မြည်သံများ သံစုံထွက်လာသည်။

ကြည့်ရတာ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုပစ္စည်းတွေ ပြန်ပို့ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်မည်။ နှင်း စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ထွက်လည်းမကြည့်။ ကူလည်း မကူညီပေ။

အခန်း (၁၉)

“နှင်း”

“.....”

“နှင်း...ထက္ကာ...ကိုယ် ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာတယ် ပြင်ပေးကွာ”

သူ့ကို ကျောခိုင်း၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ငြိမ်သက်နေသည့် နှင်းကို သူ ခေါ်သည်။ နှင်းက မကြားချင်အောင်ဆောင်ကာ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့။ ဒီတော့ နှင်း ပြောခဲ့သည့် လူလည်ကြီးက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ အလုပ်တစ်ခု နိုင်လိုက်သည်။

အဝတ်ချုပ်စက်ကို ပြန်သွားပို့ကာ ဆွဲကြိုးပြန်တောင်းခဲ့သော သူ့ကို စက်ချုပ်စက်ပိုင်ရှင်က မကျေနပ်။

တစ်ကျပ်သားဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် သာနေစက်ချုပ်စက်တစ်လုံး လဲလိုက်ရသလိုဖြစ်တော့ ဘယ်သူ မပျော်ဘဲရှိနေမည်နည်း။

သို့သော် ဒီရွာသူကြီးကတောင် သူ့ကို စဉ်းစားပေးထားသည်ဆိုတော့ ထိုသို့ မလုပ်ရဲ။ ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ပေးချင် ပေးချင်နှင့် ထုတ်ပေးနေရသဖြင့် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်သောင်းတန်ငါးရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ရှေ့...ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် နစ်နာသွားစရာဘာမှမရှိလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောသော သူ၏စကားကို အမျိုးသမီးကြီးသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပိုက်ဆံ (၅)သောင်းကို ကပ္ပာကယာ လှမ်းဆွဲယူကာ ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဆွဲကြိုးက ရွှေအကျစ်ဖြစ်တာမို့ တန်ဖိုးမနည်းလှသလို လောကတံသီးကလည်း ကျောက်ပါတာမို့ တန်ဖိုးဖြတ်၍ ရသေးသည်။

ထိုနေ့က သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နှင်းသည် သူ့ကို စကားလည်းမပြော၊ အိပ်ခန်းထဲက မထွက်။

ညဘက် အိပ်တော့လည်း သူ့ဘက်ကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်သည်။ သူက ခါးပေါ် လက်တင်လည်း ဆွဲဖယ်သည်။ ပခုံးပေါ် လက်တင်လျှင် ပုတ်ချသည်။

သူကလည်း သူမ မကြိုက်သည့်ကိစ္စကို လုပ်ထားသူနဲ့ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ယခုလို အပြုအမူမျိုး တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ကြည်ကြည့်ပါလား။

ကတ်ကတ်လန်အောင် ရန်တွေ့တာကို ခံရမည်။

တစ်ရက်ကနေ နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ကနေ သုံးရက် ဖြစ်လာသောအခါ ညှို့မှာ စိုးရိမ်လာသည်။ လူလေးနှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းသာရှိသော အိမ်လေးထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောခွင့် မရသောအခါ ညှို့၏ မနေတတ်တော့။

အချိန်ပြည့် အိပ်ရာထဲတွင် ခွေနေသော သူမက အခန်းပြင်သို့ ထွက်အောင် အလုပ်တစ်ခု ပေးလိုက်သည်။

သူကသာ စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးမည်။ သူ စားသောက်ဖို့အတွက်ကိုမူ သူမ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မညည်းမည။ ချက်ပြုတ်ပေးတတ်သည်။

ယခုလည်း သူမ၏ကျောတွင်ရှိသော သူ့ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ညှို့ ပြုံးကာ သူလည်း ထွက်လိုက်သည်။

“တာလုပ်တာလဲ...ထည့်ပေးပြီးပြီလေ”

“အတူတူစားမယ်”

“မစားဘူး...ဇိုက်လည်း မဆာဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်စားတာကို ထိုင်ကြည့်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဘာလို့ ထိုင်ကြည့်ရမှာလဲ။ လုံးဝပဲ... ခမ်းချင်းဆုံတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စားချင်စား၊ မစားချင်နေ”

သူ့ကို သူမဘက်က တစ်ခါမှ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် မလုပ်ခဲ့တာမို့ ယခုအပြုအမူသည် သူ့အတွက် ဆန်းသစ်နေသည်။ သူမသည် နှုတ်ခမ်းဆူ၍ ဆူပုတ်ပုတ်ဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြင့် သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် လုံးဝ မကြည့်။ အိပ်ခန်းဝတွင် သူမအခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍မရအောင် ထရုံဘောင်ပေါ်တွင် ထောက်ထောက်ကာ တားဆီးထားသည့် သူ့ကို မကျေမနပ် စူးစူးချိတ်ချိတ် ကြည့်ကာ...

“တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်...ဖယ်ပါ”

“တစ်ယောက်တည်း နေချင်ရင် ဘာလို့ အိမ်ထောင်ပြုနေသေးလဲ။ ကတုံးတုံးပြီး ဘွားသီလဝတ်ပါလား”

“လွတ်...ဖယ်...နော်...ဝတ်မှာ၊ ခု သွားဝတ်မှာ။ နိုင်သာ ခွင့်ပြုရင် ဝတ်မှာ”

“ဘာလဲကွာ...တရုတ်ရင်နဲ့ နာကြားပြင်းကတ်လာပြီ။ ကိုယ့်ကို မင်းထက် အငယ်များမှတ်နေသလား။ လူကြီးကို မလေးမစားနဲ့ကွာ”

သူက ဖြတ်၍ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဇွတ်တိုးဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေသော နှင်း၏ကိုယ်လုံးကို သူက အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍မရအောင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း တားဖက်၍ ပြောလေသည်။

နှင်း သူ၏လက်တွင်းမှ အီးလေးခိုကာ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း...

“အကြီးက အကြီး ပီပီသသ နေပါလား။ ဘာလို့ သူတစ်ဖက်သားအပေါ် မကြည့်တတ်တာလဲ။ နေရာတကာ သူ့စိတ်ပဲ။ သူလုပ်ရရင် ကောင်းတယ်။ သူများလုပ်ပြီဆိုရင် အပြစ်မြင်တယ်...အီး...ဟီး...ဟီး”

သူ့လက်ထဲကလည်း ရုန်းထွက်၍မရ၊ နဂိုကတည်းက နှုတ်ရေးမကြွယ်သူဖြစ်ပြန်၊ သူ့ကို ထိရောက်အောင်လည်း ရန်မထွေနိုင်သောအခါ သူ့လက်ထဲတွင် သူမက ဟီးခနဲ ငိုချနေသည်။

ဤတွင် ဗျာများသွားရသူမှာ ညှို့တေးသံ ဖြစ်သည်။ သူကလည်း သိပ်ချောတတ်သောကောင် မဟုတ်သဖြင့် ဝှေ့တော့ အတော်ကျသည်။

“စက်ချုပ်စက်ကိစ္စ ခုထက်ထိ မကျေနပ်သေးဘူးလားကွာ။ မင်းကို ဘာအလုပ်မှ မလုပ်စေချင်လို့ တားနေတဲ့ ကိုယ့်စေတနာကို မင်း နည်းနည်းမှတောင် အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူးလား။ နည်းနည်းလေးမှ သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“အခိပွာယ်မရှိတဲ့ ဆင်ခြေတွေ မပေးပါနဲ့။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကလေးကလည်း ကလေးအလျောက်၊ လူကြီးကလည်း လူကြီးအလျောက် အလုပ်လုပ်နေရတာပဲ။ တွန့်မလည်း အလုပ်မရှိဘဲ မနေတတ်ဘူး။ အဲဒီလိုနေရတာ ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် လူညွန့်တုံးသလို ခံစားရတယ်”

“နေပါဦး...အလုပ်မရှိဘူးလို့ ဘာလို့ပြောနေတာလဲ။ မီးဖိုထဲမှာ တကုတ်ကုတ်နဲ့ ချက်ပြုတ်နေတာ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလုပ်၊ နှစ်ယောက်စာ အဝတ်လျှော်နေတာ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီမှာ စကားကို ကတ်သတ်ပြောမနေနဲ့။ အဲဒီလိုဟာတွေကို အလုပ်လို့ သတ်မှတ်ရင်လေ ဘယ်အိမ်ရှင်မမှ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေဦး...နှင်းက အလုပ်လိုချင်တယ်လား။ စိတ်ချ... မကြာခင် အလုပ်ရတော့မယ်။ နောက်ဆုံး သားသားတွေ၊ မီးမီးတွေ ရှိလာရင်”

“လာပြီ...ပေါက်တတ်ကရ ပြောမနေနဲ့။ မုန်းစရာကောင်း တယ်။ ရှင်လေ ကြာလေကြာလေ မုန်းစရာကောင်းလေပဲ”

မျက်နှာနီနီဖြင့် သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြယ်သည့်လေသံနှင့် အော် လေသည်။

ဒီတော့မှ သူ့မှာလည်း ရယ်နိုင်မောနိုင်ကာ...

“ကိုယ်ကတော့ တရှင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကျွန်မ ဖြစ်နေတဲ့ လူကြီးမလေးကို ကြာလေကြာလေ ချစ်လာလေလေပဲ”

“သွားစမ်းပါ...ကလေးကုလား”

“ဟောဗျာ...ချစ်စကား ကြိုက်စကားဆိုတာ ကလေးနဲ့ ကုလားပဲ ပြောရမှာလား။ မှတ်တောင် ထားရဦးမယ်နော်”

စကားလုံးတစ်လုံးက အထအန ကောက်၍ ပြောနေသော သူ့ကို နှင်းက မျက်စောင်းတထိုးထိုး။

“လာ...ခေါက်ဆွဲကြော်စားရအောင်”

“မစားချင်ပါဘူး”

“လာကွာ...နှစ်ယောက်စာ ဝယ်ထားတာ။ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း မကုန်ဘူးကွ။ အဲဒီအတိုင်းပဲ နှစ်ယောက် အတူတူ စားရအောင် နှင်းက ကိုယ့်ကို ခွဲကျွေးပေါ့။ ကိုယ်က ကလေး ပြန်လုပ်မိယ်”

“သေပါလား”

နှင်းက မျက်စောင်းအကြီးကြီးထိုးကာ ထမင်းစားပွဲဝိုင်း ဆီသို့ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကိုင်လိုက်သည့် နှင်း၏နံ့ဘေးတွင် သူ ထိုင် လိုက်သည်။

နှင်း၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသည်။ နှင်း သည် သူ့အပေါ်တွင် တစ်ခါမှ ကြာရည်စွာ စိတ်ဆိုးစိတ်ထောက် လှုပ်တတ်။

တစ်ရက်လောက်ဆို သူမဘာသာ အလိုလို စိတ်ပြေတာ သူ့ကိုခေါ်ဖို့ ပါးစပ်က တပြင်ပြင်။ ယခုကတော့ (၃)ရက်တိတိ ဆီတော့ ညှို့တေးသံ လန့်ထိတ်သွားသည်မှာ ဆိုခွယ်ရာမရှိ။

“နောက်တစ်ခါ နှင်းကိုယ်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ဘာ အတွက်ကြောင့်နဲ့မှ တုခွဲရောင်းချဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ ကိုယ့်မိန်းမ အဘီနား ခိုစားတဲ့ကောင် မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ချွေးနည်းစာနဲ့ နှင်းကို ဝမ်းဝအောင်ထားနိုင်တယ်။ အလုပ်ကြီးစားပမ်းစားလုပ် နိုင်လည်း မကြာခင် ခါးလှအောင် ဆင်လာနိုင်တယ်”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်...နှင်းလေ အစ်ကို့ကို နားကို လည်နိုင်တော့ဘူး။ အစ်ကိုဟာ နှင်းအတွက် တော်တော် အလည်ရခက်တဲ့သူပဲ။ ရင်သွေးရတနာတွေကို မျှော်လင့်နေတာ တည်း အစ်ကို့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ သူတို့ရောက်မလာခင်

နှင်းတို့က အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ထားကြရမှာမဟုတ်လား။ စုမိဆောင်းမိတော့ ရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား”
သူမ၏ အမေးစကားကို ညှိတေးသံ ဘာဆိုဘာမှ မဖြေ

၀၀၀၀၀၀

အခန်း (၂၀)

“မောင်ညို့”

“ဦးသစ်အသံ မဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းအကူး တံခါး
ပေါက်ဝနေရာတွင် ထိုင်နေကြစဉ် အောက်ဘက်မှခေါ်သံကြောင့်
နှင်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။
အောက်ဘက်မှ အပေါ်ဘက်သို့ တက်လာသည့်အသံကို ကြားရ
သည်။

နှင်း ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဦးသစ် ဖြစ်နေသည်။ ဦးသစ်ကို ကိုညို ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

နှင်းက အိမ်နောက်ဖေးမှ စတီးလ်လင်ဗန်းထဲတွင် ရေခဲခဲ ဓာတ်ပူနှင့် ဖန်ခွက်ကိုတင်၍ ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“က...လာထိုင်ကြပါဦး”

နှင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဦးသစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အတူယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မောင်ညိုတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းလာပြောတာ”

“ဘာများလဲ ဦးသစ်”

“မောင်ညို တောင်ကြီးမှာ အလုပ်ရတဲ့အကြောင်း ဦးသစ် လာပြောတာ”

ဦးသစ်၏စကားကို နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာအယ်လည်း မဖြစ်မိသွားတာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

ကိုညို ဝမ်းမသာတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် နှင်းက တော့ ကိုညို တောင်ကြီးတွင် အလုပ်သွားလုပ်မှာကို မလိုလား

ကိုညို လွှတ်ခံလိုက်မှာလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကိုညို ထံ လှမ်းကြည့်တော့ သူက နှင်းကို မကြည့်။ ဦးသစ်ကိုပဲ ဦးတည်ကြည့်ကာ...

“ဘယ်နေ့လောက် သွားရမှာလဲ...ဦးသစ်”

“အလုပ်က ခုမှဝင်မှာဆိုတော့ စောနိုင်သမျှ စောတာ ကောင်းတယ်”

“ဪ”

“ဒီလိုလုပ်...မောင်ညိုက ခု...ဦးသစ် ပြန်သွားကတည်းက သွားဖို့လွှာဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထား။ တောင်ကြီးသွားမယ့်ကား စလန်ကျင်းမှာရှိတဲ့ အဲဒီကားနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့ပေါ့။ အဲဒီကားက ဘယ်မှမဝင်ဘူး။ တောင်ကြီးထိ တိုက်ရိုက်ဆိုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးသစ်”

“ဟေ...တူမကြီး”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေသောစကားများကို နှင်း အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို နားထောင်နေခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားစပြတ်သွားမှ နှင်း သီးသစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

နှင်း၏ခေါ်သံကြောင့် ကိုညိုကော ဦးသစ်ပါ နှင်းထံသို့ ချဉ်းလာသည်။

နှင်းက ညှို့ထံ လှမ်းကြည့်ကာ...

“အစ်ကိုက ဘာအလုပ်မေးထားတာလဲ။ ဘာလုပ်ရတာလဲ”

နှင်း၏မေးခွန်းက နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျုံးဝင်သော်လည်း ဦးသစ်ကသာ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုပါသည်။

“အလုပ်ကတော့ စပျစ်ခြံမှာ မန်နေဂျာပါ။ ဝင်ဝင်ချင်တော့ သင်ရဦးမှာပေါ့။ မန်နေဂျာရာထူး ဘယ်ချက်ချင်း ပေးပေးမလဲ။ ကဲ...ကဲ...မင်းတို့ကို ဦးသစ်က ဝမ်းသာစရာသတင်း ဝင်ပေးတာ။ ခရီးက ဆက်စရာရှိသေးတယ်။ မောင်ညိုက ညနေကျရင် ဖလန်ကျင်းသွားလိုက်တော့နော်။ ဦးသစ် ဝင်ပြောပေးထားခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသစ်”

ကိုညိုက ဦးသစ်ကို ခြံဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

နှင်းကမူ လိုက်မပို့ပေးဖြစ်ချေ။

တောင်ကြီးသို့ ဒီနေ့ ညနေ ကိုညို ထွက်သွားမည်ဆိုသော် အသိကသာ လူကို တုန်လှုပ်စေသည်။ အလုပ်သွားလုပ်မည့် ကိုညို၏နောက်ကို နှင်းက လိုက်ခွင့်မရလျှင် လူလေးနှစ်ယောက်သာရှိသည့်အိမ်တွင် တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ နေရတော့မှာလည်း သူ့ကြောင့်သာ ဤရွာသို့ နှင်း ရောက်ခဲ့ရပေမယ့် အိမ်ခံစားကအိမ်ပြင် မထွက်ခဲ့ဖူးသော နှင်း ဘယ်မှမသွားတတ်၊ မထွက်

တတ်။

သူ့ကို တွေ့ချင်သည့်အခါ သူရှိသော တောင်ကြီးမြို့သို့ ဘယ်လိုလိုက်သွားရမည်နည်း။

“နှင်း”

“အစ်ကို”

ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကိုညို၏ လက်တစ်ဖက်ကို နှင်း စိုးရိမ်တကြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။

နှင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့်အကြည့်ဖြင့်...

“အစ်ကို...ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“.....”

“ဘေးမှာ နှင်းတစ်ယောက်လုံးရှိနေရက်နဲ့ မမေးစမ်းတိုင်ပင် အစ်ကို လက်ခံပစ်လိုက်တာပဲလား။ အခု နှင်း ဘယ်လောက်ထိ စိုးရိမ်ပူပန်နေရသလဲ...အစ်ကို သိလား”

နှင်းကို စိုက်ကြည့်နေသော သူ့ကို ကတိုက်ကရိုက် ပြောလိုက်မိ၏။

ဝေးသွားရမှာ စိုးရိမ်စွာ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“အစ်ကို့ကို အဲဒါကြောင့် နှင်း ပြောတာ၊ နှင်းက ကော်လေးချုပ်၊ အစ်ကိုက ယာခင်းအလုပ်ကလေးလုပ်ရင် နှင်းတို့

ဘဝ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသလဲ။ တစ်ယောက် တစ်နေရာနီး
လည်း မနေရတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း စိုးရိမ်
ပူပန်စရာ မရှိတော့ဘူး။

“နင်း...မဖြစ်နိုင်တာကို ဘာလို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ။
တောင်ယာအလုပ်ကို အစ်ကို မလုပ်နိုင်တာ နင်းလည်း သိသာ
နဲ့”

“အို...အစ်ကိုက ခဏနဲ့ သင်လွယ်တတ်လွယ်တဲ့သူမေး
သူမ ခွားလှည်းမောင်းတဲ့နောက်မှာ လိုက်စီးပြီး ခွားလှည်း
မောင်းတတ်တဲ့သူက”

“ယာခင်းအလုပ်ဆိုတာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း အခင်း
ထဲက ထွက်ရတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး...နင်း၊ ခွားလှည်းမောင်း
တတ်တာနဲ့ ဥပမာပေးလို့ မရဘူး။

“.....”

“နင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

သူက နင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို သူ၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
အေးမဆုပ်ကိုဖိ၍ ပြောသဖြင့် နင်း သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ဘုရားရွှေ...

သူ့မျက်နှာထက်က ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရိပ်များကို နင်း မြင်
တွေ့လိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့မိသည်။

အစ်ကိုက နင်းနဲ့ဝေးရလို့ ပျော်တာလား၊ အလုပ်ရလို့
ပျော်တာလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု။ နင်း၏စကားတွေ
ဘိုးပေါက်နိုင်ပါ့မလား။

“ကိုယ်တို့ မင်းတို့ ပျော်ရာမှာနေလို့ မရဘူး။ တော်ရာမှာ
နေရမှာက ဓမ္မတာပဲ။ ပြီးတော့ ရှင်းရှင်းလေးပြောရရင် ကိုယ်
ဒီလို တောရွာနေပုဒ်လေးမှာ အကြာကြီးနေဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ
အစီအစဉ် မရှိခဲ့ဘူး”

“.....”

“အစ်ကိုတို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေ ဘဝဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့
မြို့မှာ ပြောင်းနေမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အစ်ကို ဟိုမှာ အလုပ်အခြေ
အနေကြည့်ပြီးတာနဲ့ နင်းကို ပြန်လာခေါ်မယ်။ နင်း ဘာမှမစိုးရိမ်
နဲ့ မပူပန်နဲ့။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အလွန်ဆုံးကြာ တစ်ပတ်ပဲ
အစ်ကိုကိုယ်တိုင် နင်းကို ပြန်လာခေါ်မယ်”

ခေါင်းငုံ့နေသည့် နင်း၏မေးဖျားသို့ အစ်ကိုက လက်ညှိုး
နှင့် အသာပင့်ကာ ပြောလေသည်။

နင်း အစ်ကို့မျက်နှာကို မကြည့်။ အစ်ကိုပါးပြင်ထက်တွင်
အကြည့်ပေးကာ...

“အစ်ကို...တကယ်လုပ်ချင်တာမလား”

“.....”

မေးဖျားတွင် ပင့်တင်ထားသောလက်ကို နှင်း၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် အသာဖယ်ရှားကာ နှင်း ခေါင်းပြန်ငုံလိုက်သည်။ သက်ပြင်းချကာ...

“အစ်ကို တကယ်သွားချင်တယ်ဆိုတော့ နှင်း အစ်ကို့အတွက် ပြင်စရာရှိတာတွေ သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်နော်။ ညနေ ဖလန်ကျင်းဘက် သွားရတော့မှာဆိုတော့ ရေမိုးချိုးထားလိုက်ပါလား”

“နှင်း”

အစ်ကို့ခေါ်သံကို နှင်း မကြားယောင်ပြုကာ ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် အဝတ်တွေ တစ်ထည်ချင်း ခေါင်ထည့်နေမိသည်။ သူ့ဘက်ကို ကျောခိုင်းတာမို့ အသံတိတ်မျက်ရည်တို့က သာသာလေး စီးကျနေသည်။

ဝေးကြရမည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။ ဦးသစ်ကို သူ အလုပ်ရှာထားခိုင်းသည်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒီရွာအနီးတစ်ဝိုက်တွင်လုပ်မည့်အလုပ်ကိုပဲ ရှာခိုင်းတယ်ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုညို အလုပ်ရှာခိုင်းသည့်နေရာက အဝေးကြီး။

“နှင်း...ကိုယ် နောက်ဆံတင်းအောင် အဲ့ဒီလို ဘာမှမပြော

ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး မပိုပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ခုလက်ခံထားတဲ့အလုပ်ကိုတောင် ငြင်းလိုက်ရတော့မလား”

ကျောနောက်ဘက်ကနေ ကိုယ်ကို သိုင်းဖက်လိုက်သဖြင့် သူ၏ရင်ခွင်တွင် နှင်း၏ကိုယ်က ကပ်ညှိသွားကာ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားခြင်းခံရတာမို့ ကြားလေသွေးတောင် ဝေးမှာမို့ရိမ်ရသည်။

နှင်း နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ရှိုက်သံမထွက်ပေမယ့် နှင်း၏မျက်ရည်များကတော့ သူ၏လက်ခုံတွင် တဖြုတ်ဖြုတ် ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။

၀၀၀၀၀၀

အခန်း (၂၀)

“မေမေ”

လူရုပ်တောင်မပေါ်တော့သည့် မိခင်ဖြစ်သူကို မြင်လိုက်ရ၏။ မတွေ့ကြသည့် လေးငါးလအတွင်း မေမေသည် ယူပစ်လိုက်သလို ပိန်ကျသွားသည်။

သူ့ကျောတွင် လွယ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်တင်ကာ မေမေ့ဘေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ရင်ဖွင့်ဆီးကြိုနေသော မေမေ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။

“အဟွပ်...အဟွပ်”

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလား”

ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးနေသော မိခင်ဖြစ်သူ၏ကျောကို လက်နှင့်ဖိကာ မေးလိုက်သည်။

မေမေက နဂိုကတည်းကမှ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသူ ဖြစ်၏။ နဂိုကတည်းကဆိုတာ ဖေဖေဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းကိုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေဆုံးတော့ သူ့အသက် (၁၅) နှစ်၊ မေမေ့အသက် (၁၄) နှစ်။

အရွယ်ရှိသည့်၊ ရုပ်ရည်ရှိသည့်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသည့် မေမေ နှစ်ဘေးတွင် ပုရိသ တချို့ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုထဲတွင် ဦးမိုးသောက်သည် မေမေ့ကို အရယူနိုင်ခဲ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မေမေသည် ဖေဖေ၏ ခြံလုပ်ငန်း၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းနှင့် ဖတ်သက်၍ သိပ်မသိ။ ကူပေးဆိုလျှင် ကူညီနိုင်ပေမယ့် တစ်ခြံလုံး မေမေနှင့် လွဲထားဖို့က မည်သို့မှ မဖြစ်။

ဦးမိုးသောက်သည် ဖေဖေမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွင် စပ်တူထည့်ဝင်ထားသော ဖေဖေအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကားကတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲကကဲ့သို့ ဇာတ်က ခပ်နာနာ။ ဖေဖေဆုံးတော့ မေမေသည် ဦးမိုးသောက်၏လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် ကံကောင်းတာတစ်ခု ရှိသည်။ ဖေဖေက မလည်ဝယ်သော မိန်းမနှင့် အရွယ်မရောက် တရောက်ဖြစ်သော သားအတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံစိတ်ချ အောင် ဆောင်ရွက်ထားနိုင်သည်။

“ကိုသစ္စာ ပြန်သွားပြီလား...သား”

“ဟုတ်...မြို့ထဲကအိမ်ကို ပြန်မယ်လို့ ပြောတယ် မေမေ ဒါနဲ့ ဟိုလူကော”

ဦးမိုးသောက်ကို မတွေ့သဖြင့် မေးလိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူ၏ခြေရာတွင် လိုက်ရှာနေသည့် ဦးမိုးသောက်၏အကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။

လောဘစော ဖက်လာသောအခါ လူသည် မလုပ်သင့်တာ တွေလုပ်သည်။ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

သူ့ကို ပထုတ်ရုံနှင့် အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်တွင် သူ ရရှိ မည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများမှာ ဦးမိုးသောက်၏ လက်တွင်းသို့ အလွယ် တကူ ဝင်သွားမည်မဟုတ်။

ဥပဒေဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသည့် နည်းလမ်းများ ရှိသည်။ သူ မရှိတော့လျှင်တောင် ဦးမိုးသောက် စားထိုက်မှ စားရမည်။ ခုတော့ အတွေးတိမ်တိမ်ဖြင့် သူ့ကို ပထုတ်ရေးအစီအစဉ်ကို ငွေ ကုန်ကြေးကျ အကုန်ခံကာ ဆောင်ရွက်နေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်

ကောင်းလေစွ။

ယခင်တုန်းက ဘိုးတော်သည် သူ့ကို အချို့သပ်နေခဲ့သည်။ မေးဖော်တုန်းကလောက် မချိုသာလျှင်တောင် ယခုလောက်ထိ တော့ မတင်းမာ။

ပိုင်သမျှကို သူလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ် ထင်နေခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ရှိသမျှပိုင်ဆိုင်မှုတို့သည် သူ ခွဲပေးမှသာလျှင် ညှို့ ရရှိ လိမ့်မည်ဟု ဦးမိုးသောက် လျှော့တွက်ခဲ့သည်။

နောက် သူ ဘွဲ့ရသည့်နှစ်မှ ရှေ့နေတစ်ယောက်၏ နှုတ် စာစောင့်ထိန်းမှုကြောင့် ဦးမိုးသောက် မသိသင့်တာ သိသွားခဲ့ သည်။

သိသွားခဲ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံသည့် အချိုးများမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

သူပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှသည် သူ တစ်ခုမှ မပိုင်ဆိုင် မှ။ တိုးပွားအောင် ထိန်းရသည်မှအပ သူ့မှာ ယူငင်ခွင့်မရှိသော အခါ ဦးမိုးသောက်သည် သူ့ကို ငြိုငြင်လာသည်။

သူ အိမ်ပြန်မလာနိုင်အောင်လုပ်သည်။ သူ့အိမ်သို့ ပြန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံရသည်။

ခုလည်း အိမ်တွင်မရှိ။

“မန္တလေးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး...ရန်ကုန်ဆင်းသွားတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မသိပါဘူး သားရယ်...မေမေ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး။ သိလည်းမသိချင်ဘူး။ သူ အခု အိမ်မမြဲရတာတွေထဲမှာ ရန်ကုန် ခဏခဏသွားနေတဲ့ ကိစ္စတွေပါတယ်။”

“ဘာလဲ ဒီဘိုးတော် အသက်ကြီးမှ မဟုတ်မဟပ်တွေ လုပ်နေပြန်ပြီလား”

“ဒါတွေထားစမ်းပါ။ မေမေ မင်းကို အလောတကြီး အိမ်ပြန်ခေါ်တဲ့ကိစ္စက သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့တွေ့ချင်တာ ကော မင်းကို မေးမြန်းချင်တာတွေရှိတာတွေကြောင့် ကိုသစ္စာနဲ့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

မေမေ ရင်ခွင်တွင်းမှ သူ ခွာလိုက်သည်။ ရွာတွင် မျက်ရည် စက်လက်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော နှင်းကို သတိရလိုက်သည်။

ဒီကကိစ္စတွေအားလုံး အပြီးအစီး ရှင်းလင်းသွားပြီဆိုလျှင် နှင်းအား ခေါ်ရမည်။

“မင်း ဘာလို့ မေမေ မသိဘဲ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ သား၊ ကိုသစ္စာလည်း မကောင်းဘူး။ သားနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ခု မကျန် မေမေကို ပြန်ပြောပြဆိုတာကို သူ မပြောပြခဲ့ဘူး။ သားက ဘယ်လောက်ထိ သူ့ကို နှုတ်ပိတ်ထားလို့လဲ”

“မေမေ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ဦးသစ်က မေမေအပေါ် သစ္စာ မောက်နေတဲ့ လူယုံသစ္စာဖောက် မဟုတ်ပါဘူး။”

“အခု ဒီပြဿနာကို မင်း ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”
မေမေက မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော သတင်းစာ ကို သူ၏လက်တွင်းသို့ ပစ်ထည့်ကာ မေးလေသည်။

ညှို့တေးသံ နားမလည်သဖြင့် သတင်းစာကို ခပ်သွက် သွက် လှန်လိုက်သည်။ မေမေ မြင်စေချင်သည့်အရာက ညီညီအရောင်။

“သီဂီနဲ့မင်းကိစ္စ သတင်းစာထဲမှာ မေမေ နေပေကြောင်း ထမ်းခြင်းထည့်ခဲ့တာ တစ်လ ရှိပြီ”

“ဗျာ”

ညှို့လက်ထဲက သတင်းစာကို စက်မကြည့်ဖြစ်တော့။ သက်ထဲက သတင်းစာကို ပစ်ချပြီး သူ့ မေမေတင်ပေါ်တွင် ဆိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

အံ့ဩထိတ်လန့်သောအကြည့်ဖြင့်...

“မေမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ကာယကံရှင် ကျွန်တော့်ကို မမေးမစမ်းဘဲနဲ့ မေမေ ဘာတွေလုပ်ထားတာလဲ ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့နှင်း လက်ထပ်ထားတာ (၂)လ ကျော် (၃)လ ထဲမှာ ရောက်နေပြီ”

“အဲဒါတော့ မေမေ မသိဘူး... ညှိုးတောသံ၊ မင်းကကော
မေမေ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါပြီလို့ မေမေ့ကို တစ်ခွန်း
ခွင့်ပန်ဖူးသလား။ ဖုန်းကော ဘယ်နှကြိမ် ဆက်ဖူးလို့လဲ”

လပေါင်းများစွာ ဝေး၍ လွမ်းဆွတ်နေသော သားအစ်
နှစ်ယောက်၏ကြားတွင် အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ
သွားသည်။

“အဲဒါနဲ့ မေမေက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်း ထည့်
လိုက်ရရောလား။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် မပြန်ခင်ကပဲ မေမေ့
ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို အကျေအလည် ရှင်းခဲ့ပြီးပြီလေ။ သီကီဆိုတာ
မေမေ ပြောပြောနေတာ ဦးမိုးသောက်ရဲ့ မယားပါသမီးဆိုတာ
လည်း ကျွန်တော် သိပြီးပြီ”

“.....”

“ကိုယ့်သားရဲ့စည်းစိမ်ကို လုမှာဆိုးလို့ ကာကွယ်နေတဲ့
မေမေက အဲဒီလူရဲ့စက်ကွင်းထဲ အလွယ်တကူ တိုးဝင်လိုက်ရော
လား။ ဘာထူးလဲ... သူ့သမီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သဘောတူတဲ့
ဦးမိုးသောက် ရည်ရွယ်ချက်က သူကိုယ်တိုင် ယူလို့မရတော့
တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရအောင်ယူတာပဲလေ”

“ဒါတွေ မေမေ မသိဘူး။ သိလည်းမသိချင်ဘူး။ ခု
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မေမေကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်။

မေမေ့ရှေ့မှာ လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးကို မေမေ
ချွေးမအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး”

“မေမေ”

ညှို့တေးသံ မေမေ၏မျက်နှာကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်
သည်။

မေမေ ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်ထိ ကိုယ်ချင်းစာတရား
မောင်းပါးသွားရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဦးမိုးသောက်၏မှိုင်းအောက်
တွင် အလွယ်တကူ ပျော်ဝင်သွားနိုင်ရတာလဲ။

ဦးသစ္စာကော ဒီသတင်းကို ကြိုတင်သိနေခဲ့သလား။

နောက်ဆုံးတော့ နှင်းအတွက် အကြီးအကျယ် မိုးရိမ်ပူပန်
သွားရသည်။ မေမေ အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော
သူ့ကို...

“ညှို့တေးသံ...မင်း အဲဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ မေမေ
တိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်နဲ့။ မင်း ပြန်လာခဲ့စမ်း ညှို့တေးသံ”

မေမေ ဒေအံချင်သလောက်အော်၊ ဆဲချင်သလောက်ဆဲ၊ သူ
အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

အခန်း (၂၂)

“ဦးသစ်... ကျွန်တော့်ကို စောစောကတည်းက ပြောသင့်တယ်ဗျာ”

ညှို့တေးသံ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ ငြောလိုက်သည်။ ဦးသစ်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်။ ဤအကြောင်းကို သိနေရက်နှင့် မပြောရက်လေခြင်းဆိုသည့် စိတ်မကောင်းသည့်လေသံနှင့် ဖြစ်သည်။

ဦးသစ္စာမှာ မြို့ထဲက သူတို့၏ သစ်သီးပွဲရုံတွင် တည်နေခြင်းဖြစ်ရာ ညှို့တေးသံ လိုက်လာသည့်အသံကြားတော့ ဤပြဿနာကိုပဲ ပြောမည်ဆိုတာ သိပါသည်။

“ဦးသစ် သိတာမကြာသေးဘူး။ သိသိချင်းပဲ မမကြီးကို ပြောသင့်တယ်။ ခေါ်လိုက်ပါလား... ခေါ်ပေးရမလား ပြောခဲ့တာ ဦးသစ်ပဲ။ ဒီထက်ကြာနေရင် အကုန်လုံး အပြန်ပြန်နဲ့ နှာခေါင်း သွေးထွက်ရမယ့်ကိန်းဆိုက်တော့မှာ”

“မေမေ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် နှင်းကို ဘယ်လို မျက်နှာပြုရမလဲ”

ညှို့ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်၍ ညည်းညူလိုက်၏။ တစ်လလောက်ရှိပြီဆိုပေမယ့် သတင်းစာ ဟုတ်တိပတ်တိ ရောက်သည့်ဒေသမို့ သူတို့တွေ ဒီသတင်းကို စောစောစီးစီး သိခဲ့ရ။ သိခဲ့ရလျှင်ကော...

ဟုတ်တယ်။ သိခဲ့ရလျှင်ကော သူ ခုလို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ချက်လွဲ၍ တခြားဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။

နဂိုကတည်းက နှင်းက သူမနှင့်ပေးရာဒေသတွင် သူ့ကို အလုပ်လုပ်စေချင်သူ မဟုတ်။

သူကသာ မေမေခေါ်နေသည်ဟု ဦးသစ်က လာပြောတော့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် လိုက်လာရသလို ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ မေမေ့ကို အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး နှင်းကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သော်လည်း ခုတော့ စိတ်ရာတာလွဲ၊ ရှရာတခြား အရာရာသည် အလဟသတ် အချည်း

နိုး။

“ဦးသစ် ဘာကူညီရမလဲ”

မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေသော သူ့ကို ဦးသစ်က မေး၏။

“ဦးသစ် တကယ်ပြောတာလား”

ညှို့ အားကိုးတကြီး မေးလိုက်သည်။

နှင်းထံသို့ တခြားသူတွေ ရောက်မသွားခင် ဦးသစ်ထံ အမြန်ဆုံး လွှတ်ရမည်။

သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီဆိုတဲ့ကိစ္စ မေမေ၊ ဦးမိုးသောက်ကို မပြောနိုင်ဘူး မဆိုသာ။

သူ့သားအတွက်သာသိ၍ တခြားဘာမှ သိပ်ပြီးစဉ်းစားတတ်ခြင်းမရှိသော မေမေသည် ဦးမိုးသောက်၏ မာယာစေ့ကွင်းအောက်တွင် အသာလေးလှည့်၍ ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် အိမ်ထောင်ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ဘက်က သရက်ရွာတွင် ကျန်ခဲ့သည်ဟုများ မေမေ ပြောပြလိုက်လျှင် သွားပြန်

“ဒါဆို နှင်းဆီ ပြန်သွားပေးပါလား။ ဒီနေ့မှ ရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ မိတ္ထီလာပြန်ခိုင်းတာတော့ ကျွန်တော် မတရားမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးမိုးသောက်က ရန်ကုန်

ရှိတယ်လို့ဆိုတာ...သူ့မှာ လူခိုက်တပည့်ပေါင်းများစွာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် နှင်းအတွက် စိတ်ပူတယ် ဦးသစ်”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ ဦးသစ် နားလည်ပြီ။ တူမကြီး နားလည်အောင် ဦးသစ် သေချာပြောပြလိုက်ပါ့မယ် မောင်ညှို့... အိမ်မှာ အလိမ္မာ ခဏသုံးရစ်ပါ”

ဦးသစ်သည် ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ၏ဒရိုင်ဘာအား မိတ္ထီလာသို့ ပြန်ရန်ပြောသောအခါမှာ ဒရိုင်ဘာသည် အံ့ဩမင်သက်စွာ ကြည့်သည်။ သူ့အား မည်သည်မှ ရှင်းပြဖို့ရန် အချိန်မရှိ။ ယခုချိန်တွင် အချိန်သည် မိနစ် စက္ကန့်လေးအလိုက် တန်ဖိုးရှိနေသည်။

ဦးသစ် သူ့ကို လက်ပြုပြီး ပြန်သွားသည်။ ဦးသစ် ပြန်သည်နှင့် သူလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခွလိုက်သည်။

သူ့ဆိုင်ကယ်၏ ဦးတည်ရာသည် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက်သို့ ဖြစ်သည်။

မေမေ၏အမိန့် စစ်စစ်မှန်လျှင် သူ့မှာ သူ့သဘောဆန္ဒအတိုင်း ဖျက်သိမ်းခြင်းလုပ်မည် မဟုတ်။ ယခုက ဦးမိုးသောက်၏ စနက်များစွာ ပါနေသဖြင့် မေမေ မည်သို့တားတား မရ။

သိရှိဆိုတာ ဦးမိုးသောက်၏ မယားပါသမီးတဲ့။ ကျလည်း ညှို့လောက်ပါရဲ့။ အိမ်ထောင်ပျက်မှန်းသိပေမယ့် ဖေဖေရှိစဉ်

ကတည်းက သူ့မိသားစုနှင့် အဆက်အဆံရှိတာ မဟုတ်။
 ဘယ်ရှုထောင့်ကနေ မယားပါသမီးက ပါလာရသနည်း။
 သိပ်တော့ မခက်ခဲလှပါ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များသော
 ဦးမိုးသောက်မှာ တရားဥပဒေအတိုင်းသွားလျှင် သူ ရုံးမှာ
 သိလာခဲ့သည်။
 ထို့အတွက် တရားဥပဒေကို တရားဥပဒေနှင့် ပြန်ချုပ်ဆို
 ကြိုးစားသည်။
 သူ၏ မယားပါသမီးဆိုသူနှင့် ညှို့သော လက်ထပ်ရမည်
 ဆိုလျှင် ညှို့တွင် ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် အော်တို
 မတ်တစ် ဦးမိုးသောက်၏လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိမည်။
 ဉာဏ်ကြီးရှင် ဝီသပါပေ ဦးမိုးသောက်ရယ်။
 မေမေကတော့ ဦးမိုးသောက်ကို သူ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာ
 တာထက် ဦးမိုးသောက်၏ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ချင်းဖိတ်
 ဆိုသည့်စကားကို ပို၍ နားယောင်ခဲ့ပုံပေါ်သည်။
 သံတင်းစာတိုက်တွင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ဖျက်သိမ်း
 သည့် ကြော်ငြာကို သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒဖြင့် ထည့်သွင်းခဲ့သည့်
 ပြီးတော့ အိမ်သို့ တောက်လျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့အိမ်
 ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်တွင် လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလို အကောင်
 လေးဦးက သူ့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်နေကြသည်။

သူ အိမ်ထဲသို့ရောက်တော့ မေမေက ဦးမိုးသောက်နှင့်
 ဖုန်းပြောနေသည်။
 ဦးမိုးသောက်နှင့် ဖုန်းပြောနေသော မေမေကို သူ မိုက်
 ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေပြောနေသည့် စကားများမှာ သူ ကြိုတင်
 ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပဲ သူနှင့် နှင်း၏ကိစ္စအား ပြောနေခြင်း ဖြစ်
 သည်။
 “မေမေ”
 “ဟင်”
 “မေမေနဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်။ မေမေ ဖုန်းချ
 လိုက်ပါ”
 “ဟယ်လို...ဟယ်လို...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ မကြားရလို့
 ဖုန်းချလိုက်ပါ့မယ်။ ပြီးမှ ခဏပြန်ခေါ်လိုက်မယ်လေ”
 မေမေက သူမ၏ဘေးတွင် သူရောက်လာခြင်းကို မသိစေ
 ခဲ့ဘဲစိတ်ဖြင့် ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်သည်။
 နောက်...သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...
 “မင်း ခု ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားသလဲ”
 “ကျွန်တော့်ကို မမေးပါနဲ့မေမေ...သား ဘာဆက်လုပ်
 လဲ စဉ်းစားပါ”
 “ဘာ”

သူလာတုန်းက အိပ်ရာပေါ်တွင် လူနာလိုဖြစ်နေသော
မေမေမှာ ရောဂါတွေ ယူပစ်သလို ပျောက်သွားသလဲမသိ။
ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ကိစ္စများသည်။

ညို့၊ လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလိုကောင်တွေကို တစ်ချစ်
ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ လေသံဖြင့်...

“မေမ အိပ်ခန်းမှာစောင့်နေပါ။ အဝတ်အစားလဲပြီးရင်
ကျွန်တော် တက်ခဲ့ပါ့မယ်”

အအအအအ

အခန်း (၂၉)

အဖော်ကောင်းတာနှင့် မုတိုင်ဆည်နံ့ဘေးက တာပေါင်ရိုး
တွင် နှင်း အဝတ်တချို့နှင့် စောင်တို့လျှော်ရန် လိုက်ခဲ့သည်။

အဖော်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ နှင်းတို့၏ မြောက်ဘက်ခြမ်း
တွင်နေသော မအေးစိန် ဖြစ်သည်။

မအေးစိန်သည် ကလေး (၃) ယောက်မအေဖြစ်သော်လည်း
ပျော်ပျော်နေတတ်သောကြောင့်ထင်၊ ကလေး (၃) ယောက်အမေ
ဟု မထင်ရ။

စိတ်ညစ်မှု၊ စိတ်တိုမှုလည်း မရှိ။ သူ့ယောက်ျား ကိုချစ်ကြွေးကတော့ အရက်ကိုး။ အရက်သာ သောက်ရလျှင် ဘာဆိုတာမှ မသိ။

အေး...အရက်သာ မသောက်ရဘူးဆိုလျှင် မအေးစိန်ကို နာမ်စားမျိုးစုံတပ်၍ ဆဲလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က မအေးစိန်ဘက်မှ မခံမရပ်ဖြစ်နေကြသော်လည်း မအေးစိန်ကတော့ အပြုံးမပျက်ချေ။

“အမူးသမားဆိုတာ ချေးကျွေးရင်သာ မစားတာ။ လူလည်း သူတို့မမူးခင်မှာ ပြောရတဲ့သတ္တိမရှိလို့ မူးမှပြောရတာ။ ပြီးရင် ဘာပြောလိုက်သလဲ မသိဘူးဆိုတာ...လာသေး။ အေးစိန်ကတော့ အမူးသမားနဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြီး မဖြစ်ချင်ပေါင်”

ဟု ပြောတတ်၏။

“ဒါဆို ကိုညို အလုပ်ရရင် မနှင်းက တောင်ကြီးကို လိုက်သွားမှာပေါ့...ဟုတ်လား”

ကိုညိုဟု မခေါ်တတ်သော မအေးစိန်က ညှို့တေးသံအား ကိုညိုဟုခေါ်တာက ရယ်ချင်စရာကောင်းလှသည်။

မအေးစိန်မှာ နှင်းတို့ထက် အသက်ငယ်လေသည်။ ကိုညိုက မအေးစိန် သူ့အား ကိုညိုဟုခေါ်သည့်ကိစ္စအား သိပ်ကျေနပ်တာမဟုတ်။

“မအေးစိန်...နှင့် ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ ကိုညိုလို့ ခေါ်ကြည့်၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား...မား၊ နှင်း ရွာဆော်ဒေါ်မြမြ ကို မခုတ်ရသေးတဲ့ မား...ညည်းဆီ ရောက်သွားမယ်”

ဟု ကြိမ်းလေရာ မအေးစိန်က နှင်းတို့လင်မယား နှစ်ယောက်အား လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ လင်မယားဟု မဲ့ကာနဲ့တာ ပြောလေသည်။

“အင်း...မသိသေးပါဘူး မအေးစိန်ရယ်...အလုပ်မှာ ကိုညို အဆင်ပြေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အဆင်မပြေဘဲ နှင်းလိုက်သွားရင် အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့။ ဒီရွာလေးမှာ နှင်း ကျန်ခဲ့လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ နှင်းက ဒီရွာမှာ ပျော်တယ်။ ကိုညိုကိုတောင် ဒီမှာ အလုပ်ရှာခိုင်းတာ။ မရပါဘူးရှင်”

နှင်း စောင်ကို အားစိုက်ထည့်၍ ရေတွေ ညစ်ချရင်း စိတ်လက်ညစ်စွာ ပြောလေသည်။ ရေတွေနစ်နေသော စောင်တစ်ထည်နှင့် မနှိုင်းမနှင်းဖြစ်နေသော နှင်းကို မအေးစိန်က ရေကူ ညစ်ပေးည်။

စောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အစွန်ဆီတွင် နှစ်ယောက်သား နေပြီး စောင်ကို လိမ်ကာကျစ်ကာဖြင့် ရေတွေညစ်ချသည်။

မအေးစိန်၏ အဝတ်အစားများက အများကြီး ကျန်နေသေး

သဖြင့် ရေညစ်ပြီးသောစောင်ကို ဖုန်ကင်းရှင်းသည့် ဆည်ဘောင်တွင် လှမ်းလိုက်သည်။

“အမလေး...မနှင်းရယ်...ကိုညို့၊ ထမရိက်တာကံကောင်းတယ်မှတ်၊ ကိုညို့ပုံစံက ကြည့်ပါလား၊ ဖြူညနဖတ်နေတာပဲ။ တပ်ပုံစားပုံ သွားပုံလာပုံကအစ သူဌေးသားဂိုက်ဆိုက်နဲ့”

“မအေးစိန်ကတော့ လုပ်ပြီ။ သူက သူဌေး မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ ခူပအဆင်း လှပနေတာပါ။ သူလည်း နှင်းကို ပြောပါတယ်။ သူ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီရွာမှာ တစ်သက်လုံး နေထိုင်စားသောက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်ဘူးတဲ့လေ”

အစ်ကိုအကြောင်း ဒီလောက်ထိ ပြောနေတာ ဟိုမှာ အစ်ကိုခလုတ်တွေ ဘယ်လောက်ထိတောင် တိုက်နေမလဲမသိ။

နှင်း တစ်ခါမှ အစ်ကိုနှင့် ခုလို မခွဲဖူးတာမို့ စိတ်ထဲတွင် လွမ်းဆွတ်သွားသည်။

အစ်ကိုကတော့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ဒါမှမဟုတ် အလွန်နားကြာ တစ်ပတ်နေရင် လာခေါ်မယ်တဲ့။ ခု တစ်ရက်တောင် နှင်းမနည်းသည်းခဲနေရသည်။

မနေ့ညက နှင်းကို မအေးစိန်၏သမီး ရွှေရွှေက အဖော်သုခိ

ဦး လာအိပ်ပေးသည်။

လူကသာ အိပ်ရာပေါ်မှာ။ စိတ်က ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မနက်နိုးတော့ လူက ခေါင်းမကြည်။ ခေါင်းကြည်သွားအောင် မအေးစိန်နှင့် ဆည်တွင် အဝတ်လျှော်လိုက်ခဲ့သည်။

“မအေးစိန်”

“တော်”

“ဟိုး...ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ လှေလေးတွေ ရှိတယ်နော်။ အဲဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

မုန်တိုင်းဆည်၏ ရေပြင်ကြီးသည် အင်မတန် ကျယ်လှပါသည်။

ဆည်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပတ်မိဖို့ဆို (၂) ညအိပ်၊ (၃)ညအိပ်နဲ့ ကြာမလားမသိ။

ဆည်ကြီး၏အလယ်တွင် လှေကလေးအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် နှင်း စပ်စပ်စုစု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ငါးဖော်ကြတာ မနှင်းရဲ့။ မိုးအခါဆိုရင် ဇလန်ကျင်းဘက်ကလူတွေ၊ သရက်ခြံကလူတွေ ငါးလုပ်ကြတယ်။ မီးပွားဖြစ် ကြီးကြီးမားမားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် တချို့ ပိုလျှံရင် ရောင်းကြတယ်လေ”

“ဪ...ဒါကြောင့် ငါးတွေက ဈေးချိုတာနေမယ်”

“မနှင်း”

“ဘာတုံး”

ဆည်ကြီးပေါ်တွင် ဖေးတင်နေသည့် နေလုံးနီနီရဲ့ရဲ့ကြီး၏ အလှကို အာရုံခံစားနေစဉ် မအေးစိန်၏ အလန့်တကြားခေါ်သံ ကြောင့် နှင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“.....”

ခေါ်ပြီး ဘာမှမပြောသဖြင့် နှင်း ထပ်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် မအေးစိန်၏ အကြည့်အာရုံသည် သူမထံပါး၌ မရိုး တစ်နေရာသို့ အကြည့်ရောက်နေသဖြင့်...

“ဘာတွေ...ဟင်”

ဆည်ဘောင်ပေါ်တွင် ကာထားသော အနက်ရောင် ပရာဒို ကားကြီးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသောအခါ နှင်း ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းလေး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ပရာဒိုကို လှမ်းကြည့်နေသော နှင်း၏အကြည့်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းဆီသို့ ဦးတည်သွားခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများမှာ တခြားသူများ မဟုတ်။ ကိုကိုကြီးနှင့် သူ၏တပည့် လေးငါးယောက် ဖြစ်သည်။

“မအေးစိန်...နှင်း ကြောက်တယ်၊ နှင်းကို ကယ်ပါ”

ကိုကိုကြီးကိုမြင်လျှင် အူထဲအသည်းထဲကို ရွံရှာထိတ်လန့် ကြောက်တတ်သောစိတ် နှင်း၏ကိုယ်တွင်း၌ အဖြစ်တွယ်နေလေ သည်။

မအေးစိန်မှာမူ ကလေး (၃)ယောက် သားသည်အမေ ဖြစ်သည့်အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ဆည်ဘောင်မှ ဆည်အောက်ချိုင့်ဝှမ်းသို့ ခဲလုံးမချောအောင် ဖြေးဖြေးချင်း ဆင်းလာပြီး လူတစ်စုထဲတွင် အကြည့်က စူးစူး မိက်စိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“မိနှင်း...အမိုက်မ”

“ကိုကိုကြီး...ရှေ့မတိုးလာနဲ့နော်”

အနီးသို့ရောက်လာသော ကိုကိုကြီးနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲစွာ နှင်း နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

အောက်အခင်းက ညီသောနေရာမဟုတ်။ အဝတ်လျှော်၍ ရေအောင်၊ ရေချိုး၍ရအောင် ပြုလုပ်ထားသည့် မညီမညာသော ကျောက်တုံးများ ဖြစ်သည်။

“နှင် ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ လုပ်သွားတာလဲ။ နှင်တို့မိသားစု လုံး ငါတို့ပဲ တင်ကျွေးထားရတယ်ဆိုတာ နှင့်ခေါင်းထဲမှာ မေ့နဲ့”

“အို...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ ဆန်ပေးလို့ ဆီရတဲ့ကိစ္စ နှင်းတို့က ရှင်တို့တတွေက ညတိုင်း ဘုရားစင်ပေါ်တင်ပြီး ရှိခိုးထားကြရမှာလား။ ကျွန်မတို့က ရှင်တို့အိမ်မှာ ဘာမှအလုပ်မလုပ်ဘဲ အခန့်သား ထိုင်စားနေကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်မိသားစုလုံး ကျွန်လုံးလုပ်ပြီးမှ စားခဲ့ရတာ။ နေပါဦး...ဘယ်အခိုင်းအစေ့စများ သူတို့ကို ထမင်းကျွေးပြီး သေအောင်ခိုင်းတတ်တဲ့ အိမ်ရှင်တွေကို ကျွေးစားတင်စကား ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ဪ...ဪ...မိနှင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ (၂) လ (၃) လ မရှိသေးဘူး။ မင်း တော်တော်စကားတတ်နေပါလားဟောဒီမှာ နှင်းအားကိုးလှပါပြီဆိုတဲ့ ကောင်။ နှင်းကို ဘယ်အဆင့် အတန်းထဲထားတာလဲ”

ကိုကိုကြီးသည် သူ့တပည့်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဆွဲယူကာ နှင်းအား ကမ်းပေးသည်။ နှင်း သိပ်မသင်္ကာသဖြင့် သတင်းစာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

နှင်း သတင်းစာကို လှမ်းယူကာ ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်လိုက်ရင် အကြည့်က တစ်နေရာတွင် တန့်သွားသည်။

“အို...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဒီမှာ ဦးကိုကိုကြီး၊ လူက အကြမ်းဖက်မရလို့ ဟာသ လာလုပ်မနေနဲ့။ ဒီသတင်းစာမှာပါတဲ့

ရက်စွဲနေ့က ကိုညိုက ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ကိုညိုက မိမိရှိ၊ ဖမရှိ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“.....”

“မိနှင်း...မိနှင်း...နင်ဟာလေ အတယ်ပြောလည်း ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုထက်ထိ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးလား၊ အမလား မသိသေးပါလား။ ဟေ့...သူ့ကို လာဆွဲကြစမ်း”

“ဟင်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

မအေးစိန်မှာ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးလေးငါးယောက်ကြားတွင် နှင်းအား ဝင်မကူရဲပေ။

ဆည်အလယ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာက သိပ်ကိုလှမ်းနေသည်။

“မအေးစိန်...နှင်းကို ကယ်ပါဦး၊ မလိုက်ဘူး...ရွတ်...ရွတ်”

“ဟေ့...ကောင်မလေး...အော်မယ်ကြုံရင် နှင်းကိုပါ ဟောဒီဆည်ထဲမှာ ရေနစ်သတ်ခဲ့မယ်...နားလည်လား”

မနှင်း၊ အစ်ကိုကြီးဟုခေါ်သည့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အသားမည်းမည်းနှင့်လူက မအေးစိန်

အား ကြိမ်းမောင်းပြီး ဆည်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။
 မနှင်းမှာမှ လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် အရပ်
 ကလေးတစ်ရပ်လို ပါသွားခဲ့သည်။ သန်မာသော လူသန်ကြီး
 နှစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် နှင်း၏ ရုန်းကန်မှုမှာ အရာမထင်။
 ဆည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မနှင်း၏ ငိုသံ၊ အော်ဟစ်အကူအညီ
 ဘောင်းသံများမှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ မနှင်းကို ကားထဲထည့်
 ပြီး ကားကြီး ဆည်ပေါ်မှ ထွက်ခွာသည်နှင့် မအေးစိန်သည်လည်း
 လျှော်လက်စအဝတ်ကို ပစ်ကာ ရွာထဲသို့ ပြေးတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

မအေးစိန် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးသစ္စာ၏ကား
 သူကြီးအိမ်သို့ ထိုးရပ်သည်နှင့် ကွက်တိ။
 ဦးသစ္စာ၏ အရင်ရောက်နှင့်နေသော မအေးစိန်မှာ ပရာဒီ
 ကား၊ ကလူဂါကားရယ်လို့ ကွဲကွဲပြားပြား မသိ။
 သူသိတာ အနက်ရောင်ကားမြင့်ကြီး။ ထိုကားမြင့်ကြီးပေါ်
 မှ ယောက်ျားကြီး လေးငါးဦးက နှင်းအား ခေါ်သွားသည်။
 “သူကြီး...သူကြီး”
 “.....”
 “အမလေး...သူကြီးရဲ့”

“ဟဲ့...အေးစိန်မ...ဘာတွေ အလောတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။ နင့်ပုံစံ ကြည့်ရတာလည်း ထိတ်လန့်စရာကောင်းပါတာနဲ့”

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ သူကြီးသည်လည်း ခြေတစ်လှမ်း ကုန်တစ်သန်းဟန်ဖြင့် မဆင်းနိုင်တော့။ မောကြီးပန်းကြီးခေါ်နေသော မအေးစိန်ကြောင့် အပေါ်ထပ်မှ အလောတကော ဆင်းရတော့သည်။

သူကြီး အောက်ထပ်သို့ရောက်ချိန် ခြံရှေ့တွင် အနက်ရောင်ကလူဂါကားကြီး ဆိုက်ရောက်ချိန်က ကွက်တိ။

ထိုကားကိုမြင်တော့ မအေးစိန်မှ ကားနက်ကြီးကို လက်နှိပ်တထိုးထိုးဖြင့်...

“သူကြီး အဲဒီလိုကားနက်အကြီးကြီးနဲ့ မနှင်းကို ဖမ်းသွားကြပြီ”

“ဟေ...မအေးစိန်...ငါ့ကို နားလည်အောင် သေချာရှင်းပြစမ်း။ ဟော...ကိုသစ္စာ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်စာလာဗျာ...လာ...အေးစိန်မ...ပြော”

မြက်ဖျားနှင်းတို့လင်မယားမှာ ဦးသစ္စာ သူ့ကို အပ်ထားတာမို့ ယခု နှင်း ပျောက်သည့်ကိစ္စတွင် ဦးသစ္စာလည်း သိအပ်သည်ဟုထင်ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနှင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားကြပြီဆိုသည့် စကားကို နားထောင်

မားဖျား ကြားလိုက်သော ဦးသစ္စာမှာ ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ...ပုံစံတွေက ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲ...ကလေးမ”

ဦးသစ္စာ သိချင်တာကို ခပ်လောလော မေးလိုက်သည်။ ဒုက္ခပဲ...

ကိုယ်ကဦးတော့နည်းပါပြီ။ မြက်ဖျားနှင်းအား ဦးမိုးသောက်တို့ဘက်မှ လက်ဦးမှုရသွားခဲ့ပါပြီပကော။

“ပုံစံက အားလုံး ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း သန်သန်မာမာနဲ့ တကယ့်လူသန်ကြီးတွေပဲ။ အယ်...မနှင်းရဲ့ ကိုကိုကြီးဆိုတဲ့ ခေါ်သံလည်း ကြားလိုက်မိတယ်”

“ဒီလောက်ထိ သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို စားထွက်သွားမှ လာပြောရသလား မိအေးစိန်။ ညည်းကို ငါ ထိပ်တုံးစာကျွေးတော့မယ်”

“အမလေးလေ...သူကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ နီးရာဓား ကြောက်နေရတဲ့ဘဝပါ။ အဲဒီလူသန်ကြီးကလည်း ရွာထဲက လူတွေ ပြောရဲပြောကြည့်တဲ့...ရေနစ်သတ်ပစ်မယ်တဲ့”

“ဟိုက နင့်ကို တကယ်လုပ်မှာမို့လား...ပြေးလာခဲ့ပေါ့”

“အမလေးတော်...တကယ်လုပ်မလုပ်ဆိုတာ သူကြီး ဆည်း မသိသလို ကျွန်မလည်း မသိဘူးရှင်။ တကယ်လုပ်နေမှာ

ဖြင့်...ကျွန်မကလေးတွေ အမေ မှဲသွားမှာပေါ့”
မအေးစိန်က သူကြီးကို အကြောက်အလန့်မရှိစွာ တစ်ခွန်း
မကျန် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဦးသစ္စာကတော့ ခေါင်းဆင်နှင်းခံရသလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။

အသွားအပြန်ခရီးမှာ ဆက်တိုက်မို့ ခရီးပန်းလှသော်လည်း
အရေးကိစ္စပေါ်လာတော့ ပန်းရမှန်းမသိ။ ဤသတင်းအား
ညှို့တေးသံထံသို့ အမြန်ဆုံးပို့နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

“တူ...တူ”

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို...ဦးသစ် ပြော...နှင်းနဲ့ တွေ့တယ်မဟုတ်
လား။ နှင်း ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောသေးလဲ”

ဟယ်လိုဟု ထူးရုံရှိသေး၊ တစ်ဖက်မှ အလောတကော
မေးသံကြောင့် ဦးသစ္စာ လည်နှင်သွားရသည်။

“ဟယ်လို...ဦးသစ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားလား
ဟယ်လို”

“ကြားပါ့တယ် မောင်ညှို့”

“နှင်း နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“မောင်ညှို့...စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်”

“ဗျာ”

စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်ဆိုသည့်စကားကြောင့် နှင်း တစ်ခုခု
ပြစ်ပြီဆိုတာ ညှို့တေးသံ သိလိုက်သည်။

သွားပြီ...

ဦးမိုးသောက်၏လူများသည် နှင်းကို သူတို့ထက် အရင်
ဆက်ဦးမှ ရသွားခဲ့ပြီလား။

မကြားရသော်လည်း လေလှိုင်းထဲမှတစ်ဆင့် ဦးသစ်၏
စကားသံများ ညှို့တေးသံ၏ နားစည်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့
သည်။

“နှင်းကို လူဆိုးတွေ ဖမ်းခေါ်သွားကြပြီတဲ့။ ဦးသစ်
ဆရာကတော့ မအေးစိန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သူကြီးအိမ်မှာ
ဘာပြောနေတာ။ ဦးသစ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့တာ”

“အဲ...အဲဒါ တကယ်ပဲလား။ ဦးမိုးသောက်...ခင်ဗျား
ဆက်တော်ယုတ်မာမိုက်ရိုင်းတဲ့လူ...ခင်ဗျားကို သတ်မယ်...
ဆတ်မယ်”

“ဂျောက်”

ဦးသစ်ထံမှ စကားသံတွေကို ထပ်မကြားရဲစွာ ညှို့တေးသံ
ညှို့ဖုန်းကို ဝှက်ခနဲမြည်အောင် ချလိုက်သည်။

“သား...သား...ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

မေမေသည် မျက်နှာပျက်လျက် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်ဖြစ်နေသော သူ့အနီးသို့ စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မေမေရဲ့ ယောက်ျား ဦးမိုးသောက်ကုန်တော့မိန်းမကို ဖမ်းခေါ်သွားတယ်တဲ့။ ကောင်းကြသေးလား... ကောင်းကြသေးရဲ့လားဗျ”

ညို့တေးသံ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ဆုပ်အော်ပြောလိုက်သည်။

မေမေသည် ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ သူ့ကို အပြစ်တန်လှုပ်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည်။

သူ ခြေလှမ်းကို အသက်မပါစွာ လှမ်းကြွရင်း...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... မေမေယောက်ျားကို ခု ဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီကိစ္စရှင်းပေးခိုင်း... မေမေ၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ကျွန်တော့်အဆိုး မေမေမေ။ ကျွန်တော် မေမေမျက်နှာမထောက်ဘဲ အဲဒီလူကြီးထောင်ထဲဝင်လို့ရအောင် လုပ်နိုင်တယ်”

“သား... သားရယ်... စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ သူ ဦးနှောက်ခွဲမရှိလို့ လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်တာနဲ့ပဲ သားလည်း လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ညို့တေးသံ၏မိခင် ဒေါ်ခင်မမမှာ ကပ္ပာကယာ တာ...

မိသည်။ ဦးမိုးသောက်ဆိုတာ သူမ တရားဝင်လက်ထပ်ထားသည့် ခင်ပွန်းယောက်ျားမို့ ဦးမိုးသောက်သာ ထောင်ကျရသည်ဆိုလျှင် သူမတို့လည်း သိက္ခာကျရမည်။

ထိုသို့ ဒေါ်ခင်မမ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

ထို့အတွက်ကြောင့် သားဖြစ်သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ကလင်... ကလင်”

“ဟယ်လို”

“မမကြီး... မောင်ညို့နဲ့ စကားခဏပြောလို့ရမလား ခင်ဗျာ”

ဦးသစ္စာ၏အသံဖြစ်နေတာမို့ ဒေါ်ခင်မမ သားဖြစ်သူအား

“သားရေ... ကိုသစ္စာက သားနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လို့တဲ့”

မိခင်လက်ထဲက ဖုန်းခွက်ကို ညို့တေးသံ ကပ္ပာကယာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

မေမေက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်နေကာ သူ့အား ကြည့်နေသည်။ သူ မေမေအား မကြည့်ဘဲ...

“ဟယ်လို”

“မောင်ညို့အတွက် သဲလွန်စေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရအောင် ပြောမလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြက်ဖျားနှင်းကို ဖမ်းခေါ်တဲ့အချိန်က ကျွန်မကို လွှတ်
ကိုကိုကြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီတိုင်းဆို
မြက်ဖျားနှင်းကို လာဖမ်းတဲ့လူတွေကို သိနေသလား”

“ဟိုက်”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ မောင်ညို”

“ဦးသစ် ကျွန်တော် နောက်မှပြန်ဆက်မယ်နော်”

“ဂျောက်”

ကိုကိုကြီးဆိုသူမှာ နှင်း၏ခဲအို ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုလျှင်
နှင်းအား ဖမ်းဆီးသွားသူများမှာ ဦးမိုးသောက်တို့၏လူစု မဟုတ်။
နှင်း၏ခဲအိုအဖွဲ့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ညှို့တေးသံ ကောက်ချက်
ချလိုက်သည်။

ထိုသို့ တွေးလိုက်သည်နှင့်ပင် လူက တောက်လျှောက်
အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ အောင်ဒင်ကို လှမ်းဆင်
သည်။

အဖြစ်အပျက်တို့ကို အတိုချုံး ပြောပြပြီး နယ်မြေရဲစခန်းကို
အကူအညီတောင်းခိုင်းရသည်။

နောက်...အောင်ဒင်ကို ဆက်ပြီးတော့ ကိုစိုးဆီ ဆက်လိုက်

သည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုစိုး...ကျွန်တော်ပါ”

“ဘယ်ကကျွန်တော်လဲ”

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုရာ...ဒီမှာ ကျွန်တော်
ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ညစ်နေရသလဲ...အစ်ကို မသိပါဘူး”

“နို့...ဘာတွေဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်နေရတာလဲ”

နောက်ဆုံး ကိုစိုးကိုပဲ အကြောင်းရင်းစာတစ်စုံ ခင်းဖြလိုက်ရ
သည်။

“ဟာ...”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ မန္တလေးကို ဆင်းခဲ့မယ် ကိုဦး။
ကျွန်တော့်ကို ကူညီရမှာက အဲဒီအိမ်တစ်အိမ်လုံးကို မျက်ခြေ
ပြတ် စောင့်ကြည့်ပေးနေရုံပဲ။ တစ်ခုခုထူးပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်
ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါ”

“အေးပါကွာ...ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းခဲ့ဦး။
ငါ့လူလည်း ဖြစ်လိုက်ရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းပါလား
နော်”

ကိုစိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညှို့တေးသံ ဖုန်းချလိုက်သည်။
မေက သူ့ကို လက်ပိုက်၍ကြည့်သည်။ ညှို့ မိခင်ဖြစ်သူကို

တောင်းပန်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော် သတင်းစာတိုက်မှာ ဖျက်သိမ်းကြောင်း ထည့်ခဲ့ပြီ မေမေ...ခုလည်း ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဖမ်းသွားတဲ့ လူဆိုးတွေရဲ့နောက်ကို လိုက်ဦးမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်ကို မေမေ မကျေနပ်ရင် မေမေ သားကို အမွေပြတ်စွန့် လွှတ်ကြောင်း ကြေညာနိုင်ပါတယ်”

“သား”

အအအအအ

အခန်း (၂၅)

“နှင်းကို မတရားမလုပ်နဲ့နော်”

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“ကိုကိုကြီး...နှင်းကို တံခါးဖွင့်ပေး”

“တံခါးဖွင့်ပေးလို့ ပြောနေတယ်နော်။ နှင်းကို ပြန်ပို့ပေး။

ပြန်ပို့ပေး”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

နှင်း တံခါးကို တဒန်းဒန်း တဒိုင်းဒိုင်း ထုရိုက်အော်ဟစ်
နေသော်လည်း အသံတွေအက်၍ လည်ချောင်းတွေသာ နှာလား
သည်။

ပြင်ပတွင် လူသူမရှိသည့်အတိုင်း။

“နှင် တော်တော်ကို သတ္တိရှိနေတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား
မိနှင်း။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိတဲ့ကောင်နောက် လိုက်သွား
တယ်။ ဟော...ငါက နှင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ လာပြောတယ်”

“ကိုကိုကြီးကမှ နှင်းကို ဒုက္ခဖြစ်စေတာ။ အစ်ကိုထ
နှင်းအပေါ် ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဪ...စောင့်ကြည့်ပါဦး။ ညည်းအကောင်က
ညည်းကို ပြန်လာခေါ်မလား၊ မခေါ်ဘူးလားဆိုတာ ညည်း ခြေ
တော့ ညည်းကောင် ဆင်းရဲတယ်၊ အလုပ်သွားလုပ်နေတာပါဆို”

“.....”

“ရှင်းနေတာပဲ... သူ ညည်းကို အတည်မကြံလို့ သူ့ဘဝ
အမှန်ကို မပြောပြတာပေါ့။ ဒီမှာ မိနှင်း...ညို့တေးသံဟာ
သူဌေးသား...သူဌေးသားတောင်မှ ဒီလ အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်
တဲ့အချိန်မှာ အမွေအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်မယ့် သူဌေးလောင်း၊ ဒါတွေ
ကို နှင် မသိဘူးလား”

“အို...သိဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ သူ ချမ်းသာခြင်း

မချမ်းသာခြင်းနဲ့ နှင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မှန်တာပေါ့၊ ဘာမှမဆိုင်လို့ နှင်လိုမိန်းမကို တောချုံအုံ
ကြားထဲမှာ သွားပေါင်းနေတာပေါ့”

“ရှင်”

“ရှင် မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ အစ်ကိုက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး”
မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် နှင်း အမျက်ချောင်းချောင်း
ထွက်သွား၏။

ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ကိုကိုကြီးကို ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစား
ပေမယ့် အချည်းနှီး။

ကိုကိုကြီးလူများ၏ တားဆီးမှုကြောင့် ဘာမှလုပ်ခွင့်မရ။
ကိုကိုကြီးပုံစံက နှင်း၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ
နိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေသည့်ဟန်။

နှင်းကို ဒေါသတကြီးဖြင့် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ကြည့်
သည်။ နဂိုကတည်းမှ ကြည့်ရဆိုးသူပါဆို၊ ဒေါသကြောင့် ဖို၍
အကျည်းတန်နေလေသည်။

“နှင်းကို ငါ သိပ်မက်မောလွန်းလို့ လာခေါ်တယ်မှတ်မနေ
နဲ့ မြက်ပျားနှင်း...သူများဝါးပြီးထွေးထုတ်ထားတဲ့ ဝီကေကို ငါ
ဘယ်တော့မှ ကောက်မဝါးဘူး”

“.....”

“နင့်မိဘတွေ၊ အစ်မတွေရဲ့မျက်နှာကြောင့် ငါ နင့်ကို လာကယ်တာ။ နင့်ကို ချစ်လှချည်ရဲ့... မြို့ကြီးကလေးရဲ့ အောက်မေ့မနေနဲ့။ ငါ့လိုကောင်အတွက် မိန်းမမရှားဘူး”

ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် စိတ်ထဲတစ်ချက် အေးသွားရ၏။ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကိုကိုကြီး၏ အတင်းအဓမ္မမှုနှင့်ကြုံလျှင် နှင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီး၏နှုတ်မှ သူများဝါးပြီးထွေးထုတ်ထားသည့် ပီကေကို ဘယ်တော့မှ ကောက်မစားဘူးဆိုသောစကားကတော့ ခံရခက်စရာကောင်းလှသည်။

အစ်ကိုဟာ နှင်းကို ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။

အစ်ကို အလုပ်သွားလုပ်တာ နှင်း သိသည်။ သူ့ဌေးသားဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍တော့ နှင်း သံသယရှိတာတော့ ရှိသည်။

သူ့ဌေးသားဖြစ်နေလို့မည်ဆိုသော သံသယမဟုတ်ပါ။ သူဘယ်လိုလူလဲဆိုသည့်သံသယမျိုး ဖြစ်သည်။

လူ့စည်းကမ်းအရ သူ၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းသို့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိနေမလဲ နှင်း တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ အိမ်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ညည်းညူစရာလိုဘဲ သူ ထုတ်ပေးသည်။ အလုပ်ရှာနေသည်ဟုဆိုကာ တစ်လတိုးသီးတင်း အလုပ်မလုပ်ဘဲနှင့်လည်း ငွေကတော့ ချို့တဲ့ရသည်မရှိခဲ့။ မချို့တဲ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံဟု မေးလျှင် ပြစ်ရာပိုက်ဆံလည်း မရှိ။

တစ်ခါက နှင်း ဆွဲကြီးရောင်းပြီး ကြမ်းခင်းလဲမည်ဆိုတုန်းက နောက်တစ်နေ့ ဝါးကြမ်းခင်းအသစ် လူငှားနှစ်ယောက်၊ ဆုံးယောက်နှင့် နေချင်းပြီးလဲခဲ့တာကြောင့် မနည်းကုန်မှာသိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေ သူ ဘယ်ကရသလဲ နှင်း မမေးမိ။ မတ်သက်ခဲ့ခြင်းကလည်း သူ ဘာမှန်းမသိ။ ကိုယ် ဘာမှန်းမသိခြင်း ပတ်သက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကြီး...နှင်းကို တံခါးဖွင့်ပေး...နှင်းကို ပြန်ခွင့်ပြုပါရင်...နှင်း ဒုက္ခရောက်မှာ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နှင်းဘာသာ နှင်း ခြစ်လာသမျှကို ခါးစည်းခံပါ့မယ်”

တံခါးရွက်ကိုမှီကာ ငိုရွိုက်ရင်း ပြောပေမယ့် ပြင်ပမှ ချစ်သည့်အသံမှ မကြားရ။ ရွာမှ မန္တလေးသို့ ဘယ်မှမဝင်ဘဲ တောက်လျှောက်မောင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ရောက်တော့ မပြီး။ နှင်းအား လူသန်ကြီးနှစ်ဦးက

စွတ်ဆွဲချုပ်ကာ ယခင် နှင်းနေခဲ့သည့် အခန်းတွင်းသို့ထည့်ကာ ပြင်ပမှ တံခါးကို သော့ခတ်သွားလေသည်။

အချိန်တို့က တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေတာမို့ မမကြီးကိုလည်း တွေ့ခွင့်မရလိုက်။

ခုတော့ နှင်းတစ်ယောက်တည်းသာ အခန်းထဲတွင် ငိုရှိုက်ရင်း ကြာလာတော့ မော့၍ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ပါသည်။ အစ်ကိုသည် ကိုကိုကြီးတို့ကို တိုက်ခိုက်ကာ နှင်းကို ကယ်တင်ခဲ့သည်ဟု မက်သောအခါ ထိုအိပ်မက်ကို ရွှေချထားလိုက်ချင်သည်။

“ဂလောက်”

“ကျီ”

တံခါးသော့ဖွင့်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ကွေးကွေးလေးလှည့်အိပ်နေသော နှင်း မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်စဉ် တံခါးရွက်ဟောင်းများ ပြန်ပိတ်သွားသည်။

တံခါးဘေးနားက ခုံတွင် ထမင်းပန်းကန်များကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပူလောင်သောက ရောက်နေသဖြင့် နှင်း ဘာမှစားသောက်ချင်စိတ် မရှိပေ။ အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ ဟိုဘက်လိုက်လိုက် ဒီဘက်လိုက်လိုက်ဖြင့် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေသည်။

ဒီမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းဆိုသည့် ကိုကိုကြီး သတင်းစာတစ်ခု ပေးလာခဲ့သည်။ ညှို့တေးသံသည် နောက်ထပ် နာမည်တူ မရှိနိုင်ပေမယ့် အစ်ကို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှင်းစိတ်ထဲတွင် ဘာကြောင့် သေချာနေသလဲ မသိ။

နှင်းနှင့် (၂) လကျော် (၃) လနီးပါး အတူရှိနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး အစ်ကို ဘယ်ကိုမှ ညအိပ်ညနေ ခရီးမသွားခဲ့ဖူးချေ။

အစ်ကို ပြန်ရောက်လို့ နှင်းကို မတွေ့လျှင်...

“အစ်ကိုရယ်...နှင်းကို လာကယ်ပေးပါ...အစ်ကိုကို ချစ်တယ်...အစ်ကိုကို လွမ်းတယ်”

နှင်း ရှက်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ရှက်စရာလိုသည့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်။ နှင်းနှင့်အစ်ကိုသည် အတိအလင်း အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြပြီပြီ။ အစ်ကိုနှုတ်မှ နှင်းအား ‘ချစ်တယ်’ ဟု တိုက်ရိုက် ပြောသေးပေမယ့် နှင်းအား ကြည့်သည့်အကြည့်၊ အပြော၊ အပြုအမူများသည် နှင်းအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုများ ပါဝင်နေတာကို နှင်း သိသည်။

နှင်းကိုယ်တိုင်ကော ဘာထူးလဲ။ အစ်ကိုနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလိုလို သူ့ရဲကောင်းဆန်နေတာ။ ရွာဆော်ဒေါ်မြမြကိစ္စပဲ ကြည့်လေ။

နှင်းသည် အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းတွေးကာ မျက်နှာသည် ကြည်နူးမှုကြောင့် ဝင်းလက်သွားသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ နောက် လက်ရှိကာလကို ပြန်စဉ်းစားသောအခါ စိတ်ဆင်းသက်သဖြင့် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထား ဖြစ်သွားသည့်အခါလည်း ရှိသည်။

“အစ်မရင်းခေါက်ခေါက်ကိုထားပြီး ထွက်သွားလော့ အောင် မွန်တူနေတဲ့ မိန်းမ”

ဟု ကိုကိုကြီးကတော့ စွပ်စွဲခဲ့သည်။

အစ်မကြီးကိုယ်တိုင်က ကိုကိုကြီး လက်ခုပ်ထဲမှ နှင်းအဆန်ထွက်ခိုင်းခဲ့တာကိုတော့ ကိုကိုကြီး သိလိမ့်မည်မဟုတ်။

မမကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုကိုကြီးထံမှ မည်သည့်ကြီးစကားကိုမှ မကြားရပေမယ့် ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်တာကို နှင်းစိတ်ထဲမှာ သိနေသည်။

ခုတောင် နှင်း ပြန်ပါလာလို့ မမကြီး ဘယ်လောက်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမလဲ မသိ။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း နက်လာသသည်။ ပြတင်းတံခါးဖွင့်ကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငုံ့ကြည့်လည်း ငုံ့ကြည့်တာပဲ အဖတ်တင်သည်။ ခြင်လုံသံဇက တပ်ထားသော ပြတင်းတံခါးသည် နှင်းအဖြစ်အား လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေပေသည်။

မည်။

ခုတင်ဆီသို့ ပြန်လာကာ ပျော့ရွေ့စွာ လှဲချလိုက်သည်။

နှင်း ဖမ်းဆီးခံရတာကို မြင်တွေ့ရသော မအေးမိနီသည် သူကြီးအား သေချာပေါက် သွားသတင်းပို့လိမ့်မည်။ အစ်ကိုသည်လည်း သူကြီး၏ ပြောကြားချက်ဖြင့် နှင်းအား အမြန်ဆုံး လာရောက်ကယ်နိုင်ပါစေ...။

အခန်း (၂၆)

မန္တလေးသို့ရောက်တော့ အောင်ဒင်နှင့် ဆုံမိကြသည်။
အောင်ဒင်နှင့်ဆုံပြီး ကိုစိုးဆီ သွားကြသည်။ ကိုစိုးက သူတို့
နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့...

“မင်းပြောတဲ့ ကားနက်ကြီးတော့ ဝင်သွားတယ် ကိုညို၊
ငါ ထင်ပါတယ်၊ ကောင်မလေး အဲကားနဲ့ ပါလာမှာပါ”

“ကိုစိုး...လိုက်ခဲ့ပေးပါ၊ ကျွန်တော် နှင်းကို ပြန်သွားခေါ်
မယ်”

“ဟ...ခွတ်ကြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့ ငါ
ကောင်လေး။ သူ့အမှုကနေ ကိုယ့်အမှု ဖြစ်သွားမယ်နော်။ ဒီအိမ်
မှာ ရောက်နေပြီပဲ...ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“မဖြည်းနိုင်ဘူး ကိုစိုး...ကိုစိုး...အဲဒီလူကြီးအကြောင်း
မသိဘူး...ကိုစိုး ဘာမှမသိဘူး”

“ရော်”

လက်သီး တဆုပ်ဆုပ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို ကိုစိုးက
မေးမလည်ပုံနှင့် မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကြည့်နေလေသည်။

ညို့တေးသံ၏ ရင်ထဲတွင်မူ ရည်းစားလူလှ အူနုကျွဲခတ်
သလို ခံစားနေရသည်။ ဒါကို မည်သူမှ စာနာနားလည်နိုင်မည်
မသင်။

“ကဲ...ရေမိုးချိုးပြီး အနားယူကြပါဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုစိုး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ချိုးခဲ့ပါပြီ။
ဒီကောင်ပဲ”

အောင်ဒင်က အချွန်နှင့် သွှေနှင့်နေပြန်သေးရာ ညို့တေးသံ
မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ညဘက်သို့ရောက်တော့ ပြောဖြစ်ကြတဲ့အကြောင်းအရာတွေ
တောင်ကြီးသို့ ရောက်သွားလိုက်၊ မန္တလေးသို့ ပြန်ရောက်
ရောက်။

“ငါဖြင့် အစောကြီးကတည်းက တွေးပြီးပြီ”

“ဗျာ”

“အောင်ဒင်...မင်းကော”

“နိုး...ငါက မင်းပြောမှသိလို့ အဲဒီနေ့က သတင်းစာပဲ အပြေးအလွှား လိုက်ရှာရတဲ့အဖြစ်။ ငါက သတင်းစာမှမယူတာ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သတင်းစာလည်း ဘောလုံးကျေနယ်လောက်ပဲ ဖတ်တော့ အဲဒီသတင်းပါလာတာ သိကိုမသိဘူး...မောင်”

“ငါကတော့ သိတယ်၊ ဒီကောင်တော့ ပြဿနာနဲ့ အကြီးကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ”

“ကိုစိုးက ကြိုသိရင် ကျွန်တော့်ကိုတော့ လက်မတိုဘူး ဒါဆိုရင် မေမေခေါ်ရင် ကျွန်တော် သတ် ပီရိယနဲ့ ပြန်လို့ရတာ ပေါ့။ ခုတော့ အလစ်အငိုက် ခံလိုက်ရတာဗျာ”

ညှို့တေးသံ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကိုစိုးက ဆူပုတ်နေသော ညှို့ကို အပြုံးမပျက် ကြည့်ရင်း

“မင်းကကော ကျွန်တော် မိန်းမခိုးပြေးသွားတာပါဠိ ငါ့ကို ပြောလို့လား မောင်၊ အဲဒီနေ့ကဆို ဟိုလူလာပြောသမျှပဲ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့ ငါ့မှာ ခွတ်အတင်း ငြင်းပစ်ရတာ ဒါ့ကြောင့်ကိုး”

“အလကားပါဗျာ...ကျွန်တော်နဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတာ လည်း သူတို့မျှက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အောင်ဒင်ပေါ့...ဒီကောင်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်မိမှန်း မသိဘူး၊ ဒီကောင်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်တာက စတာပဲ။ နှင်း

ပြန်ခေါ်သွားခံရတာ၊ ဒီကောင်စနက်တွေ အများကြီးပါတယ်”

“ဟမ်...ဘာလှိုင်းကြီး လာကောနေပါလားမောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

သူ့စွပ်စွဲစကားကြောင့် အောင်ဒင်က မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သုံးယောက်သား ပိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ညှို့ကတော့ စကားသာ ပြောနေရသည်။ အကြည့်ကတော့ ဘေးအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးမိုးသောက်တို့ကော မင်း ဒီတိုင်းထွက်လာတော့ ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ဘိုးတော် ရန်ကုန်မှာ ကံနေတယ်တဲ့လေ။ နေစပ်ကြောင်း မျက်သိမ်းခြင်းပါလာရင်တော့ ဒီလူပွဲ လှလှပပကြီး ရပ်သွားပြီ ကိုစိုး”

“နေပါဦး...သီကီဆိုတာ သူ့မယားပါသမီး မဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်ကြတာလဲ”

ကိုစိုးက သိချင်တာကို မေးလိုက်သည်။ အောင်ဒင်က လည်း ညှို့ထံ လှမ်းကြည့်သည်။

ညှို့ ဆက်တီထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခြေထောက်တင်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိုက်ထားသော ညှို့က ခေါင်း

ဆတ်ကာ...

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာလေ၊ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ... ဦးမိုးသောက်ရဲ့ စနက်တွေပေါ့ဗျာ။ တရားဥပဒေလမ်းကြောင်း အရ သူ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာမှမရနိုင်မှန်းသိတော့ အကြီးကြီး ချည်ပစ်လိုက်တာ။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ သိင်္ဂီဆိုတာ သူ ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်လမ်းတစ်ခုနေမှာပေါ့”

မိန်းမပွေ့ရှုပ်သော ဦးမိုးသောက်၏အကြောင်းကို သိနေ သဖြင့် အားလုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

“တော်ကြာ မင်းအမေပဲ သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာနော် ညှို့... မင်းကသာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်တဲ့ကောင် မဟုတ်တော့ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီကသာ တစ်ခုခုဆို...”

“ဒါတော့ဗျာ...ဒီလူ မကောင်းမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဒီလူ အနိုင် ကျင့်နေသမျှကို မေမေက ဘာလို့ ငြိမ်ခံနေရတာလဲ။ တရားဥပဒေ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ကြောက်လန့်နေရတာလဲ။ နှင်း ကိစ္စပြီးရင် အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ဖြတ်ရမယ်။ မဟုတ်ရင် ဒီလူ က မနိုင်ရင် နိုင်တဲ့လူကို ဖိချုပ်တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုစိုး...မနက်ဖြန် တော့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ခေါ်ပေးဗျာ...ကျွန်တော် နှင်းအတွက် စိတ်ပူလှပြီ”

“အေးပါဆိုကွာ...မင်းကလည်း”

ကြာလာတော့ ကိုစိုးက စိတ်မရှည်သလိုနှင့် အော်လေ သည်။

“မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ် ပြောခဲ့တာလည်း ဒီကောင်ပဲ။ သူ့မိန်းမကျတော့ ကဲကဲကို လှုပ်နေတာပဲ ကိုစိုးရ။ ဗျက်စိတောင် နောက်လာပြီ”

အောင်ဒင်က စီးလောင်ရာ လေပင့်လေသည်။ ညှို့ အောင်ဒင်ကို လက်သီးဆုပ်ပြုပြီး...

“အေးပါ...ပြောထားစမ်းပါ အောင်ဒင်၊ မင်း ကျန်သေး တယ်။ ငါ့ကို ကဲတယ်ပြောနေတာ၊ မင်းကျ ငါ့ထက် ဆိုးမယ်။ အဲကျရင် ကြည့်ဦးမယ်...ဟင်း...ဟင်း”

ညှို့က မရယ်ချင်ဘူးနော်ပုံစံနှင့် တဟင်းဟင်း လှုပ်ရယ် လေသည်။

“အောင်မာ...ငါ့ကို သူ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်တယ် ဆိုတာ မင်း မသိလို့ ဒီစကားပြောတာပါကွာ”

“ဟား...ဟား...ဘာလဲ...အိပ်မက်ထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ် နေတာလား။ မောင်...နွေးနွေးကို ခုချိန် ငါ ဖုန်းတစ်ချက် ကောက်ဆက်လိုက်ရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ အောင်ဒင်”

“ဟိတ်ကောင်...ဟိတ်ကောင်...မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ မိနွေးက မင်းတို့ကို သူစိမ်းမို့ ဘာမှပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခု

ဆို ငါ့ပဲ အပြစ်တင်မှာ။ ဒီကောင်မလေး သိပ်အရစ်သန်တာပဲ။ ထင်ထောင်မထင်ရဘူး”

အောင်ဒင်က သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောနေသည်။

“ကိုစိုး”

“ဟေ”

စကားဝိုင်းက ဟိုရောက်ဒီရောက်ဖြစ်နေချိန် သူ့ခေါ်သံကြောင့် ကိုစိုးက ဟေခနဲ ထူးသည်။ ညို့ ကိုစိုးက ဘာမှမပြောအား။ ခြေထောက်ကို အောက်သို့ချကာ အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သည့်အရာဝတ္ထုပစ္စည်း၏ အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရ။ အိုဟောင်းနေသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ စင်ဝင်အောက်တွင် အနက်ရောင် ဖိန့်ဖိန့်တောက်နေသည့် ကားနက်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

ညို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ယောင်ဝါးဝါးနှင့် လိုက်လာသော ကိုစိုးနှင့်အောင်ဒင်က အိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်တော့...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် စောစောတုန်းက ကားတစ်စီး အကြမ်းပတန်းမောင်းသွားသံကို ကြားလိုက်လို့ ကိုစိုး”

“အင်း”

“စင်ဝင်အောက်မှာလည်း ကားကြီးက ရှိပါတယ်”

“ဟေ...ငါတို့ဖြင့် မကြားပါဘူး ညို့ရာ...မင်း စိတ်ထင်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လမ်းပေါ်က ကားတစ်စီးစီး ဖြတ်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အေးလေ...ကဲ...ကဲ...အိပ်ကြရအောင်၊ ညည့်နက်နေပြီ။ မနက်ကျရင် ငါ လိုက်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီလေ ညို့ရာ...မင်းကလည်း အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ကိုစိုးက သူ့အကို အဖြစ်သည်းသူ အပြစ်ဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အောင်ဒင်ကလည်း သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ အားသွင်းထားသော ဖုန်းကိုဖြုတ်၍ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖျောက်ကွယ်သွားသည်။

စည့်ခန်းထဲတွင် ညို့တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ တစ်ဖက်အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင်ပိတ်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင်လျက် ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင်သော ညသန်းခေါင်ယံတွင် အိုဟောင်းသည့်အိမ်ကြီး

ကို ကြည့်ရတာ ကျောချမ်းစရာ ကောင်းလှသည်။

ဒီတစ်ခေါက် နှင်းကို ပြန်တွေ့လျှင် သူ့ဘဝအမှန်ကို အားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မည်။

အရင်က သူ့ကို ဆင်းရဲသားအဖြစ် သိစေတာက နှင်း၏ အကြောင်းကို သူ ဘာမှမသိရသေး။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း နှင်း ဘာမှမသိသေး။ နှင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စရိုက်ကို အကဲခတ် ခင်၍ ဦးသစ်၏ ဇာတိရွာဖြစ်သော 'သရက်ခြံ' ရွာသို့ ခေါ်သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ နှင်းသည် သူ မျှော်မှန်းထားသည်ထက် ပို၍ တန်ဖိုးထိုက်တန်သော အနုဂ္ဂ ရတနာလေးတစ်ပါး ဖြစ်နေ လေရာ...

၀၀၀၀၀၀

အခန်း (၂၅)

နှင်းတို့၏တိုက်ဘက်သို့ ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် သူတို့ ရောက်သွားချိန်က မနက် (၈)နာရီဝန်းကျင်ခန့် ရှိမည်။

ထိုအချိန်ထိရောက်အောင် ညို့မှာ မနည်းသည်းခံပြီး စောင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲ သိမနေနဲ့ မောင်ရင်...ရပ်ကွက် လူကြီးက မင်း သွားခေါ်တာနဲ့ တန်းခနဲ လိုက်လာနိုင်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။ သူ မဟုတ်လည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူရှိမှာပဲ”

“ဪ...ကိုစိုးကလည်း ရစ်စရာမဟုတ် ရစ်နေပြန်ပြီ။ သူ့အလုပ် လုပ်စရာလားဗျာ...။ ရပ်ကွက်အလုပ်လုပ်ဖို့ ရပ်ကွက် က ခန့်ထားတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလေ။ သွားခေါ်တာနဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖြစ်ဖြစ် လိုက်လာရမှာပေါ့”

“မင်းကတော့”

ကိုစိုးက မနိုင်စိန်ပဲဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။
ကိုစိုးခမျာလည်း သနားစရာတော့ ကောင်းပါသည်။ သူ့ဝဋ်
ကြီးလွန်းသည်ဟု ဆိုရမလားမသိ။

ကျောင်းတက်တုန်းက ပိုက်ဆံလိုလျှင် ဦးမိုးသောက်ဆီ
လှမ်းတောင်းလိုရတာသိရက်နှင့် ကိုစိုးဆီ သွားယူသည်။

ကိုစိုးက မညည်းမညူ ထုတ်ပေးပေမယ့် တစ်ခါတလေ
ကျတော့...

“မင်းပထွေးကလည်း မင်းကို ပိုက်ဆံမထောက်ပံ့တဲ့
ခပ်ဆိုးဆိုး၊ ပထွေး မဟုတ်ပါဘူး ညှို့တေးသံရာ။ သူ့ဘာသာ
သူ မိန်းမပွေ့ရှုပ်တာနဲ့ လောဘကြီးတာကလွဲလို့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ နှိုက်သုံးဖြစ်တာက ကိုစိုးဆီကပဲ ဖြစ်
သည်။ ခုလည်း သူက ဇွတ်ဆိုတော့ ကိုစိုးမှ ဥက္ကဋ္ဌကို ဇွတ်
မျက်နှာနောက်ထားကာ ဇွတ်ခေါ်ခဲ့ရသည်။

“ဪ...ဆရာတို့ပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလိုပလဲ မသိဘူး
ကြွပါခင်ဗျာ...ကြွပါ”

ဦးကိုကိုကြီးမှာ ညှို့တေးသံကို မြင်ဖူးသူ မဟုတ်။
ရပ်ကွက်လူကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ချပ်
ဖျက်သွားသည်။

သို့သော် ဈေးသည်ပွဲစားပီပီ မျက်နှာက ချက်ချင်းပြောင်း
ကာ ရပ်ကွက်လူကြီးကို အိမ်တွင်းသို့ ခရီးဦးကြို ဖိတ်ခေါ်လိုက်
သည်။

ရပ်ကွက်လူကြီး၏နောက်တွင်ပါသော ကိုစိုး၊ အောင်ဒင်ကို
တစ်ချက်ကြည့်ကာ နောက်တော့ သူ့ဆီတွင် အကြည့်တန်သွား
သည်။

“စောစောစီးစီး ရောက်လာရတဲ့အတွက်တော့ အားနာပါ
တယ် ဦးကိုကိုကြီး”

“ဪ...ဘယ်ဟုတ်မလဲ...ရပါတယ်၊ ဟေ့...မိအေး၊
လူကြီးတွေအတွက် ကော်ဖီ”

“နေပါစေ...ဦးကိုကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မသောက်တော့
ပါဘူး”

ဦးကိုကိုကြီးမှာ ကိုစိုးတို့ မြင်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ရာကို
သဘောပေါက်လိုက်သည်ရှိသော်လည်း ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို
တော့ လောကွပ်ပြုဖြစ်အောင်တော့ ပြုလိုက်ပါသည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက တားဆီးလိုက်တော့ အတော်ပင်
ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲဗျာ...လိုရင်းပဲ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ ဟောဒီက
ဆရာကိုစိုးစိုးရဲ့ညီက ဦးကိုကိုကြီးရဲ့ခယ်မနဲ့ အကြောင်းပါနေတာ

ကို ဦးကိုကိုကြီးလည်း သိထားသင့်သလောက်ပြီလို့ ထင်မိတယ်”

“.....”

“ခု ဒီကိုစိုးစိုးရဲ့ညီက သူ့ဖခီးကို သရက်ခြံရွာကနေ ဦးကိုကိုကြီးတို့က ခေါ်ဆောင်သွားတယ်လို့ ဆိုလာပြန်တယ်။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“မှားနေပြီ လူကြီးမင်း... ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မိနင်း မရှိဘူး။ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ရှာလို့ရပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ခဲ့ဘူး”

“ဘာဗျ”

“ဟိတ်လူ... ခင်ဗျား ပြောင်လိမ်ဖြောင်စား မလုပ်နဲ့ ခင်ဗျား နှင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားတာကို မအေးစိန်တစ်ယောက်ထံမှ မျက်မြင်သက်သေရှိတယ်”

“ညို့”

“လူကြီးတွေရှိတယ်နော်... ညို့၊ သူ့အမှားကနေ ကိုယ့်အမှားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မျက်နှာတစ်ချက်မပျက် လိမ်ညာပြောလိုက်သော ဦးကိုကိုကြီးကြောင့် ညို့တေးသံ ဒေါသ ဝုန်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ ဦးကိုကိုကြီးကို လက်ညှိုး ခေါက်ခေါက်ထိုး၍ အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်ခင်နှင့်ကိုစိုးက ညို့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဝိုင်းထိန်းလိုက်ကြသည်။ ညို့က ဦးကိုကိုကြီးကို ဒေါသခိုးဝေတဲ့အကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားတော့

“ကြည့်ချင်လို့လား... ကြည့်ချင်ရင် တက်ကြည့်နိုင်တယ်နော်။ ခြေ... ဥတ္တမ္မကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ပြောတာမှန်ရတယ်မထင်ရင် အိမ်ပေါ်ကို တက်ကြည့်လို့ရပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုပါတယ်”

ဦးကိုကိုကြီးက လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ညို့ဒေါသကို လျစ်လျူရှုဟန်နှင့် ဟိုကြည့်လိုက်၊ ဒီကြည့်လိုက်ရှိနေသော ဥတ္တမ္မကြီးကို ပြောလိုက်လေသည်။

ဥတ္တမ္မကြီးမှာလည်း ကိုစိုးခေါ်၍သာ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ခြေထောက်ကို သိသူမဟုတ်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က သွန်တာမျိုးဖြစ်မည်ဆိုးသောကြောင့်...

“ဟုတ်ကဲ့... အားတော့နာပါတယ် ဦးကိုကိုကြီးခင်ဗျား... ကျွန်တော်လည်း တာဝန်ဝတ္တရားအရ ရောက်လာတာပါ။ ဆရာကိုစိုးစိုးတို့ကလည်း ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ကြည့်လို့ရပါတယ်” ဟု ဘေးဖူးတွင် အားနာသည့်မျက်နှာနှင့် ထိုင်နေသော

ဆရာကိုစိုးအား လှည့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုစိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပေမယ့် ထိုင်နေရာမှ မထဖြစ်။ အောင်ဒင်နှင့်ညှိကတော့ ဥတ္တုကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသည်။

ခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အောင်ဒင် မျက်နှာပျက်တာထက် ညှိတေးသံ မျက်နှာပျက်နေတာက ပို၍သိသာပါသည်။

ညှိသည် အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့...

“ဟိတ်လူ...ခင်ဗျား နှင်းကို ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားတာလဲ။ ခင်ဗျား ခေါ်သွားတာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ထားခဲ့တာလဲ”

“ဟိတ်ကောင်...မင်းရောက်နေတာ ငါ့ရဲ့ ပိုင်နက်အော်မင်းတို့ ကျေနပ်ရလောက်အောင် ငါ ရှာခွင့်ပြုထားပြီးပြီ။ ငါ့ဘာမှလာပြီး အော်ဟစ်နေစရာ မလိုဘူး။ ခု မင်းလုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ငါ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ မင်းကို တရားစွဲဖို့ ရတယ်ဆိုတာ နားလည်လား”

“ညှိ”

“ညှိ...တော်စမ်း၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာကို လှည့်တွေ့ရဲ့မျက်နှာ ထောက်ဦးမှပေါ့”

ဦးကိုကိုကြီးကို ထိုးနှက်ဖို့ ပြေးဝင်သွားသော ညှိအား ကိုစိုးနှင့်အောင်ဒင် ဝိုင်းဆွဲထားရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် သိတယ် ကိုစိုး...ဒီလူ နှင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာမယ်မှန်းသိလို့ တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားတာဖြစ်ရမယ်။ ကိုစိုးသတိမထားမိဘူးလား။ မနေ့ညက ကျွန်တော် ကားသံကြားလို့ ထွက်ကြည့်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက တစ်နေရာရာကို သွားပို့လိုက်တာနေမှာပေါ့”

“ဆရာကိုစိုးစိုး...ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီခင်ဗျာ...ဆရာညီကိုလည်း စိတ်ကြိုက် ရှာဖွေခွင့်ပေးထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုလို အိမ်ရှင်ကို ပြောဆိုနေတာတွေဟာ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သွားမှဖြစ်ပါတော့မယ်”

ရပ်ကွက်လူကြီး၏စကားကလည်း မှန်နေသည်။ သူသည်လည်း သူ့ဝတ္တရားအတိုင်း ရှာဖွေခွင့်ပေးထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လော။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဥတ္တုကြီးခင်ဗျာ... ကဲ ညှိနဲ့အောင်ဒင် သွားကြရအောင်”

လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နှင့် အိမ်ဘက်ကို သံယောဇဉ်မကုန်သလို လှည့်ကြည့်နေသော ညှိအား ကိုစိုး စိတ်မကောင်းခြင်း နားစွာနှင့် လှည့်ခေါ်လိုက်သည်။

“နေကြပါဦး”

“ဟင်”

အားလုံး အိမ်ထဲမှ အလျှိုလျှို ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ဖြင့် ထွက်လာကြစဉ် ကျော့နောက်ဘက်မှ တားဆီးသံကြောင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော နှင်း၏အစ်မ ကြီးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ညှို့တေးသံ အံ့အားသင့်သွားသည်။

အားလုံး၏အကြည့်ကလည်း သူမဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ သူမသည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို လက်နှင့်တွန်းကာ သူ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ နောက်...ဦးကိုကိုကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ...

“သူတို့ ကျွန်မညီမလေးကို မနေ့ညက ကားနဲ့ ခေါ်သွားကြပါတယ်။ ဘယ်ကိုခေါ်သွားလဲတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

“သက်သက်...မဟုတ်ဘူး...သူ လိမ်နေတာဗျ”

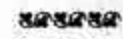
“ဟင်”

“ကျွန်မမြောတာ အမှန်တွေပါပဲရှင်။ မနေ့က ညီမလေးကို ကားနဲ့ခေါ်လာပြီး သူတို့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သော့ခတ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ ညရောက်တော့ ဘာစိတ်ကူပေါက်သွားကြလဲ မသိဘူး”

ကားနဲ့ ပြန်ခေါ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မညီမလေးကို ကယ်ပေးကြပါနော်။ ဒီလူဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ ယုတ်မာရိုင်းရိုင်းတဲ့ လူဘီလူးကြီးပါ”

ဒုက္ခိတမို့ သူ လျှော့တွက်ခဲ့တာ မှားလေပြီ။ ယခုတော့ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ သူမ ဖွင့်ချလိုက်ပုံက ပုံစုံစားစား။

လူကြီးတွေရှေ့မှာမို့ ဦးကိုကိုကြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

အခန်း (၂၇)

တိုက်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် နှင်းရယ်၊ နှင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြသော လူကြမ်းကြီးနှစ်ဦးရယ်။

မနေ့က ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ညအချိန်အခါတွင် ကိုကိုကြီးသည် နှင်းအား ဤတိုက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ မိနှင်း...ငါ့ဘဝမှာလေ သူများက ကြေတာပဲ ခံခဲ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို အဲဒီလို လာမကြောနဲ့၊ လုံးမရဘူး”

“အခု နှင်းတို့က ကိုကိုကြီးကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ နှင်းဘယ်သူကိုမှလည်း မကြောခဲ့ဘူး”

“အဲဒါတွေ ငါ မသိဘူး။ မိနှင်း...အစ်ကတ ငါ မရခဲ့တဲ့ အရာကို တခြားသူလည်း မရစေရဘူး”

“ကိုကိုကြီး ရူးနေတာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါက ရူးနေတာ”

နှင်းသည် ကိုကိုကြီးအား ငယ်ကြောက်ဖြစ်၍ ဘာမှလည်း နာကျင်အောင် မပြောနိုင်၊ မပြောတတ်။ စိတ်ထဲတွင် ကိုကိုကြီး နှင်းကို အခုလို ရွေ့ထားခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုထူးခြားမှုမှာ တခြား မဖြစ်နိုင်။ အစ်ကို မန္တလေးသို့ ရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဟုတ်မဟုတ် မသေချာပေမယ့်လည်း အတွေးနှင့်တင် လူက အားတက်သွားခဲ့သည်။

အကယ်၍ အစ်ကိုသာ မန္တလေးသို့ ရောက်နေတာ သေချာလျှင် နှင်း ဘယ်နေရာသို့ရောက်ရောက် အစ်ကိုသည် နှင်းကို မတွေ့တွေ့အောင် လာရှာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

နှင်း ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော လူနှစ်ယောက်မှာ နှင်းအား မျက်ခြည်မပြတ် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ ကိုကိုကြီးတွင် လိုသလို ခိုင်းဖို့အတွက် ဤကဲ့သို့သော လူမိုက်များ များစွာရှိသည်။

အမှန်တော့ သာမန်ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားနေသူအဖို့ လူဆိုးလူမိုက်ကို လက်သပ်မွှေးစရာ မလိုပေ။ ကိုကိုကြီး

သည် ဒေါသကြီးသူ၊ စိတ်ဆတ်သူ၊ လောဘကြီးသူ။ သူ့အား လာထိပြီဆိုလျှင် မြွေပွေးကဲ့သို့ပင်။

လုပ်ငန်းတူသူများ သူ့အား လာထိပြီဆိုလျှင် သူက ပြန်ဆော်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်။

အောက်ထပ်ဆီမှ ကားစက်သံကြောင့် နှင်းသာမက နှင်း ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော လူနှစ်ယောက်ပါ ခေါင်းထောင်သွားကြ သည်။

“ဟင်”

“နှင်း”

“အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

ဇာတ်သိမ်းပိုင်းသည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေထဲကကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို မဆန်ခဲ့ပါ။

ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာဆိုလျှင် မင်းသမီးကို လူဆိုးတွေက ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်။ မင်းသားက နောက်မှကယ်ရင်း လူဆိုး တွေနှင့် ဖိုက်တင်ပေးကြမည်။ နောက် မင်းသမီး၏အနားသို့ ရောက်ခါနီးတွင် လူဆိုးက မင်းသားကို ဓားနှင့်ထိုးမည်။ နောက် မင်းသမီးက မင်းသားအား ဖက်၍ ငိုနေစဉ်မှာ ရဲတွေ ရောက်လာ ကာ ဇာတ်သိမ်းမည်။

ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

ရဲတွေ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနှင့် ကိုကိုကြီးတို့အား နုံနုံညီညီ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အစ်ကိုသည် နှင်းအနီးသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာ သည်။ နှင်း မရှက်နိုင်။ အစ်ကိုရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ချက်ချင်း အစ်ကိုရင်ခွင်မှ ခွာကာ...

“အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို”

အစ်ကိုက နှင်းအား ရှူးတိုးတိုးလုပ်ပြကာ...

“နောက်မှမေး...ဟုတ်လား၊ နှင်းကို ကိုယ်ပြောပြစရာ၊ တောင်းပန်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ခုတော့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပန်းလှမောသွားကြတဲ့ အောင်ဒင်နဲ့ ကိုစိုး ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး အောင်ဒင်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ကိုအောင်ဒင်တို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရုံနေသော ကိုကိုကြီးကိုမြင်တော့ နှင်း တစ်ချက် တွေ့စေသွား သည်။

ကိုကိုကြီး နှင်းတို့ညီအစ်မပေါ်မှာ တစ်စက်မှမကောင်းခဲ့ ဘာ မှန်သည်။ မမလတ်ကို မယားမှတ်မှတ်၊ သားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။

မမလတ် သေသွားမှသာလျှင် ပိုးပိုးအတွက် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ဖို့ မိခင်ရင်ခွင် လိုအပ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ နှင်းအား လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြိုးစားသည်ဟုဆိုရာတွင် နှင်းကို အတင်းအဓမ္မပြုဖို့ ကြိုးစားတာမျိုး မဟုတ်။ သူ့သမီးအတွက် လိုအပ်ချက်ကို အကြောင်းပြပြီး ချပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှင်းတို့ကသာ ကိုကိုကြီးကို နဂိုကတည်းက ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည့် ဓာတ်ခံရှိသောဓာကာန် ထိတ်လန့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နှင်း ယောက်ျားယူသွားတော့လည်း နှင်းအား ငြိုးပြီး မမကြီးကို နှိပ်စက်ကလူပြုတာလည်း မရှိခဲ့။

နှင်း အစ်ကိုအနီးမှခွာ၍ ကိုကိုကြီးအနီးသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ကိုအောင်ဒင်တို့နှင့် စကားပြောနေသေးသည်။

သူက နှင်း ဘာလုပ်သလဲဆိုသည့်ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။

“ကိုကိုကြီး”

ကိုကိုကြီးက နှင်း သူ့ဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါသဖြစ်သောမျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲလိုက်သည်။

“နှင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ငါက နင့်အပေါ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘော

ထားပြီး စိတ်ပူခဲ့တာ။ နင်က ငါ့ကို အထင်သေးတယ် မိနှင်း”

“.....”

“ဒီကောင့်မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိတယ်။ ခု နင်က သူနဲ့ လက်ထပ်ထားပြီး သူနဲ့ နင် လက်ထပ်တာကို သူ့အိမ်က ခွင့်ပြုတယ်လို့ နင် ထင်နေလား။ နောက်ကျရင် နင့်ကို ထားခဲ့မှာပဲ”

“ဒီမှာ”

အသံနှင့်အတူ နှင်း၏ဘေးနားသို့ အရိပ်တစ်ရိပ် ကွလာသည်။ ညှို့တေးသံသည် နှင်း၏ပုခုံးကို ကိုကိုကြီးရှေ့တွင် ပိုင်ပိုင် နှိပ်နိုင်ဖက်ကာ...

“ဒီမှာ ဦးကိုကိုကြီး...အဲဒီကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ နှင်း နှင်းရမယ့်ကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ နှင်းကို စိတ်ချလက်ချ ထည့်လိုက်ပါ”

“တောက်”

ကိုကိုကြီးသည် တောက်ခေါက်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“နှင်း မမကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ် အစ်ကို၊ အိမ်ခဏပြန်မယ်နော်”

သူ့ဘက်ကိုလှည့်၍ ပူဆာလိုက်သည်။ အိမ်တွင် မမကြီးနှင့် နှင်း နှစ်ယောက်တည်း။ အိမ်ဖော်တွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် မမကြီးက ဒုက္ခိတာ၊ ပိုးပိုးက ကလေးသာသာ။

နှင်း၏ဆန္ဒကို သူက လိုက်လျောပါသည်။ ခုချိန်မှာ သူနှင့် ရှင်းလင်းရန် မအားသေး။ သူစိမ်းလူတွေရှိနေသဖြင့် ကိုယ်တွေ့ ကိစ္စ ရှင်းပို့က မဖြစ်သေး။

မမကြီးဆီသို့ရောက်တော့ မမကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ... ကာ...

“ကိုကိုကြီးကို အမှုတွေဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ် သူ တကယ် ညည်းကို စိတ်ပူနေတာပါ။ ညည်းကောင်လေးက ချမ်းသာရဲ့နဲ့ တူတူတန်တန်မထားဘဲ တောအရပ်မှာ သွားထား တာကိုပဲ သူ ပိုစိတ်ပူသွားတာ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ညည်းကို သူ လာခေါ်တာပါအေ”

“နှင်း နားလည်ပါတယ် မမကြီးရယ်၊ ကိုကိုကြီးကို နှင်း အပြစ်လည်း မယူပါဘူး။ အပြစ်လည်း မတင်ပါဘူး”

“ခု ညည်းရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြဖြစ်တာလည်း သူ ရောက် လာလို့ပေါ့”

မမကြီးက ညှို့တေးသံဆီ အကြည့်ပို့ကာ ပြောလေသည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားလဲ”

“ရှင်”

“ဟို”

မထင်မှတ်ထားသော မမကြီး၏ အမေးစကားကြောင့် နှင်း ဘာဖြစ်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ခုမှ သူနှင့်နှင်းရဲ့ အနာဂတ်ကိစ္စက အရေးကြီးသောကိစ္စရပ် တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တွေ့စတုန်းက သူ ဘာမှန်းမသိခင် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ နေလိုဖြစ်ခဲ့သည်။ သိတော့ နေလိုမဖြစ်ဘူးလားဆိုတော့...

“ကျွန်တော် တောင်ကြီးကို နှင်းကို ခေါ်သွားမှာပါ မမကြီး။ နှင်းအတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချပါ”

“ဟင့်အင်း...နှင်း...နှင်း မလိုက်ဘူး...အစ်ကို”

“ဟာ”

မထင်မှတ်သော ငြင်းဆန်ခြင်းကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ညှို့တေးသံ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ အောင်ဒင်နှင့် သူ၏အစ်ကိုလည်း ပါလာတာမို့ အားလုံးက အံ့ဩသင့်သွား သည်။

နှင်း သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“နှင်း သရက်ခြံကိုပဲ ပြန်နေတော့မယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ...သရက်ခြံက ကိုယ်တို့အိမ်မှ မဟုတ် ဘာ။ ကိုယ် နှင်းကို လိမ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ နှင်းနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကြောင့်ပါ။ ခုတော့ ကိစ္စတွေလည်း အဆင်ပြေသလောက် နှိုသွားပြီဆိုတော့...”

“ဟင့်အင်း...နှင်းအတွက်ကတော့ သရက်ခြံဟာ နှင်းရဲ့ အိမ်ပါ။ အစ်ကို အဲဒီကို လာခဲ့ပါ။ နှင်း အစ်ကိုကို စောင့်ပါ့မယ်။ အစ်ကို ဘယ်လောက်ထိကြာကြာ နှင်း အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေမယ်။ ကိုယ့်ကို ချွေးမလို့ အသိအမှတ်မပြုသေးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ဝင်လာရလောက်အောင် နှင်း အရှက်မမဲ့ ချင်ဘူး အစ်ကို”

“နှင်း”

သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တော့မှ စိတ်မလုပ်ခဲ့သော နှင်းသည် ခုတော့ သူ့အား စိတ်လုပ်နေခဲ့ပြီလား။ သူ စိုးရိမ်စွာ ဖြင့် နှင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကြောင့် သူမအား သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းအမှန်ကို (လိုအပ် သည်မထင်၍) ဘာဆိုဘာမှ ပြောမပြခဲ့ပါ။ ဦးစိုးသောက်ကြောင့် သူ ရှောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို သူ မည်သို့ ရှင်းပြရမည်နည်း။

“နှင်း အစ်ကိုကို စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ အစ်ကို ဘာဖြစ်ဖြစ် နှင်း လက်ခံနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ။ အစ်ကို ကို နိမ့်ကျတယ်ထင်တုန်းကပါ။ ခု အစ်ကိုက နှင်း ထင်ထား တာထက် အများကြီး သာလွန်ချမ်းသာနေတယ်ဆိုတော့ နှင်းမှာ ဘာမှပြောခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။ အစ်ကို ဆုံးဖြတ်ပါ။ အစစအရာ ရာ အစ်ကို ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း နာခံဖို့ နှင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး...နှင်း၊ မင်း ထင်သလို”

“နှင်းကို သရက်ခြံသွားဖို့ အစ်ကို မစီစဉ်ပေးနိုင်ဘူးလား။ စီစဉ်ပေးမှာလား”

ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနေသော သူ့ကို နှင်းက လက်ကာပြပြီး တောင်းဆိုလေသည်။ ညှို့တေးသံ၏ မျက်နှာမှာ ပျက်သထက် ပျက်လာသည်။

သူတို့အား ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကဲ့သို့ ကြည့်နေသော ကိုရီးနှင့် အောင်ဒင်ကလည်း ပါးစပ်ဟကာ ဘာကူပြောပေးရမှန်းမသိ။ ဤတွင်...

“ဘယ်သူမှလည်း ဘယ်မှသွားစရာမလိုဘူး။ မေမေသာနဲ့ သမီး နေရမယ့်နေရာက မေမေနားကလွဲရင် တခြား ဘယ်နေရာ မဖြစ်ရဘူး”

“ဟင်”

“မေမေ”

မေမေအသံကြားသဖြင့် ညှို့တေးသံ၏မျက်နှာသည် ကျောခိုင်းထားရာ တံခါးမကြီးဘက်သို့ အော်တိုမတ်တစ် လှည့် ဖြစ်သွားသည်။ နှင်းကတော့ တံခါးဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသဖြင့် နှင်းညားသော အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုအမျိုး သမီးကြီးသည် ညှို့တေးသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ညှို့တေးသံ

၏မိခင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် နှင်းရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

ရွှေအိုရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်ကာ ရွှေများကို သီးနေအောင် မဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ကြည့်၍ ကျက်သရေရှိလှသည်။ ညာဘက်လက်တွင် အနက်ရောင် အကောင်းစား သားရေအိတ်ကို ချိတ်ထားသည်။

သူမက အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေသော နှင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် နှင်း၏လက်ကို အုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“နောက်မှ သား ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလို ရှောင်နေရသလဲ ဆိုတာ မေမေကိုယ်တိုင် ရှင်းပြပေးပါ့မယ် သမီးရယ်... အခု စေ့စပ်ခြင်း ပျက်သိမ်းခြင်းလည်း မကြာခင် ပါလာတော့မှာပါ။ ပြီးတော့ မေမေတို့အိမ်ကလည်း သမီးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုနေပါတယ်ကွယ်”

“ရှင်...အို”

“ဟေး...မေမေ တကယ်ပြောနေတာလား”

“အို...အရမ်းပဲ”

နှင်း အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ

ချိန်တွင် ညှို့တေးသံသည် ဟေးခနဲ အော်ကာ နှင်း၏ကိုယ်ကို လှမ်းဖက်လိုက်သဖြင့် နှင်း ရှက်ရမ်းရမ်းကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်စဲလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒေါ်မြက်ဖျားနှင်း၊ သရက်ခြံသွားဖို့ ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီခင်ဗျာ”

ကိုအောင်ဒင်၏ အရွန်းဖောက်စကားကြောင့် နှင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ မျက်နှာနီနီဖြင့် ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။ သူ၏ မိခင်ကလည်း နှင်းနှင့်သူ့အား အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

သူက နှင်း၏နားသို့ တိုးတိုးလေးကပ်ကာ...

“ခု နှင်း ကိုယ့်ကို လှမ်းလို့ ကျိတ်ပြီး ငိုစရာမလိုတော့

ဘူး”

“အို...အစ်ကိုနော်၊ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

“အား...အမေရေ...အမေဈေးမ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်တာ အမေ ကြည့်နေတော့မှာလား”

“အဟင်း...ဟင်း”

“ဟား...ဟား”

တကယ်လည်းမနာဘဲ ဟန်လုပ်၍အော်လိုက်သော သူ့ကို ကြည့်ကာ အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။ နှင်းလည်း အားလုံးနှင့်အတူ လိုက်ရယ်လိုက်သည်။

အခုတော့ အရာအားလုံးသည် သာသာယာယာ။ မှန်တိုင်း ပြီးလျှင် လေပြည်လာမည်ဆိုသည့်စကားအတိုင်း တုန်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ သောကရောက်ခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော နှင်ဆဲ ဘဝတွင် ခုတော့ ညှင်းလေပြည်နုနုက သာသာယာယာ တိုက်ခတ်လျက်။

လေးစားလွှတ်
လှိုင်းကြွဖြူ (လာအို)

စာရေးသူ၏ ထွက်ရှိခဲ့ပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ
- ၂။ ကျောက်ဆစ်ဝက်ပါ
- ၃။ ချစ်ခြင်းဖြိုင် ဘယ်သူနိုင်
- ၄။ နူးညံ့တဲ့ အမိန့်တော်တိုင်း
- ၅။ ဤမှန်သော သစ္စာကြောင့်
- ၆။ ဆုံမှတ်တစ်နေရာ၌
- ၇။ မိုးညက်ကြမ္မာ
- ၈။ ချစ်ခြင်းရဲ့ကွေ့ကောက်မျဉ်း
- ၉။ ကြေကွဲနေရက် အဆုံးသတ်
- ၁၀။ အမှန်းသင့်ကျိန်စာ
- ၁၁။ ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့ ထာဝရ ရင်ခုန်သံ
- ၁၂။ ချစ်ခြင်းရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ မင်းရယ်
- ၁၃။ ကမ္ဘာ့ရုပ်ဝန်းဆီက အိုအေစစ်
- ၁၄။ နံရိုးပိုင်ရှင်
- ၁၅။ အလွမ်းခြေကောင်းကင်
- ၁၆။ ပန်းအနားသတ်မျဉ်း
- ၁၇။ ညလေပြေရဲ့ လဝန်းသာ
- ၁၈။ မှန်းဖို့လွယ်တယ်၊ မေ့ဖို့ခက်တယ်
- ၁၉။ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်